

☞ ผู้อดต่อ“ความอรร้อย”ได้
ทนต่อ“ความอยาก” ขึ้นมาได้มากเท่าใด
ก็เป็น “พระอาริยะ” มากขึ้นเท่านั้น ๆ
ยิ่งทนต่อ “โลกียรส” ในโลกได้หมดสิ้น
ก็ยิ่งนั่นแหละคือ “พระอรหันต์”

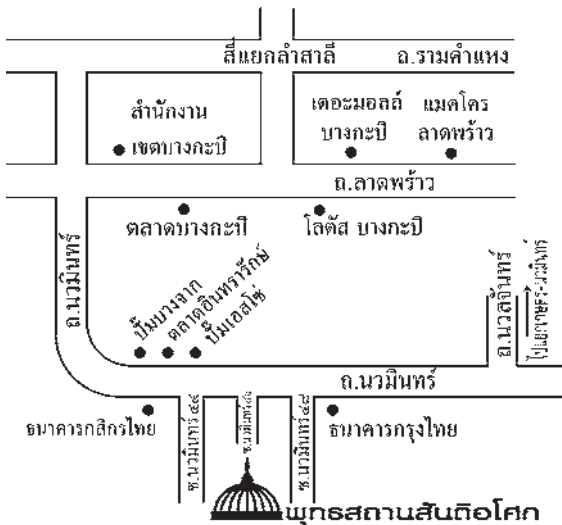
◎ สมณะโพธิรักษ์

สารอศอก

สารอศอก

ปีที่ ๒๕(๒๘) ฉบับที่ ๑๐
เดือนมิถุนายน ๒๕๕๘
จำนวน ๙,๐๐๐ เล่ม

- ๑ ผู้ติดต่อ“ความอรร้อย”ได้
 ๓ แฉ : เข้าพรรษาปลดระเบิดเวลาชีวิต
 ๔ จัดระเบียบชาย / ตีแม่เหล่า
 ๗ พันหลังให้เหล่า
 ๙ ธรรมะประทับใจ (๑๑๐)
 ๑๔ ลิบห่านาที่กับพ่อท่าน
 ๒๐ บ่ายนี้ไม่มีน้ำปั่น
 ๒๑ จดหมายจากญาติธรรม
 ๒๙ อศอกอยู่ไหนได
 ๓๑ บันทึกจากปัจฉาสมณะ : แก่นแท้ของพุทธ กับ การพัฒนาจิตวิญญาณ
 ๓๔ เรียงวลีกวีธรรม
 ๓๖ จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (นายคมไว สายเบา)
 ๓๘ กว่าจะถึงอรหันต์ (พระมหากาลเถระ)
 ๔๐ รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๘)
 ๙๙ สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอศอก
 ๑๐๕ ได้ร่มอศอก (ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๘)
 ๑๑๒ ไร่บุญนิยมสังคัมอันตราย : มั่นมากับอาหาร และอันตรายจากสิ่งรอบตัว
 ๑๑๕ น้ำดีจริงหรือ?
 ๑๑๖ กรรมตามสนอง : วิบากกรรมมีจริง
 ๑๑๘ เก็บเล็กผสมน้อย
 ๑๒๐ ทอมดอกพุทธรักษา : โอกาสงาม คือ การลงมือกระทำ

จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอศอก

- * เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
- * เพื่อระลึก ทบทวน สรุปสภาวะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
- * เพื่อเป็นเข็มทิศชี้้นำการปฏิบัติก้าวต่อไป
- * เพื่อประโยชน์แก่นุชนรุ่นหลัง

จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อศอก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์ สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ
 ๖๗/๑ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๙-๕๒๓๐ หรือ www.asoke.info,
 e-mail : thatfah2520@yahoo.com ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายประสิทธิ์ พินิจพงศ์

เข้าพรรษาปลดระเบิดเวลาชีวิต

โรคอัมพฤกษ์อัมพาตนับเป็นโรคแห่งความทุกข์ทรมานที่ไม่ตายกันง่ายๆ ดีไม่ดีคนดูแลจะตายก่อนด้วยซ้ำไป หากไม่มีใครมาพลัดเปลี่ยนได้ ในทุกๆหนึ่งซึ่งโมงในประเทศไทย จะมีคนเป็นโรคเฉียดยั้งอันเกิดจากเส้นเลือดในร่างกายนั่นใดส่วนหนึ่งเกิด**ตีบตัน** หรือ**แตก**ขึ้นมา

ดังนั้นการทำให้เส้นเลือดในร่างกายนี้อุดตัน มีความยืดหยุ่นได้ดี จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ป้องกัน การ**“ตีบ-ตัน-แตก”** ซึ่งการยืดกายคลายเส้นในร่างกายนี้อาจมีส่วนช่วยอย่างมากในการทำให้เส้นเลือดเกิดความยืดหยุ่นได้ดี ใครที่ไม่ค่อยได้ทำให้ร่างกายนี้อุดตันแล้วแถมมีใจยึดมั่น ความดันสูงสูงอีกต่างหาก ก็น่าจะเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เฉียดยั้งนอนหลับกันได้ง่ายๆ

แล้วอาการของโรคความดันสูง ที่มีท่านประธาน(จิตวิญญาณเป็นประธานของสิ่งทั้งปวง) คอยบงการอยู่ภายใน ก็ไม่ใช่เป็นสิ่งที่รู้ตัวกันได้ง่ายๆ เพราะมีทั้ง**จิตสำนึก**(conscious) **จิตใต้สำนึก**(subconscious) และ**จิตไร้สำนึก**(Unconscious) คอยทำงานอย่างซ่อนเร้นแบบเล่นใต้ดินอยู่ภายในพร้อมจะปล่อยระเบิดเวลาออกมาเล่นงานได้ทุกครั้งที่เมื่อองรักษาความมั่นคงภายใน(ภูมิคุ้มกันของร่างกาย)อ่อนล้าลง

ความจริงแล้วนักปฏิบัติธรรมที่มีมิตรดี-สหายดีฯ ย่อมเสมือนมีกระจกพิเศษ ที่คอยป้องกันและตรวจจับระเบิดของผู้ก่อการร้ายแห่งกิเลสได้ดีย่อมอยู่แล้ว แต่ปัญหาอยู่ที่จอมบงการ ซึ่งเป็น**นิสัยสันดอนเดิม**ไม่ประสงค์จะให้มิตรดี-สหายดีที่เป็นกองกำลังพันธมิตร อันเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นแห่งความบริสุทธิ์บริบูรณ์ของพรหมจรรย์ เข้ามายุ่งุ่นวายในชีวิตของตน จึงถูกผู้ก่อการร้ายแห่ง**อุปกิเลส ๑๖** สะสมระเบิดเวลาของชีวิตเอาไว้ เพื่อรอจังหวะดีที่ความดันสูงจะขึ้นได้เมื่อไหร่ ก็จะได้เล่นงานทันที

ในช่วงอภิสิทธิ์สมัยทั้งเข้าพรรษาและเฉลิมฉลองครบรอบ ๗๒ ปีของพ่อท่าน พวกเราควรจะได้มาช่วยกันปราบปรามผู้ก่อการร้ายที่จะเข้ามาลอบวางระเบิดเวลา ด้วยการให้ความสำคัญกับกระจกพิเศษ ที่เกิดจากขบวนการกลุ่มของมิตรดี-สหายดี ที่จะช่วยกันกัดไม่ปล่อยร่องรอยร้ายของลักกายะและอวิชชาทั้งหลาย

ชีวิตของคนเราต้องออกจากระทุกวัน แต่ถ้าไม่ขยันล้างกันแล้ว ชีวิตก็จะน่ารังเกียจน่าขยะแขยงสักเพียงใด ในทำนองเดียวกัน การจะจัดการกับระเบิดเวลาชีวิตได้ ถ้าหากไม่ขยันทบทวนลักกายะและขุมทรัพย์ทั้งหลาย ที่ถ่ายออกทางกรรม ๓ ทุกวัน เราก็คงไม่ต่างอะไรกับนักปฏิบัติธรรมที่ลืมนั่นเอง.

จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ
คอลัมน์หมายเหตุประเทศไทย
๒๒ ก.ค. ๕๕

จักรเบียร์ขยาย คืบเท้า

วันนี้เป็น“วันเข้า
พรรษา” เป็นวันสำคัญวันหนึ่ง
 ในพระพุทธศาสนา นอกจาก
 การทำบุญตักบาตรหล่อเทียน
 พรรษาแล้ว เรื่องที่มีการรณรงค์
 เป็นประจำในช่วงเทศกาลเข้า
 : พรรษา ก็ คือ
 : “งดดื่มเหล้าวันเข้าพรรษา”
 : ก็ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง
 : เพราะเป็นการเรียกร้องที่ปลาย
 : เหตุ แต่ไม่แก้ที่ต้นเหตุ
 : เช่นเดียวกับ พล.ต.
 : จำลอง ศรีเมือง ที่ออกมา
 : ต่อต้านคัดค้านเบียร์ช้างไม่ให้
 : เข้าไปจดทะเบียนในตลาด
 : หลักทรัพย์ ซึ่งเป็นเรื่องปกติ
 : ของธุรกิจ ก็เป็นการเรียกร้อง

ที่ปลายเหตุ ซึ่ง พล.ต.จำลอง
ก็รู้ดี ทำแล้วดังดี

แต่การสร้างภูมิคุ้มกัน
ให้สังคมและเด็ก ด้วยการ
เรียกร้องให้มีการออกกฎหมาย
มาจำกัดช่องทางการขายเหล้า
และดื่มเหล้ากลับไม่มีใครสนใจ
ทั้งๆที่เป็นช่องทางป้องกันการ
การดื่มเหล้าได้ดีที่สุด

การคัดค้านไม่ให้เบียร์
ข้างเข้าไปจดทะเบียนใน
ตลาดหลักทรัพย์ เป็นการ
คัดค้านที่ไม่มีใครได้ประโยชน์
นอกจากการได้เป็นข่าว

เพราะถึงแม้เบียร์ข้าง
จะไม่ได้เข้าไปจดทะเบียนใน
ตลาดหลักทรัพย์ไทย เพื่อ
ระดมทุนจากคนไทยด้วยกัน
กลุ่มเบียร์ข้างก็ยังผลิตและ
ขายเหล้าเบียร์ต่อไปได้อย่างเสรี
และยังสามารถที่จะไปจดทะเบียน
ในตลาดหลักทรัพย์
ฮ่องกงและสิงคโปร์ ระดมทุน
จากต่างประเทศเข้ามาลงทุน
ขยายโรงงานในเมืองไทยได้
อย่างสบายตามแผนเดิม

การคัดค้านของ พล.ต.
จำลอง จึงเกาไม่ถูกที่คัน

ประเด็นที่ผมอยาก
เสนอไว้ตรงนี้ และเคยเขียนไว้
ตรงคอลัมน์นี้มาหลายครั้ง นั่น
คือ “มาตรการสร้างภูมิคุ้มกัน
ให้กับสังคม” เช่นเดียวกับที่

เขาทำในสหรัฐอเมริกา ซึ่งผม
ขอยกตัวอย่างมาให้ดูกันคร่าวๆ
อีกครั้ง เช่น

ห้ามขายเหล้าเบียร์และ
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างเสรี
เช่น ขายในร้านสะดวกซื้อ
ขายในร้านโชห่วยทุกตรอก
ซอกซอย ขายตามร้านอาหาร
ข้างถนน อย่างที่ขายอยู่ใน
เมืองไทย แต่ให้ขายในร้านขาย
เหล้าเบียร์ประเภทนี้โดยเฉพาะ
หรือตามห้างซูเปอร์มาร์เกต
ขนาดใหญ่เท่านั้น

ในสหรัฐฯ เขาห้าม
ขายเหล้าเบียร์และเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ให้เยาวชนที่มีอายุ
ต่ำกว่า ๒๑ ปี และห้าม
เยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า ๒๑ ปี
ดื่มเหล้าเบียร์ด้วย ถือว่ามี
ความผิดทางอาญาทั้งผู้ขาย
และผู้ดื่ม

แต่เมืองไทยเราห้าม
ขายเหล้าเบียร์ให้เด็กที่มีอายุ
ต่ำกว่า ๑๘ ปี แต่ไม่ได้ห้ามเด็ก
อายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ดื่มเหล้า
เบียร์ ซึ่งผมคิดว่าน่าจะแก้
กฎหมายขยับขึ้นมาที่อายุไม่ต่ำ
กว่า ๒๐ ปี และห้ามดื่มด้วย
ถือเป็นความผิดทางอาญา
เช่นกัน

**การดื่มเหล้าในเมือง
ไทย ต้องถือว่าดื่มกันอย่าง
เสรีที่สุดในโลก** จะตั้งวงนั่งดื่ม
ที่ไหนก็ได้ หน้าบ้านตัวเอง
ริมทางเท้า ริมถนน ตาม
ตรอกซอกซอย ไปจนถึงสวน
สาธารณะ สามารถตั้งวงดื่มได้
หมด

แต่ในต่างประเทศห้าม
เด็ดขาด เพราะถือเป็นการรบกวน
และละเมิดสิทธิคนอื่น การ
ดื่มเหล้าเบียร์จะต้องดื่มในร้าน

ที่มีใบอนุญาตขายนั้น จะซื้อ : และอยากเห็นภาครัฐให้ : ทำสำเร็จมานานแล้ว
 มาดื่มกันเองก็ต้องดื่มในบ้านที่ : ความสนใจ สร้างกรอบขึ้นมา : ลำพังการรณรงค์เล็ก
 มิดชิด จะออกมาตั้งวงดื่มเฮฮา : คุ่มครองประชาชนผู้บริสุทธิ์ให้ : เหล้าวันเข้าพรรษาแคว้นเดียว
 หน้าบ้านไม่ได้ : มากกว่านี้ : หรือตลอดพรรษา หรือห้าม
 ผมเห็นชาวพวกรวยรุ่น : การสร้างกรอบบังคับ : ไม่ให้บริษัทเหล้าเบียร์เข้าไป
 ตั้งวงดื่มเหล้าตามซอย พอเมา : อย่างที่ผมร้ายยาวมานี้ ผม : จดทะเบียนในตลาดหุ้น ช่วย
 ได้ที่เห็นผู้หญิงเดินผ่านก็จุดไป : เชื่อว่าจะช่วยป้องกันและ : ป้องกันอะไรสังคมไม่ได้ การ
 ชมชื่นด้วยความเมตตาความดี : คุ่มครองสังคมส่วนหนึ่งได้ : สร้างกรอบมาป้องกันสังคม
 ะนองที่ไร ก็ให้เสรีใจเป็นที่สุด : อย่างแน่นอน ในต่างประเทศ : ส่วนรวมต่างหาก ที่สำคัญที่สุด

ลม เบลีงนเกิส

บอติดตายคน

การเสนอจะขอให้ออกกฎหมาย
 จำกัดการดื่มเหล้า ยังคงน่าขำใกล้เคียงเหมือน
 ความฝันลมๆแล้งๆ โอกาสคลอดกฎหมายนี้
 เป็นไปได้ยาก เพราะต้องฝ่าด่านพวกพ่อค้า

นายทุนเหล้า และพวกนักการเมืองคอเหล้าทั้งหลาย หรือต่อให้คลอดกฎหมายทำนองนี้ได้
 สำเร็จ ก็ใช้ไม่ได้ผลจริงยาก เพราะรัฐฯนี้ลัษคนไทยกันอยู่ ว่าไม่ค่อยทำตามกฎหมายสักเท่าใดนัก

แล้วการใช้กฎหมายแก้ปัญหาแบบนี้ ก็เป็นการแก้ที่ปลายเหตุ เป็นการบังคับ
 ภายนอก คือไม่ได้แก้ถึงจิตใจเขา จใจเขาไม่ยอมจริง เพราะไม่เห็นทุกข์โทษภัยจากเหล้า
 จะหาโอกาสดื่มเหล้าเสมอๆ เมื่อมีโอกาส

ฉะนั้นถ้าจะแก้ปัญหานี้ให้ดีที่สุด ก็ควรแก้ให้ถึงต้นเหตุ ต้นตอจริงๆ คือ
 ความหลงผิดติดของมีนเมาให้โทษ ต้องแก้ให้ถึงจิตใจของเขา ไม่ว่าจะใช้วิธีการรณรงค์งดเหล้า
 จะใช้ธรรมะกล่อมเกลาคจิตใจให้คลายความหลงติดเหล้าก็ตาม นี่จึงจะเป็นการแก้ไขที่ต้นเหตุ
 โดยตรง

ส่วนกฎหมายก็ควรรีบช่วยกันหาทางให้คลอดออกมาไวๆ เพื่อแก้ปลายเหตุไป
 ด้วยกันทั้งสองส่วน

 ทีมงานสารอศอก

จาก น.ส.พ.ไทยรัฐ ๒๒ ก.ค.'๕๘
คอลัมน์ “เหะเหะพาที”

หันหลัง

ให้หลัง

WU เกرينไว้ตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะ
ครับว่า อยากจะขอเวลาสัก ๒ วัน ในช่วง
บรรยากาศของวันอาสาฬหบูชาและวันเข้าพรรษา
พูดถึงเรื่องใกล้ตัวที่สุดของมนุษย์ สลับฉากกับ
เรื่องที่อยู่รอบๆตัวเสียบ้าง

เพราะบ่อยครั้งที่มนุษย์เรามักให้
ความสำคัญกับปัญหารอบๆตัวหรือใกล้ตัว จน
ลืมไปว่า แท้ที่จริงแล้ว หากเราสามารถปรับปรุง
สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเราหรือที่ติดอยู่กับตัวเรา เช่น
ความรู้สึกนึกคิด อุปนิสัย หรือความประพฤติ
และวิถีปฏิบัติต่างๆให้ถูกต้องตามทำนอง
คลองธรรมเสียหน่อยเท่านั้น ปัญหาต่างๆก็จะ
คลี่คลายลงได้กว่าครึ่งก่อนทันที

เมื่อวานนี้ผมเลยถือโอกาสเล่าเรื่อง
วันอาสาฬหบูชา หรือวันประกาศพระศาสนา
ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พร้อมทั้ง
เชิญชวนให้สาธุชนทั้งหลายหันหน้าเข้าหาวัด
และตั้งจิตอธิษฐานมุ่งมั่นทำความดีรักษาศีล
รักษารธรรมตลอดไป

ถือเป็นการเชิญชวนในภาพรวมหรือ

เชิญชวนแบบทั่วๆไป เห็นอะไรดีก็จงทำในสิ่งนั้น
และเห็นอะไรไม่ดีก็งดเว้นเสีย....ว่าอย่างนั้นเถิด

สำหรับวันนี้ซึ่งเป็นวันเข้าพรรษา ผม
จะขออนุญาตเชิญชวนแบบเจาะจงและลงลึกใน
รายละเอียด....โดยจะมุ่งเน้นสู่การทำความดี
เฉพาะเรื่องเฉพาะราวสักเรื่องหนึ่ง

เรื่องที่กำลังรณรงค์อยู่ในขณะนี้....”**งด
ดื่มเหล้าช่วงเข้าพรรษา**” นั้นแหละ

ผมเห็นด้วยกับการรณรงค์เรียกร้อง
ของมูลนิธิเมาไม่ขับ และของกระทรวงสาธารณสุข
ตลอดจนองค์กรการกุศลอีกหลายองค์กรที่
ร่วมมือกันอย่างแข็งขันครับ

เหตุที่ผมเห็นด้วย เพราะนั่งดูตัวเลข
ที่เกี่ยวข้องต่างๆแล้วไม่สบายใจเลย

สำนักงานสถิติแห่งชาติ เจ้าตำรับ
การเก็บข้อมูลและสถิติที่เชื่อถือได้รายงานว่
**ทุกวันนี้คนไทยเราดื่มสุราจัดมากเป็นอันดับ ๕
ของโลก หรือเฉลี่ย ๑๓.๕๙ ลิตรต่อคนต่อปี
เข้าไปแล้วขณะนี้**

ปริมาณการดื่มก็เพิ่มขึ้นตลอด เมื่อ

๒๕๓๕ ต้มทั้งสิ้น ๙๙๒ ล้านลิตร พอมาถึงปี ๒๕๔๕ ต้มเพิ่มเป็น ๑,๙๒๖ ล้านลิตร กว่า ๒ เท่าตัว

ตัวเลขคนดื่มสุรากล่ำสุดของบ้านเราประมาณ ๑๕ ล้าน ๓ แสนคน คิดเป็นเงินที่ใช้เพื่อการดื่ม ๑๕๐,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี น้อยเสียเมื่อไหร่ละ

จากตัวเลขทั้งหมดเหล่านี้โยงไปสู่ปัญหาหลักๆของชาติหลายปัญหา ตั้งแต่คนดื่มอายุสั้น, เกิดโรคที่เกี่ยวข้องสารพัด, เกิดอุบัติเหตุ, เกิดการทะเลาะวิวาท, เกิดคดีทางเพศ ฯลฯ

รวมไปถึงการสูญเสียเงินทองอย่างเปล่าประโยชน์ถึงปีละ ๑๕๐,๐๐๐ ล้านบาท อย่างที่ว่า

จึงสมควรทุกประการแล้วครับ ที่จะมีการรณรงค์ขอร้อง.....ขอให้ดื่มน้อยลงหรือหากเลิกดื่มได้เสียเลยเป็นดีที่สุด

เทศกาลเข้าพรรษาเป็นเทศกาลที่เหมาะสม สำหรับการรณรงค์เรื่องนี้ เพราะในทางปฏิบัติที่ผ่านมา มีคนไทยที่ติดสุร่าจำนวนไม่น้อย เลิกดื่มสุร่าในระหว่างพรรษาเพื่อถวายแด่พระพุทธรูปเจ้ากัณอยู่แล้ว

คอสุร่านับจำนวนหมื่นคนเหล่านี้สามารถเลิกดื่มได้โดยสิ้นเชิงอย่างไม่น่าเชื่อตลอด ๓ เดือนเต็มๆ ของเทศกาล

แต่ที่น่าเสียดายและน่าเศร้าก็คือ ทันทีที่ถึงวันออกพรรษา.....คอทองแดงทั้งหลายจะหันไปดื่มใหม่ และจะดื่มหนักกว่าเดิมเพื่อชดเชยที่หยุดไป

ที่ผมจะร่วมขอร้องวิงวอนด้วยอีกแรงก็ประเด็นนี้แหละครับ คืออยากจะขอว่า สำหรับท่านที่อดสำห้เลิกได้แล้วถึง ๓ เดือนทำไมถึงไม่เลิกต่อไปตราบกาลนิรันดร์ล่ะ?

ท่านอดได้ตลอดพรรษาอย่างนี้แล้ว หากใจแข็งอีกหน่อยเดียว รับรองอดได้ตลอดชีวิต เหมือนที่ผมเคยเลิกบุหรี พอพทะเล ผ่าน ๑ เดือนไปได้ก็สามารถเลิกได้มาจนบัดนี้ กว่า ๑๕ ปีเต็ม

นะครับ.....สำหรับท่านที่ตั้งใจลดหรือเลิกในช่วงพรรษาอยู่แล้ว ผมก็ขอให้ท่านงดหรือเลิกอย่างถาวร หากสามารถกระทำได้

ส่วนท่านที่ยังไม่มีแผนการ หรือยังไม่ได้คิดว่าจะงด ผมก็อยากให้หันดูสักพรรษาหนึ่งก่อน

เสร็จแล้วจะงดไปชั่วนิรันดร์หรือไม่อย่างไร ค่อยตัดสินใจกันอีกที

สรุปว่า ก่อนคำวันนี้อ่าลิ้มยกมือไหว้พระพร้อมๆกันแล้วคว่ำแก้วเหล่าเลยนะครับ มิตรรักนักดื่มทั้งหลาย

❖ “บุญ”

รสนิยม: ประทับใจ (๑๑๐)

มองอนาคต

มีนักบวชรูปหนึ่ง ท่านได้พูดถึงคำพังเพย
ท่านายอนาคตไว้ว่า

แผ่นดินจะเสื่อมทราม
แม่น้ำจะจมหาย
ใบไม้จะร่วงหล่น
ผู้คนจะสิ้นหวัง
สดุ้งศึมอำนาจ
ผักตบชวาเต็มยี่สิบ
คนเป็นโรคจิต โรคประสาท
คนจนจะเป็นทาส
จะตายอย่างอุบาทว์
คนจะเกิดข้างถนน
ชาวปวงชนจะเป็นหนี้
ผีอบายมุขจะถูกลาม
คนรวยจนผิดศีลธรรม
โจรกรรมปล้นกลางตลาด
ความอุบาทว์แพร่เชื้อเอชไอวี
รักร่วมเพศ ข่มขืนฆ่า
ชาวนาเป็นหนี้สิน
คนต่างถิ่นจะครองแผ่นดิน
จะหาที่ทำกินลำบาก
จะมีลูกมากและยากจน
ผู้คนจะไม่มีความสุข
ความทุกข์จะท่วมหัว
ภูเขาไม่มีต้นไม้

ทุ่งนาร้างเป็นหาดทราย
 สูดทำยเป็นโรงงานอุตสาหกรรม
 ทะเลเป็นรั้อย
 ดอยเป็นแฉนกำลังจะสูญหาย
 ไม่มีป่าไม้ ไม่มีนกไพร
 ไม่มีลำธาร ไม่มีฝูงปลา
 ธรรมชาติรอเวลาล่มสลาย
 ในน้ำไม่มีปลา ในนาไม่มีข้าว
 แต่ในน้ำมีผักตบชวา
 ในท้องนามีคอนโตมิเนียม
 นกไม่เคยเช่าฟ้า
 ปลาไม่เคยเช่าน้ำ
 แต่มนุษย์ต้องเช่าแผ่นดินที่อยู่อาศัย
 แย่งซื้ออากาศเพื่อหายใจ
 ยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไป
 จิตใจคนก็เปลี่ยนแปลงตาม
 มีสิ่งหนึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลง
 คือความยากจนของประชาชน ที่เป็นคนของแผ่นดิน

ผู้เขียนเป็นผู้อยู่ป่าอยู่ดอย อยู่ ณ ดอยแพงค่า ภาคเหนือของประเทศไทย ได้ฟังคำพังเพยนี้ ก็รู้สึกว้าใจเลย !
 อนาคตที่นักบวชผู้เคร่งครัดท่านนั้นพูดถึง ผู้เขียนว่าอนาคตนั้น เริ่มมาถึงปัจจุบันนี้แล้วใช่หรือไม่

แผ่นดินทุกวันนี้เสื่อมทรามหรือไม่ ? เกษตรกรเพาะปลูกโดยไม่ต้องใช้สารเคมี ยาฆ่าแมลง ในเมืองไทยจะมีสักกี่ราย ที่เห็นที่รู้จักดูเหมือนว่า จะมีหมู่กลุ่มของชาวอโศก เป็นกลุ่มหนึ่ง ที่ตั้งใจเอาจริงเอาจังกับสามอาชีพกู้ชาติ อันได้แก่ ขยะเอ๋ย ปุ๋ยสะอาด กสิกรรมธรรมชาติไร้สารพิษ

ชีวิต ดิน - น้ำ - ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ณ ลมหายใจเฮือกนี้ใกล้หมดลมเสียแล้ว ช่างน่า
สงสารจริงหนอ !

แม่น้ำจะจมน้ำ ทุกวันนี้เป็นอย่างไร แม่น้ำอันใสบริสุทธิ์ ดุจโบราณสมัย ก็กำลังจะตาย
แม้เจ้าพระยาก็เถอะ หากยังขาดจิตสำนึก อีกไม่นานเกินรอ ก็ต้องเน่าเหม็น ดังคลองเล็กคลอง
น้อยในกรุงเทพมหานคร คลองแสนแสบเป็นอย่างไร ไร้ขั้วญ อีริยมต้นพื้นเกิดคืนมากก็คงตกใจ
ชาติก่อนเกิดมาน้ำในคลองยังใสสะอาด มาทุกวันนี้ คลองแสนแสบเป็นอย่างไร ชาวท.คงรู้ซึ่ง
แก้ตา แก้ใจ ไม่ต้องไปโทษว่าใคร หากทุกคนไม่สร้างจิตสำนึกดีขึ้นใหม่ อีกไม่นานเจ้าพระยา
ก็ต้องเข้าคิวรอเน่าเน่าๆนะ พ่อแม่พี่น้องชาวไทยทั้งหลายเอ๋ย

ใบไม้จะร่วงหล่น ข้อนี้ถือว่าแต่ใบไม้เลย แม้ภูเขาที่โล้นเตียน เหมือนศิระพระในวันโกน

ผู้คนจะสิ้นหวัง อย่าว่่าแต่ผู้คนธรรมดาจะสิ้นหวังเลย ขนาดบัณฑิตเรียนมามีปริญญา ยังพา
กันตงงาน แม้ได้ยื่นมาว่ารัฐบาลมีโครงการช่วย แต่ก็ไม่รู้ว่่าสิ่งดี ๆ ในหลายๆโครงการในเมืองไทย
จะเกิดได้มีหนอ แต่โครงการร้ายๆเลวๆ อย่างเรื่องบ่อนคาสโน การกีฬาบ้านผลาญชาติ การฆ่ากัน
อย่างอุกอาจ เช่น ทำแท้งได้อย่างถูกกฎหมาย ทำโมโครงการร้ายๆเลวๆ กลับจะได้รับการยอมรับ
ง่าๆ หรือวิบากกรรมของคนไทยกำลังใกล้จะมาถึง

สตังค์มีอำนาจ ไม่ต้องคู่อื่นไกล ห้างใหญ่ต่างชาติตั้งได้เกลื่อนกลาด ดาดดินทั่วไทย นำ
เห็นใจร้านค้าเล็กร้านค่าน้อย ห้องสองห้องตองนั่งหลับ ขับไล่แมลงวันไปวันๆ รอวันตาย ใครหนอ
จะช่วยเขาได้ นำอนาถใจ

ผักตลาดมียาพิษ คนปลูก
เอามาขาย ตัวเองยังไม่กินผักที่
ตัวเองปลูกเลย เพราะรู้ว่าใส่ยา
สารเคมีไปเท่าไร ไม่ต้องสงสัยว่า
มะเร็งทำไมมากมายนัก

คนเป็นโรคจิตโรคประสาท
มีอยู่ทั่ว ไม่ต้องกลัวว่่ายาบ้าจะ
หาซื้อยาก ขนาดคืนเดียวตำรวจ
ตรวจเจอคนเสพยาบ้า ๒๐๐ กว่า
รายอนาคตคนไทยจะไปทางทิศ
ไหนละเนี่ย

คนจนจะเป็นทาส จะตายอย่างอุบาทว์ให้เห็น เร็วๆนี้ ๑๓ ศพ จบชีวิตอย่างอนาถอนาถ
ขาดอากาศหายใจ มุ่งไปข้างหน้าแสวงหาดีันรน เพื่อความอยู่รอดปลอดภัยแก่ชีวิต สุดท่ายิ่งดิน
ชีวิตยังไม่รอด ใครนะจะรู้ปรัชญาชีวิตว่า แท้จริงชีวิตนี้หากมีศาสนานำพาชีวิต ชีวิตก็จะเรียบง่ายสุขเย็น
ชีวิตคนต้องหมั่นฝึกตนไปในทิศทางลดลกล้าจน ทนเสียดสี หนีสะสม นิยมสร้างสรร สวรรค์นิพพาน
ชีวิตจะอยู่ได้อย่างเรียบง่าย และมักน้อย ไม่ด้อยในการมีความสุขสงบ จบที่ใจเบิกบานแจ่มใส

คนจะเกิดข้างถนน แต่ก่อนก็เคยเห็นแต่สัตว์เดรัจฉานสมสู่กันข้างถนน เช่น หมา หรือสัตว์อื่น จะสมสู่ก็มีฤดูกาล แต่ไม่นานมานี้ ผู้เขียนได้ยินมาในเมืองไทย ในวันแห่งความรัก วัยรุ่นมั่วเซ็กซ์ หมู่อ้อยตามถนน คนหรือสัตว์ก็ไม่รู้ ผู้มีภูมิธรรม มีวัฒนธรรมคงไม่ทำ วัยรุ่นที่ทำเช่นนี้ หากมี มากๆ เมืองไทยจะไปทิศทางไหน กลียุคคง ไม่ไกลเกินเห็นได้ หากไม่ช่วยกันพลิกฟื้นคืนสู่ วัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม

ชาวปวงชนจะเป็นหนี้ ทุกวันนี้ก็รู้ว่าอยู่ว่า เราเป็นหนี้ต่างชาติเขาเท่าไร

ฝึอบายมุขจะลูกกลม คนไทยคนไหนไม่ ซื่อหวย ไม่ติดการพนัน ไม่เสพสิ่งเสพติด ก็คงดูว่าผิดวิถีชีวิตคนไทยไปเสียแล้ว ถูกฝึ อบายมุขครอบงำ แล้วยังรู้สึกภาคภูมิใจว่า ไทยทำเองอีก ไม่รู้ว่าจะตกลงดีมั๊ยนี้

คนรวยจนผิดศีลธรรม ยุคนี้รู้สึกจะเกินหน้าเกินหลัง ขนาดมีสมมุติเป็นพระ ก็ยังละเรื่องผิดศีล ธรรมมิได้เลย เพราะคนที่รวยกว่าคนรวยก็คือผู้สมมติว่าพระ ไม่รู้ว่าบาปจะหนาขนาดไหน

โจรกรรมปล้นกลางตลาด หากท่านมีตาก็จะเห็นได้ไม่ยาก บั่นหุ้น โกงเลือกตั้ง สั่งเขาวัว ผิด นี่แหละจิตของใจ ทั้งในเครื่องบินนอกเครื่องบินแอบสุดๆ ปล้นกันหน้าใส่ๆ นี่แหละภัย มาถึงแล้ว

ความอุปาทว์แพร่เชื้อเอดส์ เอดส์ที่เป็นโรคร้ายไม่นานก็ตาย แต่เอดส์ที่เป็นมิัจฉาปฏิภูมิลี ติตายแล้วเกิดก็ยังมีมาเป็นต่ออีกเลย น่ากลัวนัก รักอย่างติดเอดส์ข้ามชาติ

รักร่วมเพศ ช่มชืนฆ่า ชาวนาเป็นหนี้สิน คงได้ยินกันอยู่ประจำ

คนต่างถิ่นจะครองแผ่นดิน เดียวนี้ที่ดินของคนไทย ไปตกอยู่เป็นกรรมสิทธิ์ของชาวต่างชาติไม่ น้อยเลย

จะหาที่ทำกินลำบาก สมัยก่อน ไม่ต้องมีห้าง มีตลาดเราก็อยู่กันได้ ตื่นเช้าเข้าป่า ไปทุ่งไปนา กลับมาก็ มีของกินติดมือกลับบ้านเสมอ สมัยนี้คนหลงเงิน

จึงผลิตเฟลีนกับการซื้อหา อยากรได้ง่ายๆ ก็เข้าตลาด เป็นทาสของความสบาย ชีวิตเรียบง่าย- อยู่น่าย-เลี้ยงง่าย ผู้คนไม่เข้าใจ

มีลูกมาก และยากจน ผู้คนจะไม่มีความสุข คนไปหลงผิดติดกาม ไม่เชื่ออย่างที่พระพุทธเจ้า สอนว่า ผู้ตั้งใจประพฤติตนเป็นคนโสด เขาอย่ามั่วรู้ว่าเป็นบัณฑิต ส่วนผู้ฝึกไฝ่เมถุน(คนคู่) ย่อม เศร้าหมอง คนเรามักถูกโลกถูกรวมชาติหลอก จึงเวียนวนทนทุกข์อยู่รำไป ผู้หญิงบางคนก็ยังไม่รู้ ทุกข์ของผู้หญิง ทุกข์ของผู้หญิงก็คือ

๑. เมื่อเป็นสาว แล้วแต่งงานไปสู่สกุล
แห่งสามี ย่อมพลัดพรากจากญาติของตน
ทั้งหลาย

๒. ผู้หญิงต้องมีระดู (ประจำเดือน)

๓. ผู้หญิงย่อมตั้งครรภ์

๔. ผู้หญิงย่อมคลอดบุตร

๕. ผู้หญิงย่อมทำหน้าที่บำเรอผู้ชาย

หากผู้หญิงนั้นตั้งใจเป็นคนโสด ทุกข์จาก
๕ ข้อ ก็จะเหลือเพียงข้อเดียว การตั้งตนเป็น
คนโสด มิใช่ช่วยตนเองอย่างเดียว เป็นการช่วย
ครอบครัว สังคม ประเทศชาติด้วย โลกจะได้
ไม่ต้องแบกรับพลโลกเพิ่มขึ้นอีก สังคม
สิ่งแวดล้อมก็จะดีขึ้น เราก็จะเป็นผู้หนึ่งที่ไม่ทำให้โลกแตกใจ ความสุขเย็นก็จะได้เกิดมีขึ้นในโลก
หากหลงเสพงาม มากเมีย หลายผัว ความทุกข์จะท่วมหัวแน่

ภูเขาจะไม่มีต้นไม้ เพราะมีแต่คนมากมายไร้ศีลธรรม
ภูเขาที่ไหนหัวโล้น ที่นั่นมีคนไร้ศีลธรรมเข้าไปย่ำ

ทุ่งนาร้างเป็นหาดทราย เพราะคนไม่ชวนชวาย
ทำกิน สูดท้ายอยากรวไร ชายที่ให้คนต่างชาติ ไปตั้ง
โรงงานอุตสาหกรรม ลูกหลานเจ้าของที่ดินก็มีกรรม
เข้าไปเป็นข้าชำนายทุนต่างชาติ ที่ดินก็หมดไป ความ
เป็นไทก็ไม่เหลือเลย น่าอนาถหนอ

ทะเลเป็นร้อยดอยเป็นแสนกำลังจะสูญหาย ไม่
มีป่าไม้ไม่มีนกไฟร ไม่มีลำธาร ไม่มีฝูงปลา ธรรมชาติ
รอลวลล่มสลาย ทุกวันนี้สิ่งเหล่านี้เริ่มมีให้เห็นอยู่
ในน้ำไม่มีปลา มีแต่น้ำเน่า ในนาไม่มีข้าว มีแต่หญ้า

แต่ในน้ำมีผักตบชวา ในท้องนามีคอนโดมิเนียม

นกไม่เคยเช่าฟ้า ปลาไม่เคยเช่าน้ำ แต่มนุษย์ต้องเช่าแผ่นดินที่อยู่อาศัย แย่งซื้ออากาศเพื่อ
หายใจ ทุกวันนี้ในกรุงเทพฯ ก็มีแล้ว ซื้ออากาศหายใจชั่วโมงละ ๙๐ บาท แต่ยังไม่ถึงขนาดแย่งกัน

ยุคสมัยเปลี่ยนแปลง จิตใจคนก็เปลี่ยนแปลงไปตาม สิ่งเสื่อมทรามมีให้เห็น แต่มีสิ่งหนึ่ง
ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย คือ ความยากจนของประชาชนที่เป็นคนของแผ่นดิน

มองไปในอนาคตที่แท้มันก็มาถึงปัจจุบันนี้แล้ว แล้วเราจะทำอะไร

จะช่วยกันคิดแก้ไขหรือไม่ หรือปล่อยให้ไปตามยถากรรม

* โพร...พุตาว

☆ ทิม สมอ.

เข้าพรรษาแล้ว

มาถึงวันนี้ คงปฏิเสธกันยากถึงความทุกข์ที่กำลังย่างกรายเข้ามาใกล้ตัวเรามากขึ้น กระชั้นเข้ามาทั้งปัญหาเศรษฐกิจ น้ำมันถีบราคาสูงขึ้นๆ ทำเอาค่าครองชีพต่างๆสูงขึ้นตาม นำเอาความเดือดร้อนยากเย็นแสนเข็ญเข้ามา ปัญหาสังคม ความปลอดภัยในชีวิตไม่มี นักเรียนตีกันฆ่ากันตาย ความรุนแรงอำมหิตยังคุกรุ่นในหลายจังหวัดภาคใต้ อีกทั้งความโศกเศร้าสูญเสียลูกในวัยศึกษาให้กับค่านิยมในการรับน้องที่ไร้สติปัญญา และนับวันหนักข้อขึ้นในแง่ของความลามกอนาจาร หลายคนแข็งจัด เครียดจัด ทุกข์จัดกับปัญหา ไม่เห็นทางออก **“คนเห็นทุกข์ จึงเห็นธรรม”** พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ ๒๕๐๐ กว่าปี นี่เป็นทางออก เป็นทางแห่งสัมมาอาริยมรรค จากบทสัมภาษณ์**พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ย้ำเน้น **“มีแต่ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ที่จักนำสู่ความพ้นทุกข์”** และอีกคำถามที่น่ารู้ **“สำนึกรับผิดชอบต่อการทำงานในระบบบุญนิยม จะสร้างให้มีให้เกิดได้อย่างไร?”**

ถาม จากบทความของวสิษฐ เดชกุญชร ใน น.ส.พ.มติชน วิจารย์ความรุนแรงเชิงชาติศรัทธาและมาฆิศรัทธา ในการรับน้องตามมหาวิทยาลัยต่างๆ จนเกิดเป็นข่าวดังเมื่อเร็ววันนี้ มีข้อสรุปที่น่าสนใจว่า **“.....ถ้าจะให้ความสุขสงบคืนมาสู่โลก จึงไม่มีทางอื่น นอกจากฟื้นฟูโลกให้ความเมตตา**

กรุณา กลับคืนมาสู่ใจคนเท่านั้น ก่อนโลกจะกลายเป็นโลกของสัตว์เดรัจฉาน....” ตรงนี้
คำตอบน่าจะอยู่ที่นักการศาสนา

ตอบ คำตอบมันก็ตายตัวอยู่แล้ว มีอยู่คำเดียว **ต้องมาปฏิบัติธรรมะ** ให้คนมาเผยแพร่ธรรมะ
จะต้องพยายามให้ทำอะไรที่จะให้ธรรมะโลกุตระ หรืออารยธรรมของพระพุทธเจ้า มาเป็นที่รู้จัก
อย่างกว้างขวาง และเห็นจริงเห็นจัง ใช้กันอย่างทั่วถ้วน ถ้าไม่ทำอย่างนี้ ขอยืนยันเลยว่าไม่มี ไม่มี
ไม่มี และไม่มีหนทางอย่างอื่นเลย ที่กล้าพูดอย่างนั้นก็เพราะว่า เหตุที่คนชาติธรรมก็ดี มาไซคีสม์ก็ตาม
หรือแม้ว่าคนมันจะก่อความรุนแรง มันจัดจ้านหมดทั้งกามและพยาบาท หรือราคะและโทสะ

นอกจากราคะและโทสะแล้ว ก็ยังมีโมหะ คือ ไม่รู้เรื่อง โมหะหมายความว่า ไม่รู้ดีรู้ชั่วปน
กันไปหมด มันวน มันวน มันลับสน โมหะคือ มันหลงผิด หลงถูก หลงเลปนปนกันไปหมด
เพราะซบซ้อนจนเหลือที่จะซบซ้อน จึงแยกไม่ออกว่าอะไรดี อะไรไม่ดี อะไรควร อะไรไม่ควร คนเรา
มันคิด มันปรุง มันแต่ง มันสร้าง มันทำอะไรครอบงำกันและกันมานาน จนถึงขณะนี้แล้ว จึง
เหลือกำลังวังชา ที่มันจะซบซ้อน เพราะฉะนั้นคนจึงโมหะ เขาไม่รู้ตัวและเขาก็ไม่รู้ว่ เขาหลงสิ่งเหล่านี้
โมหะคือ ความหลง หรือความปนเปที่เขแยกไม่ออก ราคะกับโทสะพูดกันชัดง่ายลักษณะของราคะ
กับโทสะ ๒ ด้านของความรุนแรง โทสะรุนแรงโดยตรง อย่างที่เรียกว่าทำร้ายรุนแรงอย่างทำลาย

ส่วนกามหรือราคะนั้นรุนแรงจัดจ้านด้วยความที่จะดูดดึงเอามาเสพ มาติด มายึด **อันหนึ่ง
ดูด อันหนึ่งผลักทำร้ายทำลายกันเป็น ๒ ด้านใหญ่ๆ หรือเป็นพลังงาน ๒ ด้านที่เป็นพลังงาน
แม้แต่ในโลก แม้แต่ในวัตถุ จนกระทั่งถึงพลังงานทางจิตวิญญาณ เพราะฉะนั้นทางจิตวิญญาณที่**

ไม่เรียนรู้ความจริงอันนี้ และก็ไม่เห็นความจริงว่า มันต้องลด ถ้าไม่ลดแล้วมันจะทุกข์ ไม่ลดแล้วมัน ก็สร้างความเสียหายเสื่อมโทรมอย่างที่มีมันเป็นอยู่ โดยมันจะเลวร้ายลงทุกวันๆ ทุกชั่วโมง ทุกวินาที ถ้าจะพูดอย่างกวาดคนอื่นทิ้ง หรือยกตนข่มท่านอะไรก็ตาม ก็จะพูดแบบยืนยันว่า **ศาสนาพระพุทธเจ้า เรียนรู้ความจริงในจิตวิญญาณตัวนี้อย่างชัดเจน ทั้งราคะ โทสะ โมหะ เรียนรู้อย่างมีเจตปริยญาณ มีวิชาที่มีความรู้มหัศจรรย์** เจตปริยญาณก็คือ วิชา หรือญาณในวิชา ๘ ประการของพุทธ เข้าไป หยั่งรู้ราคะ โลภะ โสภะ และกิริยปฏิบัติ รู้ว่ามันลดลงได้จริง เป็นวิตราคะ วิตโทสะ วิตโมหะ จนกระทั่งถึงขั้นหมดอาสวะได้ อันนี้เป็นความจริงที่เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตของพระพุทธเจ้า ซึ่งถ้า เรียนรู้ไม่ถูกทาง เรียนรู้โดยไม่เกิดตาทิพย์ ไม่เกิดญาณเห็นความจริงพวกนี้ มันก็พูดไม่ได้มาก แต่ถ้า เห็นความจริงอันนี้ และพอจะพูดกันได้ ก็จะเห็นความจริงเลยว่า ไม่มีศาสตร์ใดๆหรอกที่เขาจะ สามารถเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน เหมือนศาสตร์นี้ของพระพุทธเจ้า และเมื่อเรียนรู้พิจารณา จึงจะลดกาม ลดพยาบาทได้ ถ้าลดทั้งกามลดพยาบาท ก็จะลดความรุนแรงทั้งในด้านดูด และด้านผลัก เพราะฉะนั้น จริงๆแล้ว **มาไซคิสม์คือกาม เป็นการเกิดรสชาติเอ็ดดอร์อยส์ใจ เมื่อตัวเองทำร้ายตัวเองให้ทุกข์ทรมาน ได้สำเร็จทั้งๆที่ตัวเองได้รับความเจ็บปวด ส่วนชาติสม์เป็นความสุขใจชอบใจที่เห็นคนอื่นเจ็บปวด แล้วสะใจ เป็นสุขถึงโคลแมกซ์** ซึ่งมาไซคิสม์นั้นก็คือกามหรือราคะแท้ๆ พวกเดียวกันกับคนกินพริก เผ็ดๆ ชดน้ำร้อนร้อนๆแล้วสุขแล้วออร์อยส์ ทั้งๆที่ตนแสบร้อนเจ็บปวดมันจะสุขใจได้อย่างไร แต่เขาสุข เพราะมีอุปาทานนั้นในใจจริงๆ เห็นไหมว่ามันซับซ้อน ก็มันเจ็บปวดตัวเองแท้ๆ แต่มันกลับสุขได้ นี่คือ ความซับซ้อนที่เขาไม่เข้าใจ แต่ถ้าศึกษาแล้วจะเข้าใจ โดยสรุปก็มี ๒ ด้านนี้เท่านั้น เพราะฉะนั้น คำตอบคือจะทำอย่างไร ก็ต้องมาเรียนรู้ให้ชัดเจน แล้วก็ปฏิบัติให้บรรลุและต้องเผยแพร่ ต้องพยายาม ซึ่งมันไม่ง่าย อย่างที่พวกเราทำงานอยู่ทุกวันนี้ ก็คือการเผยแพร่สิ่งจริงเหล่านี้

เมื่อพวกเราได้เรียนรู้พุทธธรรม หรือศาสนาพุทธจนเข้าใจสังขาร พวกเราก็ไม่มีความรุนแรง พิสูจน์ได้ ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๓๐ ปี พวกเราอยู่กันเป็นกลุ่มเป็นคณะ อยู่กันอย่างอดอยากด้วยซ้ำไป ถ้าจะว่ากันแล้ว เพราะมันน้อยสันโดษ เราไม่ไปบ่าเรอกันด้วยรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ไม่ได้บ่าเรอกัน ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ ไม่ได้หุหุราฟุฟ่า ไม่ได้ระริกระรี่เหมือนอย่างข้างนอกเลย ไม่มีอำมิสเหล่านี้ ถ้ามีใช่เป็นเพราะกิเลสลด ใจไม่ปราศจากกิเลสหรือกิเลสน้อยลงจริงๆ มันก็จะกอดตัณหายากได้ๆๆ ยาก ได้ลาภ ยากได้ยศ ยากได้รูปรสกลิ่นเสียง แล้วเราก็ตขมๆๆๆ มันก็จะกอดตัณ วันใดวันหนึ่ง มันระเบิดแน่ ในคนที่อดทนไม่ไหวก็ระเบิดได้เร็ว กอดตัณไม่ถึง ๑๐ ปี ก็ระเบิด กอดตัณไม่ถึง ๒๐ ปี ก็ ต้องระเบิดแล้ว กอดตัณไม่ถึง ๓๐ ปี ก็ต้องระเบิด แต่นี่พิสูจน์มาแล้ว พวกเราไม่กอดตัณ พวกเราไม่รุนแรง จนถึงกับต้องแย่งชิงทำร้ายทำลายกัน ทั้งด้านสายรุนแรงทางโทสะ หรือสายกามราคะ พวกเราก็ไม่มีคดี เรื่องพวกนี้เลย อยู่อย่างสงบกันดีพอสมควร เพราะฉะนั้นรัฐก็ดี สังคมส่วนใหญ่ก็ดี ถ้าเข้าใจและมา ช่วยกันรณรงค์ เพื่อให้ศึกษาความจริงอันนี้ และแก้ไขปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ได้จริงๆ สิ่งนี้เป็น สังขารที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบ โดยไม่ใช่พระองค์ทรงค้นพบในชาติเดียว แต่ได้ทรง ศึกษาค้นคว้ามาไม่รู้กี่ชาติต่อชาติ สุดท้ายก็ต้องสรุปผลจําแนกต่อความจริงตัดสิน ว่านี่ก็คือสุดยอด ของมนุษยชาติ เพราะฉะนั้นใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็เรื่องของเขา แต่เราจะพยายามพิสูจน์ให้เห็น ซึ่งก็ พิสูจน์มาแล้ว ๒๐-๓๐ ปี ก็ได้ขนาดนี้ คำตอบคืออย่างนี้ **จะบอกว่าเราอดดี จะบอกว่ายกตนข่มท่าน เอาเด่นคนเดียวก็ขอรับโดยคุณนี่ เพราะศาสนาพุทธเป็นอย่างนี้จริงๆ**

ถาม

การทำงานในระบบทุนนิยม พนักงานจะมีความรับผิดชอบสูง เพราะถ้าทำให้เกิดความผิดพลาดสูญเสีย เขาจะเรียกค่าเสียหายชดเชยคืน แต่การทำงานในระบบบุญนิยมของเรา ความรับผิดชอบขึ้นอยู่กับสำนึกของแต่ละคนว่าจะมีมากน้อยเพียงไร เคยมีตัวอย่างคนที่บໍ่สำนึกและพอมีฐานะเมื่อทำให้เกิดความผิดพลาดสูญเสีย เขาก็ชดเชยให้ บางคนมีสำนึกแต่บໍ่มีฐานะพอจะชดเชย เขาก็ได้แต่เสียใจ และมีสำนึกมากขึ้นก็จะแก้ไขบໍ่ให้เกิดความผิดพลาดอีก แต่ก็มีบางคนเหมือนกันที่บໍ่รู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบอะไรกับความผิดพลาดสูญเสียที่ตัวเองทำ อาจคิดว่ามาทำงานให้ฟรี มาทำงานเงินเดือนน้อยาก็ได้เสียสละเป็นบุญอยู่แล้ว เมื่อเขาทำผิดพลาดสูญเสียโดยเขาเองก็บໍ่ได้เจตนา ทำบໍ่ต้องรับผิดชอบ หรือแม้แต่ว่าจะไรกัน

ตอบ

เรื่องนี้มีคำตอบเดียวคือ มีสำนึก มีความรู้แจ้ง เห็นความจริงในสิ่งที่ควรทำคืออะไร บໍ่ควรทำคืออะไร คนที่ยังไม่เข้าใจไม่มีจิตสำนึกและถ้าเขาคิดแต่ในแง่ของโลกีย์ตี้นๆ ว่าฉันทำอย่างนี้มันก็มีผิดพลาดได้ เมื่อผิดพลาดแล้วจะทำยังไงล่ะ ฉันก็รับเงินเดือนน้อย ฉันก็ทนทำให้ มันทำถูกต้องแค่นี้ผิดพลาดจะฆ่าอะไรกัน แสดงว่าอึดตาเขายังมี เขายังถือตัวถือตนและเขาก็ยังไม่เข้าใจการปฏิบัติของเรา ซึ่งเป็นการลดละกิเลสไปในตัว การที่จะมีเงินเดือนน้อยๆเหมือนที่บริษัทของเราให้กัน มันไม่ได้หมายความว่าเป็นการกดขี่แรงงาน เป็นการเอาเปรียบ มันไม่ใช่

ในสังคมของพวกเรา มาอยู่วัดมาทำงานร่วมกัน มารับเงินเดือนบ้าง บໍ่รับเงินเดือนบ้าง

ทุกคนปฏิบัติธรรมเหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นถ้าเรามาทำงานเพื่อที่จะเอาเงินอันนี้ ไม่ใช่เลยในสังคมของพวกเรา ขอยืนยัน ถ้าจะเอาตัวเงินมาเป็นตัวอวดว่า ฉันมาเสียสละเท่านั้นเท่านี้ และมาว่าฉันทำไมแล้วเกิดอาการไม่ชอบใจ ความไม่ชอบใจ นั่นคือ การไม่สำนึก และไม่ได้เรียนรู้ว่าอวดตาคืออะไร อวดตาของเรามันใหญ่ขึ้น ถ้าเรารู้ว่า เราผิดพลาดใช่ไหม เราเข้าใจใหม่ว่า เราทำบกพร่องผิดพลาด ถ้าบกพร่องผิดพลาด มันก็ไม่ควรด้วยประการทั้งปวง เราก็ต้องสำนึกว่าอันนี้ผิดพลาด ก็จะต้องยอมรับ จะต้องแก้ไขกิเลสของเรา โดยเฉพาะกิเลสอวดตา ที่มันมาย้อนแย้ง **มาว่าฉันทำไม ทั้งที่ฉันเสียสละขนาดนี้แล้ว ซึ่งมันก็คืออวดตาตัวถือดีของตัวเอง ถึงเรามีดี แต่ถ้าเรามีความผิดพลาด ก็ต้องยอมรับสิ่งที่ผิดพลาดนั้น** ความดีที่เรามีก็ดีแล้ว เท่ากับได้ทำกุศลด้านโน้นด้านนี้ก็ดีแล้ว แต่ไม่ควรเอาสิ่งนั้นมาแลกเปลี่ยน โต้แย้งเพื่อที่เราจะเอาชนะคะคาน ปล่อยให้สิ่งที่เราทำผิด มันคนละกรณีกัน เราทำผิด โทษเรา เราทำผิดพลาด เราทำเสียทำสูญหาย เราก็ต้องรับผิดชอบ เราก็ต้องรู้ว่านี่มันผิดประเด็นนี้มันผิดชัดๆ ถ้าจะเอาความดีอันอื่นมาแลกเปลี่ยนก็คือ การแก้ตัว เพื่อที่จะอวดดีในอวดตาของตัวเองเท่านั้น แม้เราจะมีดีมาก แต่เราผิดนิดเดียว คนอื่นจะถือสาหรือไม่ถือสาเขาจะรู้เอง คนอื่นเขาจะรู้เอง ถ้าเรามีชั่วแยะ มีผิดนิดเดียว ทำชั่วอีกก็เหมือนกับหนัก คนอื่นเขาก็จะรู้เอง คนอื่นเขาจะให้ค่าเองในสังคม สิ่งเหล่านี้ มันเป็นเรื่องของสังขารทั้งสิ้น

เราจะอยู่ที่นี้ ถือว่าเอารายได้น้อย หรือคนในสวนกลางที่ทำงานฟรีก็ตาม พวกเขาก็ต้องสำนึกเองทั้งนั้นแหละ **ไม่ควรมานั่งคิดว่า ฉันมาทำให้ฟรีแล้ว ฉันจะทำอะไรผิดพลาดบ้างเล็กน้อย จะมาว่าอะไรกัน จริงๆแล้วเป็นความโง่ของคนๆนั้น เป็นความไม่ฉลาดไม่เข้าใจในสังขาร และเอาข้อแก้ตัวนั้นมาทำให้เกิดความสูญเสียประโยชน์ที่เราควรจะได้ให้แก่ตัวเอง คือการลดละอวดตาก็สะเพร่า ตัวเองก็เลินเล่อ ตัวเองก็ไม่มีนิสัยที่ดีขึ้น นอกจากนิสัยไม่ดีขึ้นแล้ว มันก่อให้เกิดความสูญเสีย ความสูญเสียนั้น ถ้าสูญเสีย มันก็คือสูญเสีย แทนที่เราจะเป็นผู้มีความรู้ หรือได้ความดีเป็นมูลค่า หรือดีเป็นคุณค่าก็ตาม ความสูญเสียนั้นจะลดมูลค่าลดคุณค่าของเรา ซึ่งอันที่จริงมันไม่ควรจะลด แต่ถ้ายิ่งไปลดจนกระทั่งมูลค่าหรือคุณค่าที่เราทำให้เกิดความสูญเสียนั้น มันเกินที่เราสร้าง เราทำ มันก็เป็นหนี้เท่านั้นเอง โดยสังขารมันก็เป็นอย่างนั้น **อย่างน้อยการที่เราไม่เสียเสีย โดยจริงก็คือมูลค่าหรือคุณค่านั้นลดแล้ว ทำไมเราทำให้มันลดละ ตัวเราเองเป็นคนทำเอง ลดมูลค่าหรือ ลดคุณค่าของเราเองแท้ๆเลย****

ถาม *สำนักแบบนี้จะสร้างได้อย่างไร ?*

ตอบ ที่เราปฏิบัติธรรมนี้แหละ แต่เราต้องเข้าใจ และรู้จักการสร้างจิตสำนึก รู้จักว่านี่คือความควรไม่ควร สิ่งที่ดีสิ่งที่ไม่ดีอะไรให้มันชัดๆเจนนๆ และทุกคนก็ต้องพยายามทำสิ่งที่ดี ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าเราเข้าใจกรรมเข้าใจวิบาก เราทำสิ่งดีที่สุดแล้วก็ไม่ต้องหวังอะไรตอบแทน เพราะมันเป็นทรัพย์ของตนอยู่แล้ว

ถาม

ในวาระเข้าพรรษา พ่อท่านจะมีอะไรให้เป็นข้อคิดแก่ลูก

ตอบ

เข้าพรรษาหรือไม่เข้าพรรษา มันเป็นเรื่องเท่านั้นเอง เราก็ปฏิบัติธรรมตลอดกาลนานอยู่แล้ว แต่เมื่อผู้ใดที่จะยึดจะเอาอุกฤษ์งามยามดี เช่น วันเกิดของฉัน ฉันจะทำอะไรดี วันขึ้นปีใหม่ วันเข้าพรรษา ฉันจะทำดีขึ้นอย่างไร มันก็เป็นประโยชน์ ผู้ใดที่เข้าใจ และจะใช้สิ่งนี้ให้เป็นประโยชน์ ประโยชน์แก่ตน ก็เป็นประโยชน์ที่แท้จริง ก็ทำเข้าไปซิ ไม่เสียหายอะไร จะตั้งตบะอะไรก็เชิญดี! บางคนก็ว่าวันเกิดจึงจะตั้งใจทำดีทีหนึ่ง โธ...วันเกิดปีละครั้งคุณควรเอาวันเกิดที่เป็นวันจันทร์ หรือวันอังคารและทุกวันจันทร์ หรือวันอังคาร เราก็ตั้งใจทำดี มันจะได้มีวันทำดีๆทุกอาทิตย์ จะได้ทำไรๆไปเอาวันเกิดปีหนึ่งเกิดหนเดียว เช่น ๑๐ กันยายน ปีหนึ่งจึงมาทำดีทีหนึ่ง ไม่เข้าทำเลยแบบนี้ ถ้าเราฉลาดที่จะใช้ฤกษ์ใช้เหตุการณ์ สิ่งเหล่านี้เป็นตัวที่จะกำหนดให้เราเอง ทำอะไรที่พัฒนาตนเอง เป็นประโยชน์ให้ตนเอง เจริญขึ้นสูงขึ้น มันก็เป็นสิ่งดี เป็นความฉลาดของคนนั้นๆ

- * บุษบามีหน้าที่เกิดมาเพื่อทำแต่ความดี
- * ไม่ควรใช้สิทธิทำชั่วใดๆเลย
- * แม้ความชั่วนั้นจะไม่ผิดกฎหมาย
- * ไม่ควรใช้สิทธิสร้างทุกข์ใดๆกับตนเอง
- * ให้ตัวเองทุกข์มากขึ้นๆ
- * เพราะความทุกข์โดยธรรมชาติรอบาตัว
- * เราหลีกเลี่ยงไม่พ้นอยู่แล้ว
- * เรามีทุกข์โดยธรรมชาติอยู่แล้ว
- * จงรักตัวเองด้วยการลดละกิเลส
- * ด้วยตบะพรหฺมา สนุกกับความอดทน
- * เพื่อเข้าถึงต้นเหตุ เพื่อพ้นทุกข์อย่างจริง

บ้างน้ำไม่มี.....

บ้างแล้ว
เห็นน้ำป่น
อยากกิน
อดใจ.....
แล้วต่อมาก็
เห็นคนไปซื้อ
น้ำป่น...มากินใกล้ๆ
“ดูสิ เขากินน้ำป่น !”
มีเด็กหญิงอีกสองคน
มานั่งข้างๆเรา.....
คนที่ซื้อน้ำป่นมากิน.....
กินหมดแล้ว
โยนแก้วทิ้ง.....
อย่างไรไม่ใส่ใจอะไรอีก
น้ำป่นของเขาหมดแล้ว
ถ้าเรากินมั่งในต่อนั้น
มันก็ดอง.....หมดแล้ว
ถ้าเรากินมั่งในต่อนั้น
มันก็ดอง.....หมดแล้ว
ก็เลยได้กินอ้อมแล้ว.....
เท่านั้นเอง
แล้วเด็กหญิงใกล้ๆ.....
ก็เอานมในกระป๋องขึ้นมา
หยิบกินๆ.....
เด็กหญิงอีกคนก็เลย
เปิดกระป๋องของเธอ.....
หยิบขนมขึ้นมา.....
“ก็เห็นเธอกิน” เด็กหญิงพูด.....

น้ำป่น

ต่างก็กินขนมของตน
ฉันเองก็โดย “กิน” กิน...ทุกขณะที่อยาก.....
แต่ตอนนี้ฉันฝึกอด...
อดให้ “หาย” อยาก...
ฉันลำบาก
แต่ฉันก็ยินดี...
ยินดีอย่าง...
รู้รสชาติ.....

😊 มณฑาทานติ

จดหมาย

จากญาติธรรม

รู้แล้ว ทำทันที เรียนรู้ ปฏิบัติพิสูจน์ด้วยตนเอง

เดี๋ยวนี้เกษตรกรไทยเห่อปลูกยางพารากันมากและใช้สารเคมีกันเยอะมาก มากจนดิฉันกลัวว่าต่อไปพืชที่เกษตรกรปลูก คงเต็มไปด้วยสารเคมีอยู่ในผักที่กิน เพราะเขาบอกว่าเห็นผลเร็วโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเองและผู้บริโภค ดิฉันชอบปลูกผักสวนครัวไว้ริมรั้วบ้าน โดยเฉพาะคุณแม่ของดิฉันท่านจะไม่ชอบผักที่ซื้อจากตลาด ชอบปลูกกินเองมากกว่า ท่านว่ามันปลอดภัยดีคุณแม่ของดิฉันจะปลูกพืชไว้หลายชนิดมาก ทั้งถั่วแปบ ตำลึง มะระ ข่า ตะไคร้ แมงลัก บวบ ฯลฯ แล้วก็ใส่ปุ๋ยคอก ผักก็ขึ้นงามดี เวลากินก็รู้สึกปลอดภัย สบายใจด้วยค่ะ พี่สาวดิฉันจะทำปุ๋ยชีวภาพและน้ำอึเอมใส่หน้าข้าวทุกปี ดินก็ดี เมล็ดข้าวก็โตและรวงข้าวมีน้ำหนัก

ดิฉันสนใจการทำเกษตรอินทรีย์ที่ไม่ต้องไถ ไม่ต้องใส่ปุ๋ย ไม่ต้องปลูก แล้วข้าวขึ้นงามมาก

คะ ถ้ามีโอกาสดิฉันอยากเดินทางไปดูและไปรับการฝึกอบรมเกี่ยวกับเกษตรอินทรีย์ ที่ “ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน” อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี คะ เพื่อจะได้นำมาปฏิบัติและแนะนำคนอื่น ๆ ได้บ้าง เพราะทุกวันนี้นะเกษตรกรฟุ้งเฟ้อกันมากและหลงทางไปไกลเหลือเกิน ใช้เงินโดยไม่ถูกวิธี ทำให้บ่วงหนี้รัดคอแน่นขึ้นๆทุกวัน ดิฉันว่าเกษตรกรไทยน่าเป็นห่วงมาก ละทิ้งถิ่นฐาน อพยพเข้ามาทำงานในเมือง ทั้งคนแก่กับเด็กไว้ บางคนสุขภาพไม่ดี ไม่มีลูกหลานคอยดูแลน่าสงสารมาก เงินกองทุนหมู่บ้านที่รัฐบาลทำนหวังอยากให้คนไทยคืนถิ่นมาทำกินที่บ้านเกิดนั้น กลับไม่เป็นผลดี เพราะทำให้คนฟุ้งเฟ้อมากขึ้น วิธีคิด วิธีใช้เงินก็เพื่อซื้อความสะดวกสบายให้ตัวเอง โดยไม่นำไปพัฒนาอาชีพเลย ทำให้เกษตรกรมีหนี้สินเพิ่มมากขึ้น มีภาระเพิ่มมากขึ้น และขาดทุนเพิ่มมากขึ้น แล้วชีวิตจะดีขึ้นได้อย่างไร ถ้าหากไม่หันมาส่งเสริมเกษตรอินทรีย์ จะทำให้คนมีหนี้มากขึ้น ถ้าคนไม่รู้จักรักรณะ ชีวิตก็จะร้อนรน

 บัญญัติ บุราชนินทร์ จ.อุบลราชธานี

 กิจกรรมไร้สารพิษเหมาะสำหรับวิถีชีวิตที่พึ่งตนเอง ผู้ทำเพื่อให้จะทำได้ไม่ยากไม่ลำบาก ต่างกับผู้ทำเพื่อเอา จะอดไม่ได้จะทนไม่ไหว ซึ่งเป็นธรรมชาติที่ทำแล้วประสบความสำเร็จได้ยาก ขออนุโมทนา สำหรับทุกท่านที่ยืนหยัดยืนยงปฏิบัติพิสูจน์ใจตน ในการลงมือทำกิจกรรมไร้สารพิษ ว่าวิถีชีวิตจะสงบสุขกว่าเดิมอย่างไรหรือไม่ - บ.ก.

มาเดินตามรอยเท้าพระโพธิสัตว์

นานแล้วผมไม่ค่อยได้เขียนจดหมายมาเลย ไม่ได้รายงานการปฏิบัติธรรมเลย เหมือนฤๅษีติดแป้น เหมือนว่าติดลม พอดีมีความสุขแล้วก็ไม่เลื่อนฐานตัวเองเลย ซึ่งแต่ก่อนคิดว่าอายุตัวกระผมเองคงไม่ถึง ๔๐ ปีแน่นอน เพราะว่าติดเหล้าติดบุหรี่ เป็นโรคกระเพาะ โรคความดันสูง โรคเครียดนอนไม่หลับ หนี้สินอื้อลุงตุงนัง ไปหาหมอเดือนละหลายครั้ง โรคต่างๆก็ไม่ดีขึ้นเลยมีแต่ทรุดลง เป็นหนักกว่านั้นผมนั่งรถไม่ได้ เวลารถกระแทกเหมือนหัวผมจะแตกให้ได้ ผมป่วยแบบทรมาณอยู่นานจนจำไม่ได้ว่านานกี่ปี เพื่อนร่วมงานด้วยกันเขาก็เป็นสารพัดโรคเหมือนกันกับผม แต่พวกกระผมก็ไม่เคยเลิกดื่มเหล้าและเลิกสูบบุหรี่เลย จนเพื่อนของกระผมตายเพราะโรคตับแข็ง ๑ คน และก็ตายด้วยอุบัติเหตุ ๒ คน สาเหตุเพราะเมาแล้วขับทั้งนั้น ผมเองเลยเกิดกลัวขึ้นมาทันทีว่า คนเราน่าจะมีทางออกที่ดีกว่านี้ จึงตั้งสัจจะให้ตัวเองว่า จะเลิกเหล้า-เลิกบุหรี่-เลิกการพนัน-เลิกเที่ยว และไม่กินข้าวนอกบ้านด้วย ผมลองปฏิบัติอยู่ ๑ ปี หนี้สินอื้อลุงตุงนังหายหมด โรคต่างๆในร่างกายก็ทุเลาเบาบางลงไปด้วย ผมดีใจมาก ผมมั่นใจในศีลธรรมมากขึ้น เพราะสุขภาพผมดีขึ้นทุกวัน จนสุดท้ายไม่เคยไปหาหมอเลย ผมปฏิบัติธรรมไปเรื่อยๆ เรียกว่างูๆปลาๆ ไปตามประสาผมนั่นแหละ

ด้วยบุญกุศลของผมที่เริ่มสะสมบุญ ผมเลยเจอสมณะ ตอนนั้นเป็นพระอยู่ คือ หลวงพ่ออมโล และหลวงพ่อมุกข์ทันโต โดยมีญาติธรรมแนะนำให้ไปพบท่าน ผมก็ไปพูดคุยกับท่านอยู่นานหลายครั้งหลายหน แต่ผมก็ยังไม่ยอมท่านอยู่ดี ผมยังปฏิบัติแบบความคิดของผมอยู่ดี

จนวันหนึ่งหลวง
พ่อบอกผมว่า โยมลอง
ปฏิบัติแบบชาวอโศกดูซิ ลัก
เดือนครึ่งเดือนก็ได้ คงยังไม่
เลิกฆ่าสัตว์หรือก ถ้ายังตั้งใจ
อยู่ก็กลับไปกินอย่างเก่าได้
แต่นั้นมาผมลองปฏิบัติดู
ปฏิบัติอยู่ได้ไม่นานก็ได้ไป
ร่วมงานพุทธาภิเษกสุดยอด
ปาฏิหาริย์ ผมนำเอาเหรียญ
ไปด้วยตั้งเยอะ จะเอาไป
ปลุกเสก ปรากฏว่าผิดหวัง
ท่านไม่ปลุกเสกเหรียญ แต่
ปลุกเสกคนให้เป็นพระต่างหาก
ผมอยู่ร่วมงานตลอด ๗ วัน
จนเข้าใจประทับใจทุกอย่าง
ตั้งแต่ญาติธรรมตลอดจน
อาหาร การอยู่การกินแบบ
เรียบง่าย การแต่งตัวก็เรียบ
ง่าย ประทับใจที่สุดมากที่สุด
คือ พ่อท่านเทศน์และตอบ
ปัญหา ผมเคยฟังเทศน์แต่
พระที่อ่านตามหนังสือให้ฟัง
แต่เทศน์แบบพ่อท่านไม่อ่าน

หนังสือเลย แต่กลับถูกต้องและเข้าใจดี ลืมบอกไปว่าผมเคยบวชอยู่ ๕ ปี จนนักธรรมเอกด้วย ไม่
อยากพูดเลยตอนบวช เพราะอายเหลือเกิน การปฏิบัติเหมือนทำเล่น จะผิดกับชาวบ้านทั่วไปก็แต่หม
ผ้าเหลืองโกนหัวเท่านั้น ตอนผมบวชนั้นผมก็ทำเหมือนไม่รู้อะไร ได้บาปมากกว่าได้บุญ แต่ก็รู้ภาษา
บาลีมากขึ้น เข้าใจธรรมะเพื่อเอาไว้ไปสอบเท่านั้น พอผมได้ฟังธรรมจากพ่อท่านเทศน์ ผมเข้าใจมาก
เหมือนที่ผมเรียนมาเลย **พ่อท่านเทศน์ถูกต้องจริงๆ และปฏิบัติถูกต้องด้วย** ตอนนั้นผมได้ฟังธรรม
จากพ่อท่านแล้ว ผมอึ้งมอก-อึ้งใจ-ไม่หิว-ไม่ง่วง-ไม่เหนื่อย สนุกอยู่กับการฟังธรรมจริงๆ แม้แต่
การเปิดเทปก็เหมือนกัน ฟังแล้วฟังอีก ก็ไม่เบื่อ สบายใจจริงๆ ผมเริ่มปฏิบัติแบบชาวอโศกมาตั้งแต่
ปี ๒๕๒๙ จนถึงปัจจุบันนี้ผมมั่นใจมาก จนผมลาออกจากราชการตำรวจ เพื่อมาปฏิบัติให้บริสุทธิ์ขึ้น
โดยอาศัยตัวเองเป็นหลัก ฟังตัวเองให้ได้ ไม่ต้องหวังเงินเดือน เงินกินนานๆก็ไม่เอา เพราะพ่อท่าน
ว่าไม่ใช่บ้านาญมันเป็นบาปนานๆนั่นเอง ผมมาอยู่ทุกวันนี้จนอายุ ๕๔ ปีแล้ว แต่ก่อนคิดว่าจะไม่ถึง

๔๐ ปี แต่เกินมาสิบกว่าปีแล้ว ด้วยอันสงส์ของการฟังธรรมจากพ่อท่านและการปฏิบัติธรรมแบบชาวโศก ทำให้ผมอายุยืนยาวขึ้นมาอีก ผมจะเดินตามพ่อท่านไปเรื่อยๆ จนกว่าชีวิตจะหาไม่ ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใด ผมก็จะปฏิบัติธรรมแบบชาวโศกเท่านั้น เพราะผมได้พิสูจน์แล้วว่า ของจริง ทำจริง เห็นจริง เป็นจริงทุกอย่าง ไม่หลอกลวง ผู้ใดทำผู้นั้นได้ ของใครของมันจริงๆ ไม่รอ ไม่ต้องหวัง ไม่ต้องอุทิศให้กัน ตามที่พ่อท่านเทศน์จริงๆ ผมมั่นใจ

✍ จ.ส.ต.ประสิทธิ์ โสระแสน (จำทรายเมือง) จ.สระแก้ว

 ศึกษาพุทธศาสนา คือ เรียนรู้ทุกข์ ความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการฟัง กับความรู้ความเข้าใจที่เกิดจากการประพฤติปฏิบัติ แล้วเห็นมรรค-เห็นผลด้วยตัวเองนั่น ต่างกันนะ! - บ.ก.

ภาพสะท้อนบุญนิยม ในท่ามกลางสังคมบริโภคนิยม

ดิฉันศรัทธาพ่อท่านมากแต่ไม่เคยเจอตัวจริงพ่อท่านซะที ไม่มีโอกาสกราบท่านเลย เห็นแต่ในหนังสือและในทีวีที่มาออกรายการ iTV ตอนตีห้าครึ่งของท่านจันทร์ที่มาเทศน์ธรรมะดิฉันดีใจที่คนไทยยังมีวัดดีเหลืออยู่ ณ ที่นี้ดิฉันหมายความว่าถึงมูลนิธิของสันตโศก พุทธเมตตาคารธรรม เพชรเกษม ๘๗ ที่ท่านจันทร์ไปเทศน์ และมีญาติโยมตามไปฟังทุกวันเสาร์ ดิฉันอยู่ตลิ่งชันก็จริงไม่เคยเข้าวัดแถว

บ้านเลย พอตีวันนั้นเป็นวันพระจึงไปวัดแถวบ้าน ก็เข้าไปไม่มีญาติโยมเข้าวัดเลย เงียบมาก ไม่มีคนใส่บาตรเลย นี่คือสาเหตุอย่างหนึ่งที่ดิฉันต้องไปทำบุญใส่บาตรที่ปทุมโมศก โบสถ์แถวบ้านดิฉันมีแต่สุนัขเต็มไปหมด ไม่มีคนเลย ญาติโยมหมดความศรัทธาที่จะเข้าวัด วัดก็สวຍ เก่ามาก สร้างมา ๑๐๐ ปีแล้ว แต่ไม่มีคนเข้า ดิฉันมาอยู่ตลิ่งชันตั้งแต่ปี ๓๙ - จนถึงทุกวันนี้ก็เข้าไปเกือบ ๑๐ ปีแล้ว ดิฉันเพิ่งจะเข้าไปครั้งแรก ทั้งๆที่ใกล้บ้าน แต่ไม่มีใครเข้าวัดเลย คนกรุงเทพฯจะเป็นอย่างนี้นะ สู้บ้านนอกไม่ได้ ศาสนาดี วัดดี วัดอุตุต่างๆก็ดี แต่บุคคลทำเสื่อมนะ ดิฉันรู้สึกเศร้าใจจัง กับสิ่งที่เกิดขึ้นในศาสนาบ้านเรา

ปณณรร วัฒนดำรงกุล กทม.

 พื้นฐานดั้งเดิมของชีวิตคนไทย จะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมอยู่กับวัด ไม่ว่าจะเป็นการใส่บาตรพระที่บิณฑบาตในยามเช้า การไปทำบุญวันพระหรือวันเทศกาลต่างๆที่วัด หรือแม้แต่ในยามที่มีเรื่องเดือดร้อนใจ ก็จะขอคำปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากพระที่ตนเคารพนับถือที่วัดใกล้บ้าน วิถีชีวิตที่คุ้นเคยของบ้านกับวัดทำให้เกิดความไว้วางใจ - เชื่อถือ - ศรัทธา จึงเกิดเป็นโรงเรียนวัดตามมา เด็กๆ ลูกๆหลานๆของชาวบ้านก็จะได้รับการอบรมสั่งสอนจากพระตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้พื้นฐานทางจิตใจใจเฝืออ่อนแอเช่นทุกวันนี้ ซึ่งแม้แต่วัดก็ได้รับผลกระทบจากสังคมดังที่ได้เขียนมาเล่าสู่กันฟังนี้แหละ - **ป.ก.**

สู้กับกิเลสแม่แพ้ววันนี้ก็ขี้ขี้ดีกว่าไม่สู้เลย !

การถือศีลและกินมังสวิริติของกระผมปีก่อนเคยล้มมาหนหนึ่ง พอมาปีนี้ตั้งแต่ต้นปีตั้งสัจจะให้สัญญากับตัวเองว่าสัปดาห์หนึ่งจะกินมังสวิริติในวันพระวันเดียว แต่เดี๋ยวนี้อสัญญาเพิ่มเป็น ๓ วัน กระผมทำสงครามกับกิเลสในใจตลอด แต่ยังไม่ขี้ขี้ใจตนเองได้มาก ทำให้กิเลสลดลง มีชนะมากกว่าแพ้ที่กระผมยังทำไม่ได้ก็ในเรื่องของกิเลสราคะ พอเห็นหญิงงามพอโดนใจเข้า ใจมันไฝหาใจมันบ้อแป้พยายามข่มใจแต่ก็ทำไม่ได้ไม่นาน ใจกววนหนีใจตัวเองไม่เคยพ้น ต้องฝึกปฏิบัติกันต่อไป ส่วนความโกรธคิดว่า ใจเราเข้มแข็ง พอเอาเข้าจริงก็รู้ตัวเมื่อสายทุกที ต้องฝึกปฏิบัติต่อไปครับ

คนจังหวัดน่าน

 หากต้องการควบคุมใจตน ให้รู้เท่าทันความโกรธหรืออารมณ์ร่าคะ คงต้องฝึกกินอาหารมังสวิริติให้ได้ทุกมื้อก่อน เหมือนนักกีฬาฝึกซ้อมเตรียมความพร้อมพื้นฐานให้ร่างกายเป็นประจำสม่ำเสมอ จนมีกำลังแข็งแรง - ยึดหยุ่นได้ อีกทั้งมีความคล่องตัวแว่วไวมากพอสำหรับการลงสนามแข่งขันจริงนั่นแหละ จึงจะก้าวไปสู่การประมือกับเรื่องซับซ้อนไม่ตรงไปตรงมาได้

“คนต่างเพศ” กับ “ภาวะดึงดูดในใจคน” เป็นเรื่องละเอียด หากเรื่องไม่ซับซ้อน ตรงไปตรงมา อย่างเรื่องอาหาร ยังไม่ฝึกงดฝึกเว้นจนบริสุทธิ์ให้ได้ก่อน ก็คงจะตามดูแลเรื่องโกรธเรื่องกามได้ยาก - **ป.ก.**

พ่อท่านเคยกล่าวไว้ว่า ไม่มีเวลาใดเลยที่ไม่ควรเปิดเผยธรรม:

ผมได้อ่านคำแถลงจากสมณะโพธิรักษ์แล้วก็รู้สึกชัดเจนดี ท่านกล้าสู้กับความไม่ถูกต้องในคณะสงฆ์ที่พูดไปไม่รู้จบ ความจริงทางกฎหมายก็ถูกศาลตัดสินแล้วว่าจบ แต่คนบางกลุ่มบางพวกยังไม่ยุติก็ไม่จบ ก็ขอให้ทางหมูกุ่มของเราถือปฏิบัติในสิ่งที่เห็นว่าถูกให้ดีไว้เหมือนเดิม และดียิ่งๆขึ้นไปก็คงจะพอ จะให้เขามารู้เข้าใจเหมือนเราคงลำบาก ความจริงเขาก็คงรู้แต่แก่งไม่รู้จัก อธิบายลำบาก ทางกฎหมายผิดเพราะผิดกฎหมาย ทางธรรมวินัยผมว่าไม่ผิด ผมเข้าใจอย่างนั้นครับ ผมเคยบวช ๘ ปี สอบได้นักธรรมเอก นำวินัยมุขมาเปรียบเทียบแล้วก็ไม่เห็นว่าท่านผิดข้อไหน ที่เขาฟ้องก็ผิดกฎหมาย เพราะกฎหมายให้อำนาจไว้อย่างนั้น ส่วนธรรมวินัยเราก็ปฏิบัติตามถูกแล้วครับ กาลเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์เอง ถ้าเราผิดคงแตกสลายไปแล้ว นี่มีกลุ่มหมูกุ่มอยู่ได้คงไม่ผิดครับ

 ประกอบ คงสมบูรณ์ จ.เพชรบูรณ์

 พุทธศาสนิกชนมีความเชื่อเรื่องกรรม - วิบาก กรรมทางกาย กรรมทางวาจา และกรรมทางใจ ล้วนมีผลต่อผู้เป็นเจ้าของทั้งสิ้น ทั้งเรื่องที่เป็นกุศลและอกุศล **ดังนั้นชาวอโศกเราจึงให้ความสำคัญกับการดูแลกรรมทั้ง ๓ ภายใต้หลักของศีลทั้ง ๕ ข้อเป็นพื้นฐาน ซึ่งจะช่วยให้ได้ฝึกลดละเรื่องโทษะ โสภะ ราคะ และโมหะ ธรรมชาติของชาวพุทธผู้เข้าใจในเรื่องกรรม - วิบาก จะลดละ - เลิกกรรมอันเป็นอกุศล ในขณะที่เดียวกันก็ชวนชวสร้างกุศลไปด้วยในตัว ชาวอโศกได้รับการอบรมสั่งสอนจากพ่อท่าน จากหมูกุ่มและสิกขมาตุ โดยท่านทำให้ดูเป็นตัวอย่างและเปิดเผยแจ่มแจ้งซึ่งสิ่งที่เป็นคุณเป็นโทษเป็นกุศลอกุศลให้เราได้รับรู้ - และฝึกหัดกระทำ นี่คือวิถีชาวอโศกที่ได้ประพฤติปฏิบัติมาเป็นอย่างนี้ และยังคงปฏิบัติอยู่ อีกทั้งจะปฏิบัติต่อไป เพราะเราเลือกสะสมกุศลวิบาก ใส่จิตวิญญาณตนแทนการทำบาปทำเวรภัย - **บ.ก.****

คำตอบจากตัวอย่างหนึ่ง ชึ่งเริ่มต้นที่ตนเอง

ดอกหญ้าและसारอโศกเป็นเพื่อนที่ดีมาก โดยเฉพาะเวลาเมื่อหรือนอนไม่หลับ เวลาที่มีทุกข์ทางร่างกาย ก็ใช้หนังสือเป็นยาแก้ปวด อ่านหนังสือเพลินๆ ก็ทำให้ความเจ็บปวดลดน้อยลงได้

ดิฉันกินมังสวิรัตินาประมาณ ๖-๗ ปีเช่นกัน ในปีแรกชักชวนที่บ้านกินข้าวกล้อง ใหม่ๆ พี่สะใภ้ก็หุงข้าวกล้องผสมข้าวขาว ต่อมาก็สามารถกินข้าวกล้องได้ ๑๐๐ % และกินกันทั้งบ้าน ดิฉันดีใจมาก แต่พวกเขาก็ยังกินเนื้อสัตว์อยู่ พี่สะใภ้เป็นคนทำกับข้าวเก่ง และทำอาหารมังสวิรัตินำให้ดิฉันกินทุกวัน โดยซื้อผักต่างๆมาจากตลาด ตอนนั้นดิฉันย้ายมาปลูกบ้านเล็กๆข้างโรงเห็ดของพี่ชายได้ปีกว่าแล้ว อากาศดีมาก มีดอกไม้ สายลม และเสียงนกร้อง อยู่แบบพึ่งพาตนเองและทำอาหารกินเอง จึงหลุดออกจากวังวนของสารเคมีจากผักตลาดเสียที แรกๆก็ปลูกพวกผักปัญญ่อ่อน แต่มั่นปลุกยาก

เราไม่เก่งและดินไม่ดี(เป็นดินถมซึ่งเป็นดินลูกรังมีแต่ก้อนหิน) ได้แต่เอาก้อนเห็ดเก่าๆ มาใส่ไว้
ตอนนี้มันเริ่มดีขึ้นบ้างแล้วค่ะ ได้ความคิดจากชาวอโศกว่าเราน่าจะปลูกพืชผักที่ปลูกแล้วกินได้ทั้งชาติ
จึงปลูกพวกผักพื้นบ้านทั้งหลาย ปลูกแฝกกันดินพัง ปลูกตะไคร้ริมเนินไว้เป็นแถว ปลูกผลไม้ไว้หลาย
ชนิด ส่วนใหญ่ปลูกกับเมล็ด กินอะไรก็เอาเมล็ดเหวี่ยงๆ กลบๆ ไว้เรื่อยๆ ต้นยอกกับต้นคุณเหวี่ยงๆ
ไว้ขึ้นมามากมาย ชี้เหล็กขึ้นเองหลายต้น ไม้พวกนี้หากินเก่ง แข็งแรงเหมาะกับคนอย่างเรา สวนของ
พี่สาวพี่ชายที่อยู่ใกล้ๆ ก็มีผักพื้นบ้านนานาชนิด ทั้งปลูกทั้งขึ้นเอง

ทุกวันนี้แทบจะไม่ต้องซื้ออะไรเลย ทำน้ำยาอเนกประสงค์ไว้ใช้เอง เรื่องอาหารใช้เห็ดเป็น
อาหารหลัก แถมพอฝนลง เห็ดฟางออกเองที่ก้อนขี้เลื่อยเก่าก็มีให้เก็บเกือบทุกวัน จะต้มยำที่กึ่งเก็บ
เห็ด พริก มะนาว ข่า ตะไคร้ ใบมะกรูด เอารอบๆบ้าน ต้มแป็บเดียวก็เสร็จ ได้กินร้อนๆ - อร่อย -
ประหยัด แถมปลอดภัยอีกต่างหาก รู้สึกชีวิตช่างเรียบง่ายและมีความสุขดีจริงๆนะค่ะ วันๆก็ไม่ต้อง
ไปไหนให้เปลืองน้ำมัน ทำงานที่ร้านเสร็จก็มาอยู่กับต้นไม้ดอกไม้รอบๆบ้าน

ดิฉันคิดว่าถ้าเกษตรกรหันมาปลูกทุกอย่างกินเองให้มากๆ ก็จะประหยัดและแข็งแรง
ถ้ามีของกินอุดมสมบูรณ์แล้วจะเรียกว่าจนได้อย่างไร (แม้ไม่มีเงิน) อย่างที่เขาบอกว่า **“เงินทองเป็น
ของมายา ข้าวฉั่งวงเป็นของจริง”** นั่นล่ะค่ะถูกต้องที่สุดแล้ว **อยากบอกฝากสายลมถึงนายกทักษิณ
ว่า นี่คือนิสัยที่จะทำให้คนจนหมดไปจากประเทศไทยได้จริงๆ** อยากจะย้ายโคลงกรรมของพ่อท่านอีกที่
ว่า **“หลงแต่รวย - ก้าวหน้า ไม่มุ่งศึกษาการลดกิเลส ทั่วประเทศไม่ได้”**

 ดวงดาว รัตนะ จ.สงขลา

 **นี่คือตัวอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ สำหรับผู้มีแนวคิดพึ่งตนเอง ไม่ต้องรอ ไม่ต้องหวัง แต่
ลงมือ “ทำจริง” - บ.ก.**

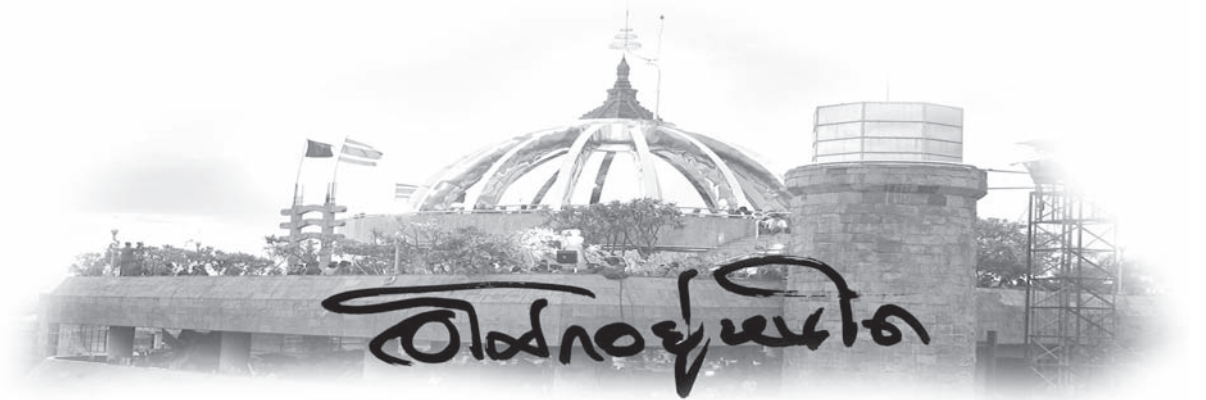
เราทับพองพื๋นบองกัน

เห็นคำแถลงจากสมณะโพธิรักษ์ภรณ์ที่สันติอโศกถูกย้ายเข้าจากจากคณะสงฆ์ของมหาเถรสมาคม ในสารอโศกแล้วเห็นว่า ชาวอโศกน่าจะอยู่เฉยๆดีกว่าจะไปเคลื่อนไหวอะไรมากมาย เพราะถึงชาวอโศก จะไปกล่าวแก้อะไรต่างๆ ก็ไม่เกิดผลดีขึ้นมา ในสถานการณ์เช่นนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ชาวอโศกน่าจะ ปฏิบัติกิจตามที่เคยปฏิบัติเป็นประจำ และอย่าไปยุ่งเกี่ยวกับพิธีการ, กิจการอะไรต่างๆทุกอย่างที่เป็น หน่วยงานของรัฐบาล ไม่ว่าจะป็นงานวิสาขบูชาหรืองานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคนที่ไม่ใช่ชาวอโศก เพราะมีแต่จะเสีย เข้าทำนองที่ว่า “เนื้อไม่ได้กิน หนังไม่ได้รองนั่ง กระดูกเขavnคอง” ความหมายก็คือ “ทำคุณบูชาโทษ” นั่นเอง

✍️ **วิทยา ชาลี จ.นครราชสีมา**

 เกิดมาแล้วอยู่ในโลกใบเดียวกัน อยู่ร่วมสังคมเดียวกัน จะปฏิเสธไม่ยุ่งเกี่ยวกับชะ เลยคงจะทำได้ยาก ความเป็นเพื่อน ความเป็นพี่เป็นน้อง ยิ่งขาดแคลนมากอยู่แล้วในสังคมไทย เราไม่ควรเป็นผู้หนึ่งที่จะสร้างความแปลกแยก ระหองระแหงขึ้นในหมู่ชนเลย ดังนั้นคงจะได้เพียงแต่อดทน รอคอย และให้อภัยให้ได้เท่านั้นเอง..... - บ.ก.

รายชื่อสมณะ - สิกขมาตัจจำพรรษา ปี '๕๘

(๒๒ ก.ค. - ๑๘ ต.ค. ๒๕๕๘)

พุทธสถานสันตืออโศก	พุทธสถานปฐมอโศก	พุทธสถานราชธานีอโศก
๑. สมณะพิสุทธิ์ พิสุทโธ ๒. สมณะเมืองแก้ว ดิสสวโร ๓. สมณะกอบชัย รัมมาวุโร ๔. สมณะชนะพี ชิตมาโร ๕. สมณะณรงค์ จันทเสฏฐโธ ๖. สมณะชาบซึ่ง สิริเตโช ๗. สมณะเบิกบาน รัมมนิโยโม ๘. สมณะหินแก่น นมวังโส ๙. สมณะหม่อน มุทกัณโธ ๑๐. สมณะฟ้าไท สมชาติโก ๑๑. สมณะกล้าจริง ตถภาโว ๑๒. สมณะร้อยดาว ปัญญาวุฑโธ ๑๓. สมณะดงเย็น สีติภูโต ๑๔. สมณะชัดแจ้ง วิจักขโณ ๑๕. สมณะใจเด็ด จิตตคุโณ ๑๖. สมณะธรรมทาบฟ้า รวีวัฒนโณ ๑๗. สมณะป้องสูญ ไชยสิทธัมโม	๑. สมณะกรรมกร กุสโล ๒. สมณะคือใคร อโสโก ๓. สมณะเสียงศีล ชาตวโร ๔. สมณะมันแจ่ง พุทธชาโต ๕. สมณะกล้าดี เตชพหุชนโธ ๖. สมณะคิดถูก ทิฏฐุชุกัมโม ๗. สมณะแก้ก้าว สรณิโย ๘. สมณะลือคม รัมมกิตติโก ๙. สมณะมองตน เมตตจิตโต ๑๐. สมณะนาุ่ม กัสสโก ๑๑. สมณะนาไท อิศสรชนโธ ๑๒. สมณะถนอมคุณ คุณกิตตโณ ๑๓. สมณะหินกลั่น ปาสาณเลโข ๑๔. สมณะบินก้าว อิทธิภาโว ๑๕. สมณะข้าฟ้า สุานรโต ๑๖. สมณะหินเพชร รัมมธีโร ๑๗. สมณะใต้ดาว เหนือฐานักขัตโต	๑. สมณะรัก ไพธรักขิตโต ๒. สมณะเดินดิน ดิกขวีโร ๓. สมณะแนวแน่ สิววัฒนโณ ๔. สมณะแดนเดิม พรหมจริโย ๕. สมณะแก่นเมือง เกตุมาลโก ๖. สมณะเด่นตะวัน นรวีโร ๗. สมณะเทินธรรม จิริสโส ๘. สมณะกล้าตาย ปฟโธ ๙. สมณะคมคิด ทันตภาโว ๑๐. สมณะแก่นเกล้า สากรโร ๑๑. สมณะดงดิน สุนทโร ๑๒. สมณะดาวดิน ปฐวัตโต ๑๓. สมณะฝนธรรม พุทธภุโธ ๑๔. สมณะหนักแน่น ขันตีฟโธ ๑๕. สมณะฟ้ารู้ นโภคโต ๑๖. สมณะถักบุญ อาจิตปัญโญ ๑๗. สมณะด่วนดี สุขโว
พุทธสถานสีมาอโศก ๑. สมณะน่านฟ้า สุขฌาโน ๒. สมณะสร้างไท ปณีโต ๓. สมณะผืนฟ้า อัคคชโย ๔. สมณะคำจริง วจีคุตโต ๕. สมณะร่วมบุญ ฉัตตปัญโญ ๖. สมณะพันเมือง ภาทันโธ ๗. สมณะพอจริง สัจจาสโก ๘. สมณะธาตุดิน ปฐวีโรโส ๙. สมณะฟ้าแสง ปภากรโธ	พุทธสถานศาลืออโศก ๑. สมณะณรงค์ ชินธโร ๒. สมณะเลื่อนล้ำ ปาตุภูโต ๓. สมณะเน้นแก่น พลาณีโก ๔. สมณะสมชาย ตันตีปาโล ๕. สมณะก้อนหิน ไซติปาสาโณ ๖. สมณะมือมั่น ปุรณกรโธ ๗. สมณะหนึ่งดี สุขยัญโธ ๘. สมณะเด็ดแท้ วิสสโก ๙. สมณะเมฆฟ้า นภมังคโล	พุทธสถานศิระษะอโศก ๑. สมณะผืนฟ้า อนุตโตรโธ ๒. สมณะเด็ดขาด จิตตสันโธ ๓. สมณะถ่องแท้ วินยธโร ๔. สมณะกำแพงพุทธ สุขโธ ๕. สมณะผิว พาลสุริโย ๖. สมณะชาติดิน ชาญโญ ๗. สมณะดวงดี ลีตปัญโญ ๘. สมณะชุ่มบุญ กิตติปาโล ๙. สมณะแก่นหล้า วัฑฒโน สามเณรกระบี่ฟ้า นาวานุญนิยม

รายชื่อสมณะ - สิกขมาตจำพรรษา ปี '๕๘

(๒๒ ก.ค. - ๑๘ ต.ค. ๒๕๕๘)

พุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ	สังฆสถานหินผาฟ้าน้ำ	สังฆสถานทักษิณอโศก	
๑. สมณะบินบน ๒. สมณะร่มเมื่อง ๓. สมณะนิกนบ ๔. สมณะลานบุญ ๕. สมณะดินไท ๖. สมณะโพธิสิทธิ์ ๗. สมณะหินมัน ๘. สมณะวิเชียร ๙. สมณะเล็กเล็ก ๑๐. สมณะชูปดิน ๑๑. สมณะสยาม ๑๒. สมณะสู่สูญ ๑๓. สมณะแต่ธรรม ๑๔. สมณะฟ้าต้น ๑๕. สมณะเข็มเหล็ก ๑๖. สมณะอ้วน สามเณรชาวดี	ถิรจิตโต ยุทธโว ฉันทโส วชิโร ธานีโย โพธิสิทธิ์ สีลาปากาโร วิชัย จุลลคัมภีโร วิชชานันโต สังญาโณ สุญญโคโต ธัมมรักขิตโต นัมกการ อโยมโน อภิมันโต พุทธชาตินิยม	โสรัจโจ สังข์เปโม สารูปโป สังคีวันโณ อุชฺฐาโร ๑. สมณะกลางดิน ๒. สมณะเลื่อนฟ้า ๓. สมณะแก่นผา ๔. สมณะนาทอง ๕. สมณะตรงมัน	๑. สมณะดินดี ๒. สมณะเลื่อนลิ่ว ๓. สมณะพอแล้ว ๔. สมณะผองไท ๕. สมณะดินทอง ๖. สมณะล้นผา สันตจิตโต อรณชิว สมาทิตโต รัตนบุญญ นครโว สุชาติโก

สิกขมาตจำพรรษา ปี ' ๕๘

สิกขมาตสันตอโศก ๑. สิกขมาตจุติตรา ๒. สิกขมาตเสริมขวัญ ๓. สิกขมาตสุดใส ๔. สิกขมาตปราณี ๕. สิกขมาตบุญจริง ๖. สิกขมาตผ่นเย็น ๗. สิกขมาตมาลินี	สิกขมาตปฐมอโศก ๑. สิกขมาตมุสตี ๒. สิกขมาตุมารจรจบ ๓. สิกขมาตอ่านตน ๔. สิกขมาตบุญแท้ ๕. สิกขมาตพูนเพียร ๖. สิกขมาตมนทิพย์ ๗. สิกขมาตใจขวัญ	สิกขมาตราชธานีอโศก ๑. สิกขมาตกล้าข้ามฝัน ๒. สิกขมาตุดันข้าว ๓. สิกขมาตผาแก้ว ๔. สิกขมาตแสงฝน
สิกขมาตศีรชะอโศก ๑. สิกขมาตจินดา ๒. สิกขมาตพิงพร้อม ๓. สิกขมาตของพราย	สิกขมาตสีมาอโศก ๑. สิกขมาตหยาดพลี ๒. สิกขมาตุนวลน้อม ๓. สิกขมาตเป็นหญิง	สิกขมาตศาลีอโศก ๑. สิกขมาตอรินฟ้า ๒. สิกขมาตสุร้างฝัน ๓. สิกขมาตเทียนคำเพชร

ตอน...

แก่นแท้ของพุทธ กับ การพัฒนาจิตวิญญาณ

❖ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เดือนพฤษภาคมนี้มีเรื่องราวที่น่าสนใจหลายเรื่อง ทั้งภายใน และภายนอกที่เข้ามาสัมพันธ์ ยอมรับ และที่วิจารณ์ให้เสียหายก็ยังคงมีอยู่

การสนทนาซักถามเกี่ยวกับสภาวะทางจิตวิญญาณ มีหลายประเด็นที่ผู้ขอปศศึกษาสภาวะธรรม ในการปฏิบัติ รวมถึงความหมายของภาษาก็คงขึ้นชอบไม่น้อย

กรณีการจัดงานวิสาขบูชาที่พุทธมณฑล แม้พ่อท่านจะยอมถอยออกมาแล้ว ไม่เข้าไปร่วมจัดงานตามที่สงฆ์กระแสหลักต้องการ แต่ยังคงมีลูกติดพันมาตั้งอยู่บ้าง กับสื่อมวลชนที่เข้าใจและเห็นใจ ก็พยายามมาถ่ายทำรายการ สนทนาซักถาม เพื่อนำเสนอแง่มุมหนึ่งของสันติอโศก สู่สายตาประชาชน แม้ช่วงเวลากการออกอากาศจะสั้น แต่ก็เห็นความพยายามที่จะนำเสนอของเขา ขณะที่อีกด้านหนึ่งพระระดับเจ้าคุณ หรือระดับอาจารย์ของมหาวิทยาลัยสงฆ์ ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเชี่ยวชาญในหลักการของศาสนาพุทธ ได้ออกมาวิพากษ์วิจารณ์ราวกับจะถ่วงดุลกระแสของสื่อมวลชนและสังคม แม้จะออกตัวว่าไม่ได้มีอคติ เพื่อเป็นกรณีศึกษาอย่างถูกต้องของสังคม แต่เนื้อหาที่ยังโตนงเอียง อ้างสมมุติสัจจะ เรื่องของมารยาท เรื่องของการบริหารปกครอง ตามระบบวิธีการยศขั้นตำแหน่ง อำนาจอย่างในโลกย์ๆ สังคมเขาเป็นกันมาเปรียบเทียบ ข้ามผ่านสมมุติสัจจะตามธรรมวินัย แล้วไปอ้างกลุ่มสังคมที่ก่อเรื่องเสียหาย

มาเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ราวกับชาวอโศกก็เป็นเช่นนั้น

การสนับสนุนกิจกรรมการจัดงานเพื่อฟ้าดิน รวมถึงการนำข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มาอบรมศึกษาดูงาน ไม่ว่าจะเป็น รมว.มหาดไทย พล.ต.อ.ชิดชัย วรรณสถิตย์ รมว.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คุณหญิงสุดาวรัตน์ เกษราพันธุ์ อธิบดีกรมการปกครอง คุณเคียว แสงมณี รองอธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์ คุณจักรี สุจริต รวมไปถึงผู้อำนวยการเขตการศึกษาที่ ๕ อุบลราชธานี ซึ่งได้นำข้าราชการในปกครองของตน มาศึกษาดูงานเกษตรอินทรีย์ และอบรมโรงเรียนวิถีพุทธ เท่ากับว่าข้าราชการเหล่านี้ไม่ได้หวั่นไหวหรือรู้สึกเห็นเช่นเดียวกับทางคณะสงฆ์กระแสหลักที่ได้ออกมาวิจารณ์ให้เสียหายเลย

การปลูกฝังถ่ายทอดสายพันธุ์อโศก งานคืนสู่เหย้า เข้าคืนถิ่น สัมมาสิกขา ครั้งที่ ๓ ของศิษย์เก่าสัมมาสิกขา ก็ยังคงดำเนินไป แม้จะมีจำนวนไม่มาก แต่พอท่านก็ยังคงใช้เวลากับการปลูกเพาะเชื้อบุญนิยมกับคนรุ่นหนุ่มสาวเหล่านี้ เพื่อจะได้รับช่วงมรดกสืบทอดอุดมการณ์บุญนิยมกันต่อไป

♣ สภาวะจิตวิญญาณ

๓ พ.ค. ๒๕๔๘ ที่สันตโศก คณะทำงานวิจัยของคุณรินธรรม ได้เข้าสนทนาสัมภาษณ์พ่อท่าน เกี่ยวกับสภาวะจิตวิญญาณ ซึ่งมีเนื้อหาที่น่าสนใจดังที่จะได้นำมาถ่ายทอดสู่กันดังนี้

ทิมงาน : พ่อท่านคะ จิตวิญญาณคืออะไรคะ

พ่อท่าน : จิตวิญญาณคืออะไร ต้องพูดตั้งแต่พยัญชนะไปก่อน คำว่า **จิตวิญญาณ** เป็นคำภาษาบาลี ๒ คำ คำว่า **จิต** คำหนึ่ง คำว่า **วิญญาณ** คำหนึ่ง ที่นี้คำว่าจิตวิญญาณเนี่ย มันหมายถึงลักษณะธรรมชาติอย่างหนึ่งที่เป็นนามธรรมอย่างยิ่ง ถ้าเผื่อว่าอยู่ในตัวคนเนี่ย เรามักจะเรียกว่าจิต แต่ถ้าออกจากตัวคนไปแล้วเขาก็จะเรียกว่าวิญญาณ ออกจากตัวคนไปแล้ว คนตายแล้วก็ออกจากตัวคนไป เขาจะเรียกว่าวิญญาณ มักจะเรียกว่าวิญญาณ เขาจะไม่เรียกว่าจิต เอ้อ...จิตคนนั้นคนนี้ล่องลอยไปตรงนั้นตรงนี้ หรือว่าจิตคนนั้นคนนี้แสดงตัวอย่างโน้นเขาจะไม่เรียกกันใช่ไหม เราจะได้ยินว่าเขาไม่เรียกกัน เขาจะเรียกกันว่าวิญญาณทั้งหมด แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระพุทธเจ้าก็ละเอียดยิ่งกว่านั้น วิญญาณท่านก็เข้าใจ แม้ว่าจะไม่อยู่ในตัวคน จะเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งที่อยู่นอกตัวนี้แหละ ท่านก็เคยตรัสบอกว่า วิญญาณงอนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโต ปภัง ถ้าเผื่อมันอยู่นอกตัวมันเป็นลักษณะที่มันไม่สามารถที่จะบอกเป็นภาษาได้ จะบอกให้คนรับรู้เป็นภาษาไม่ได้ จึงชื่อว่า อนิทัสสนัง ส่วนอนันตัง เพราะมันไม่ได้อยู่เป็นลักษณะอย่างนั้นอย่างนี้อยู่ในกรอบนั้นกรอบนี้ อยู่ในขอบเขตนั้นเขตนี้ อนันตัง มันไม่มีกรอบ มันไม่มีขอบเขต มันไม่มีที่จัดสรรเป็นรูปเป็นร่าง เหมือนกับอยู่ในหม้อ อยู่ในถ้วย อยู่ในขวด อยู่ในคูลาสัยง ถ้ามันอยู่ในร่างกายเราเนี่ยมันก็เป็นคูลาสัยง อยู่ในคูลาสัยงมันก็อยู่อย่างนั้นแหละ มันก็อยู่ได้ แต่พอออกไปจากร่างแล้วมันไม่ได้อยู่ในกรอบ ไม่ได้อยู่ในขวด ไม่ได้อยู่ในถ้ำ ไม่ได้อยู่ในขอบเขตอะไร ไม่มีรูปร่าง คือ มันอสรวิ้ง อนันตังคือมันไม่มีขอบเขตไม่มีที่กั้น ส่วนสัพพโต ปภัง มันก็กระจายเหมือนแสงสว่างกระจายไปทั่วไปหมดอย่างนั้นนะ สัพพโตปภัง นี้คือ ลักษณะของวิญญาณ ท่านก็ตรัสไว้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้จำกัดความว่า วิญญาณงอนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโต ปภัง ก็ขยายความถึงลักษณะได้อย่างนี้

แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม เมื่ออยู่อย่างนั้นก็มักมีลักษณะเป็นตัวของตัวเอง ญาณนี้เป็นตัวของตัวเอง ท่านพิสูจน์แล้ววิญญานนี้แม้เวลาลักษณะที่อยู่ข้างนอกนี้พิสูจน์ยาก แต่เมื่อมาอยู่ในตัวคนเนี่ย เราก็เรียนรู้ในตัวเราได้ เมื่ออยู่ในตัวคน คนก็มักจะเรียกว่าจิต ท่านก็เรียกว่าจิตด้วย เรียกว่าจิตสามารถที่จะมีลีลาต่างๆ ถึงเรียกว่าจิต ถ้าจะเรียกโดยเฉพาะลงไปแล้วก็เรียกว่าวิญญาน และวิญญานมีลักษณะอะไร วิญญานเป็นลักษณะธาตุรู้ จิตก็อันเดียวกัน ที่จริงก็อันเดียวกัน จิตหรือวิญญานก็เป็นธาตุรู้ เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาอยู่ในตัวคนแล้วเราอยากเรียกว่าจิตก็จิต เราอยากเรียกว่าวิญญานก็เรียก สุดท้ายก็เลยเอามารวมกันเสีย จิตวิญญานก็ตกลงก็หมายถึงสิ่งนั้นละ ธรรมชาติอย่างนั้นละจิตวิญญานซึ่งก็คือ ธาตุชนิดหนึ่ง เป็นธรรมชาติรู้

ที่นี้ในตัวคนเรานี้ พระพุทธเจ้าท่านชาวจนลด ท่านรู้ว่าจิตวิญญานที่พูดกันเนี่ยเป็นปรมาตมัน เป็นอาตมัน เป็นอัตตา เป็นสภาวะที่มีพลังงาน มีฤทธิ์มีเดชมีโนมีนี่ มีลักษณะพิเศษอะไรก็แล้วแต่ต่าง ๆ นานา ท่านก็พิสูจน์จนกระทั่งสุดท้าย ท่านพิสูจน์ในตัวคนเนี่ย ที่จิตวิญญานอยู่ในนี้แล้ว จนกระทั่งท่านพิสูจน์แล้วจากจิตวิญญานที่ในตัวเราเนี่ย มันก็เป็นวิทยาศาสตร์เพราะว่ามันอยู่ในตัวเรา ร่างกายตัวเรานี้เป็นอุปกรณ์วัตถุ เรียกว่า เป็นหลอดทดลองอยู่แล้ว แล้วเราก็มีสิ่งที่เราจะพิสูจน์คือธรรมชาติของจิตวิญญาน เป็นสิ่งที่พิสูจน์ เป็น subject สำคัญ แล้วท่านก็ได้พิสูจน์เรียนรู้จนกระทั่งสุดท้ายก็เข้าใจได้ว่า จิตวิญญานก็คือธาตุรู้ แต่ในธาตุรู้นี้มีธาตุใจด้วย ในจิตวิญญานเนี่ยมันมีธาตุใจอยู่ในนั้นมากมาย นอกจากธาตุใจแล้วมันก็ยังเป็นอารมณ์ มันก็ยังเป็นอะไรต่ออะไรไปลีลาต่าง ๆ นานา มีพลังงานแยกแยะไป เป็นทั้งลักษณะพลังงานของกิเลส พลังงานของโลก โกรธ หลง พลังงานที่จะเป็นอะไรต่ออะไรต่าง ๆ นานา ที่แยกย่อยไปอีกเป็นเจตสิกหรืออาการของจิต เริ่มเรียกว่าเจตสิก อาการต่างๆ ลักษณะอาการต่างๆ ของจิต แตกแยกย่อยเป็นทั้งแบบกุศล แยกย่อยเป็นทั้งแบบอกุศล แต่ถ้าคนไม่สามารถรู้จักมันก็เรียกไม่ออก แยกไม่ออกว่าจะเป็นกุศลหรืออกุศล เป็นอภัยกถุต ก็เลยต้องศึกษา ผู้ใดศึกษาดีแล้วก็จะรู้แจ้งเห็นจริงได้เป็นวิทยาศาสตร์ที่เรียกว่าจิตวิญญานคืออะไร จบคำตอบ จิตวิญญานคืออะไร

ทีมงาน : แสดงว่าจิตวิญญานเนี่ยแยกคำแล้วคือความหมายเดียวกัน

พ่อท่าน : เป็นตัวเดียวกัน แต่จิตกับวิญญานเอามาใช้ต่างกัน แล้วก็นิยมต่างกันอยู่บ้าง

อย่างวิญญูณตามที่กล่าวแล้ว พอออกไปข้างนอกตัวคนเขาไม่เรียกว่าเป็นจิตหรือก เขาไม่เรียกนั้นจิต ล่องลอยอยู่ตรงนั้น จิตคนนั้นคนนี้เขาก็ไม่เรียก เขาจะเรียกว่าวิญญูณ แต่อยู่ในตัวคนนี่เขาเรียกว่าจิต แต่มันก็วิญญูณนั่นแหละ เพราะฉะนั้นก็เลยอยู่ในตัวคนก็เรียกทั้งจิตก็เรียก วิญญูณก็เรียก ก็เลยเรียกรวมซะเลยว่าจิตวิญญูณดังที่กล่าวแล้ว แล้วจิตเนี่ยพระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสในจำกัดความของจิตเอาไว้เหมือนกันนะ จิตหรือมโนอีกคำก็คือมโน จิต มโน วิญญูณ พวกนี้เป็น synonym เป็น คำที่ใช้แทนกันได้ ที่จริงคำอื่นก็มีอีก แต่เอาละเอาแค่นี้ ๓ คำนี้ก็วุ่นแล้ว เวียนหัวพอสมควรแล้ว มโนท่านก็ตรัสเอาไว้ว่ามันเป็นอสรีรัง คือมันเป็นนามธรรมมันไม่มีรูปร่างไม่มีตัวตน สัมผัสได้ยาก รู้ได้ด้วยสัมผัส แล้วก็มีเครื่องหมายให้รู้ได้ จึงเรียกว่าสามารถรู้ได้เมื่อเป็นนามธรรม และมันเป็นนามรูปหรือนามกายมันเป็นสิ่งที่ถูกรู้ก็ได้ โดยเฉพาะเมื่อมีสัมผัส มีอาการในตัวมันเองที่จะรับรู้รู้สึก ต้องใช้ญาณทัสสนะของเราหรือวิชา ปัญญาหรือภูมิปัญญาของเราในตัวเราเป็นสิ่งของเราที่จะเข้าไปตามรู้ตามอ่านตามสัมผัส จนกระทั่งรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เพราะมันจะมีลักษณะเครื่องหมาย มีนิมิตให้เรารู้ได้ว่า อ้อ...อย่างนี้นะ เครื่องหมายอย่างนี้มันเป็นอาการของโลก อาการของโกรธ อาการของสุข อาการของทุกข์ อาการของความเฉยๆ อาการของอะไรก็แล้วแต่ ก็ลีลาสารพัด ความชอบไม่ชอบ ความพยายาม ความกตัญญู ความกุศล-อกุศลต่างๆ เป็นหลายลักษณะมากมาย

มันเป็น**อสรีรัง** **ทุริงคัมมัง** **เอกจรัง** **คูหาสยัง**อะไรพวกนี้ ซึ่งความหมายก็ชัด ท่านตรัสไว้ถ้าเข้าใจแล้วผู้ที่มีสภาวะจริงเรียนรู้แล้วก็รู้ดี ทุริงคัมมังจริงๆ ไปได้เหมือนกับเราที่จะคิดจะใช้จิตนี้ไปไหนๆ คำนี้ไปถึงไหนถึงนี่ถึงไหนไปได้สารพัดถ้าเราจำได้ แล้วก็ส่งจิตไปถึงอันนั้นอันนั้นเหมือนกับไปสัมผัส แต่ความจริงก็เหมือนจิตส่งไปอย่างนี้ละ เป็นพลังกระแสนะไรไปเฉยๆ แต่มันก็ไม่ได้ออกจากตัวเราไปจริงหรอก แต่ถ้าเผื่อว่าฝึกจริงๆก็สามารถที่จะส่งกระแสไปสัมผัสได้เหมือนกันนะ อันนี้ยากมากเรียกว่า**โทรจิต**อะไรอย่างนี้ได้ ทุริงคัมมังที่มีสมรรถนะโทรจิต เป็นจิตที่ไปตามไปสัมผัสรู้กันได้ไกล ทุริงคัมมังไปได้ไกล ส่วนเอกจรัง ที่จริงจะไปไหนก็แล้วแต่ จิตก็เป็นตัวเรา แม้จะออกไปแล้วเนี่ย ถ้าออกไปจากตัวเราแล้วเนี่ย เอกจรังไม่มีใครรู้ใครเห็นได้ด้วยหรือ เอกจรังคือไปเดี่ยว เป็นเราคนเดียวที่ไป รู้เห็นอยู่คนเดียว ไม่มีใครไปร่วมรู้ร่วมเห็นด้วย **เพราะฉะนั้นถ้าใครบอกว่าเขาสามารถไปเห็นจิตวิญญูณคนตายไปแล้ว ไปเห็นจิตวิญญูณของคนนั้นคนนี้ ที่นั่นที่นี้อะไรต่างๆนานา อยู่ตรงนั้นตรงนี้ เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เช่น เห็นจิตวิญญูณพ่อของคนที่ตายไปแล้ว ผอมโซเพราะหิวโหย ไม่มีใครส่งอะไรไปให้กิน เป็นต้นเป็นการโกหกทั้งนั้น** เพราะจิตวิญญูณที่ออกไปจากตัวแล้วเป็นเอกจรัง จะไปจะมาหรือไปยังไม่ อยู่ยังงี้ก็แล้วแต่ อยู่เฉพาะตน ไปเฉพาะตน มาเฉพาะตน เอกะเดี่ยว ไม่มีใครรับรู้ด้วย แล้วก็ไม่ได้รับรู้ด้วยใคร เอกจรัง อันนี้แหละเป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง แล้วคนก็ไปเดาผิดเดาถูก อย่างว่าแต่เดาว่าจะเที่ยวได้ไปเห็นตัวเห็นตนเลย ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดๆว่าไม่มีตัวตน เป็นอนัตตา ไม่มีตัวตนหรือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาหมดแล้ว วิญญูณไม่มีตัวไม่มีตนไม่มีรูปไม่มีร่างอะไร อสรีรังไม่มีรูปร่างและไม่มีตัวตนอะไร แต่คนก็อุปาทานไปปั้นเป็นมโนมยอัตตา เห็นเป็นตัวเป็นตนเห็นเป็นรูปเป็นร่าง มโนมยอัตตา เพราะเขาคิดว่าก็ออกจากร่างเราไปแล้วก็คงเป็นรูปร่างเหมือนอย่างคนนั้นคนนี้ที่มีรูปหล่อ ผิวขาวตั้งแต่ก่อนตาย หรือแก่เหี่ยวตามที่มีร่างกายก่อนตาย เป็นรูปร่างเหมือนอย่างที่เคยเป็นนี่แหละ มีหัวมีแขนมีขา จิตวิญญูณไม่มีตัวตน ไม่มีรูปร่าง อสรีรัง แต่เขาก็อุปาทานว่า เอ้า...ก็คนนี่ตายก็ต้องมีรูปร่างอย่างนี้ เห็นหน้าก็รู้เลย

ว่านี่คนนี้ จิตวิญญาณของคนนี้อะไรอย่างนี้เป็นต้น ก็เดากันไปเอาละ อุปาทานมันไปเชื่อเอง แต่ความจริงไม่มีรูปร่าง ร่างกายเนื้อหนังกระดูกต่างๆก็ไม่ได้ตามไปกับวิญญาณ ทั้งเป็นรูปร่างอยู่ที่นี้กับโลกนี้ แต่ก็หลงผิดพัวพันเผื่อกัน ถ้าเป็นเช่นที่ว่าแล้ว ถ้ารูปร่างอย่างนี้ ตายไปก็ยังมีรูปร่างอย่างนี้ ถ้าไปเกิดอีกก็ต้องรูปร่างเก่าละสิ ก็เมื่อตายไปก็เป็นรูปร่างนั้นอยู่ ตายไปแล้วก็รูปร่างนั้นใช้ใหม่ พอมาเกิดอีกทีหนึ่งก็รูปร่างเก่าละสิ รูปร่างก็ต้องถาวรสิ ก็ต้องเที่ยงแท้อย่างที่เบ็ก่อนตายแน่ ถ้าตายไปแล้วก็รูปร่างนั้นยังอยู่ละ ถ้าเกิดอีกก็ต้องรูปร่างนั้นอีกนะสิ หน้าตาก็อย่างนั้นอีกนะสิใช้ใหม่ นี่มันก็เดากันไปเรื่อยๆ แต่ความจริงมันไม่ใช่ มันไม่ใช่ตัวตน มันไม่มีตัวตนด้วยซ้ำไป อนัตตาไม่มีตัวตน และเอกจริงไปแต่ียวๆอยู่เดี่ยวๆ อย่างนี้เป็นต้น คุณหาสยงก็คืออยู่ในคูกหาอยู่ในสัดส่วนหนึ่งได้ ก็คืออยู่ในตัวร่างเราเนี่ย คุณหาสยงเหมือนอยู่ในคูกหาอยู่ในที่ที่เป็นถ้าเป็นภษาชนะที่เป็นสัดส่วนให้อยู่ อะไรอย่างนี้ได้ เพราะในรายละเอียดเหล่านี้เนี่ยก็ได้อธิบายสู่กันฟังมาแล้ว

สำหรับผู้ที่ยังไม่ได้ศึกษาขังไม่ได้พิสูจน์จนกระทั่งมีญาณทัตชนะหรือว่ามีความรู้ที่สัมผัสจริงรู้เองจริงๆ จนแยกแยะได้ว่า อ้อ...จิตวิญญาณมีลักษณะอย่างนี้ แล้วก็เป็นอย่างนี้แล้วก็มิของแฝงแล้วก็มิของปลอม มีของที่เป็นอุปาทาน เป็นของไม่มีจริงหรอก แต่ก็โมเมขึ้นมาจนเป็นจริงได้ เห็นจริงๆ สัมผัสได้จริงๆ แต่เป็นของไม่มีจริง ที่เห็นที่สัมผัสนั้นเป็นอุปาทานทั้งสิ้น ซึ่งพลังงานทางจิตวิญญาณมันเป็นได้ถึงขนาดนั้น สามารถที่จะมีพลังงานปั่นกอกันขึ้นมาเป็นมามี จนน่าทึ่ง น่าอัศจรรย์อะไรต่ออะไรก็ได้ คนก็เลยยังไม่รู้เรื่องใหญ่ก็ยั้งง ยั้งเดา ยั้งคิดไปตามเรื่องตามราว ผกผันไปตามเรื่อง ก็เลยเป็นเรื่องเป็นราวที่วุ่นวายมาก แล้วก็บ้นัยต่อความรู้สึก เป็นบ้นัยต่อคนที่ไม่รู้ที่อวิชา เมื่อไม่รู้จิตตัวเองก็ไปบ้นจิตตัวเอง แล้วก็ยึดมั่นถือมั่นแล้วก็ปรุงแต่งอะไรต่ออะไรขึ้นมา จนกลายเป็นเรื่องอะไรพิลึกพิลั่น จนกลายเป็นเรื่องหลอกตนเองหลอกคนอื่นหลอกชาวบ้าน ติดยึดกันอยู่ ล้างไม่ได้ วางไม่ออก เป็นอะไรต่ออะไรจนเกิดความวุ่นวายเพราะความไม่รู้นี้ ก็เกิดความวุ่นวายอยู่ในโลกอย่างนี้

ทิมงาน : พ่อท่านคะ แต่เวลาใช้คำว่าวิญญาณ วิญญาณครู วิญญาณนักปกครอง วิญญาณแพทย์ มันไม่ได้แปลว่าธาตุรู้หรือเปล่านั้น

พ่อท่าน : เขาพูดปนๆเป่ๆ วิญญาณที่ว่านั้น จริงแล้วความหมายที่เขาหมายที่ถามมาเมื่อกี้

ที่เขาเอาไปใช้กันว่า นี่เป็นวิญญานของครู วิญญานของแพทย์ วิญญานของผู้หนึ่งผู้หนึ่งที่มีศักดิ์ศรี มีความเอาจริงเอาจัง เขาหมายถึงเป็นการหยั่งรู้ลึกไปถึงสิ่งหนึ่งของมนุษย์คือวิญญาน มันเป็นความสำคัญ ของชีวิตก็คือวิญญาน เขาก็เลยเอาคำว่าวิญญานเนี่ยมาใช้แทนความหมายว่ามันเป็นสิ่งที่สำคัญหรือ จำเป็นที่ลึกที่สุดเป็นตัวประธานใหญ่เลยในตัวคน เขาก็เลยเอาคำว่าวิญญานมาใช้แทนความหมายอย่างนี้ เป็นความรู้ หรือเป็นความยึด เป็นความเป็นอย่างนั้นชนิดถึงเลือดถึงวิญญาน ดังนั้นเป็นต้น เพราะฉะนั้นถ้าผู้ที่เป็นแพทย์ก็ต้องมีสิ่งที่ลึกในความเป็นแพทย์เนื้อแท้เลือดแท้ ลึกๆถึงเลือดแท้เนื้อแท้ที่สำคัญ ของความเป็นแพทย์ ของความเป็นครู ของความเป็นอะไรก็แล้วแต่จะต้องถึงเลือดถึงเนื้อถึงวิญญาน ถึงจุดสำคัญจุดประธานของสิ่งนั้นๆ เขาก็เอามาใช้แทนเท่านั้นเอง

ทิมงาน : พ่อท่านคะ สรุปว่าคนที่จะมีวิญญานมนุษย์นะ ก็ต้องเหมือนกับวิญญานครู หรือเปล่าคะ คือก็ต้องมีความเป็นมนุษย์ที่เป็นเนื้อแท้ของมนุษย์ที่ดีด้วยอย่างนั้นได้หรือเปล่าคะ

พ่อท่าน : โดยความหมายของพยัญชนะแล้ว มโนหรือมनु มันแปลว่า ความสูงของจิตใจ มนุสโส หรือมनु-มโนเนี่ยเป็นธาตุฐาตวิญญานที่สูงที่สุดแต่เดิม เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อยังไม่มีกิเลสเข้าเนี่ย มโนหรือจิต มโน-มनुหรือมณะเนี่ย มันก็เป็นธาตุฐาตวิญญานที่ตึ๊งตึงเมื่อไม่มีกิเลสเข้าไปสิงสู่ ไม่มีกิเลสเข้าไปปนปรุง อยู่ในนั้น ไม่มีอิทธิพลของกิเลสเป็นมनुเป็นมโนที่เอามาใช้งานด้วยปัญญา เอามาใช้งานเป็นสิ่งที่มีความรอบรู้ ก็จะเป็นคุณงามความดี เป็นคุณค่าที่เป็นประโยชน์ต่อสัตว์โลกต่อมนุษย์ได้มาก ทีนี้คำว่ามนุษย์มันก็ไม่ได้ หมายความว่า เป็นจิตวิญญานทั่วไปของสัตว์โลกเฉยๆ เพราะผู้ที่จิตวิญญานเจริญขึ้นมาเป็นระดับมณะ มनुหรือมโน มนุสสะแล้วหรือว่าจิตวิญญานสูง จิตวิญญานขั้นสูง เพราะฉะนั้นจะมีภูมิปัญญาที่มีความรอบรู้ ในกุศลธรรมอกุศลธรรมต่างๆมากมาย **โดยเฉพาะรู้จักกุศลธรรมแล้วให้พลังงานของจิตวิญญานนี้ ทำงานหรือเอาไปใช้เป็นพลังงานที่ดีที่มีคุณค่าที่ประเสริฐได้ยิ่งกว่าสัตว์สามัญหรือสัตว์ชั้นต่ำ** ถ้าเอามาใช้ ก็ใช้ได้ดี ใช้ได้มาก ใช้ได้สูงใช้ได้พิเศษ จึงเรียกว่าจิตวิญญานของมนุษย์หรือมโน มนุสโสเนี่ยเป็น จิตวิญญานอีกระดับหนึ่งที่ไม่ใช่จิตวิญญานจัดอยู่ในพวกของสัตว์โลกทั่วไป สามัญทั่วไป มันประกอบ ไปด้วยปัญญา ประกอบไปด้วยความรู้ถึงคุณค่าและสามารถที่จะให้พลังงานจิตวิญญานเนี่ยทำงานคุณค่า ทำงานที่ประเสริฐ ทำงานที่ตึ๊งตึงให้แก่โลก ให้แก่มวลมนุษยชาติด้วย ให้แก่สิ่งสรรพสัตว์พื้นดินน้ำลมไฟ อะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ เพราะว่ามีมารอบรู้มีความเฉลียวฉลาด และแบ่งกุศล-อกุศลเป็นด้วย

ทิมงาน : ที่พ่อท่านว่าประเสริฐ มีปัญญา รู้จักรู้ผิดรู้กุศลอกุศลเนี่ย ถือว่าคนนี้มีสุขภาวะ จิตวิญญานได้ไหมคะ

พ่อท่าน : เอ้อ...รู้เท่านั้นไม่พอ ผู้ที่จะมี ถือว่ามีสุขภาวะทางจิตดีเนี่ย ก็ต้องเข้าใจคำว่าสุข ด้วย ภาวะที่เรียกว่าสุข ในโลกทั่วไปเขามีสุขเดียว สุขที่สมใจในโลกธรรม เขาที่อยู่สุขเดียว ทีนี้ในทาง โลกุตระหรือในทางธรรมขั้นสูงแต่ยังไม่เป็นโลกุตระก็ตาม เขาก็มีความรู้ไปเหมือนกันว่าสุขที่บาเรอโลกธรรม บาเรอว่าได้ลาภมาสมใจ ได้ยศมาสมใจสุข ได้สรรเสริญสมใจสุข ได้เสพกามสมใจในทวาร ๕ สุขสมใจ ในอัสสตาตนเอง สุข อย่างนั้นเป็นสุขโลกีย์ธรรมดา **แต่ที่นี้มีปราชญ์มีผู้รู้สุขอย่างนั้นมันเป็นการะ มัน เหน็ดเหนื่อยมันเป็นเวรเป็นภัยด้วย** เขาก็เลยหาวิธีหยุดที่จะโลก โกรธ หลง หยุดที่จะไปแสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข แต่เขาก็ยังไม่มีความสามารถที่จะรู้ถึงขั้นเป็นสุขแบบโลกุตระ เขาก็ได้อุปโลกน์ เหมือนกัน คือสุขในจิตที่สงบ เพราะฉะนั้นมันมีสุขของโลกียะแบบปรุงแต่งด้วยโลกธรรม ด้วยกามคุณ ๕

ด้วยอัตรา ๓ กับสุขของโลกก็ยะเหมือนกันแต่เป็นแบบสงบ คือทำให้จิตสงบด้วยวิธีต่างๆได้ ทำสมาธิแบบนั่งหลับตาสะกดจิตเป็นต้น เขาก็หาวิธีให้จิตมันหยุดไปแย่งชิงลาภ ยศ สรรเสริญ หรือว่าจะไปยินดี ยินร้ายกับลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เขาก็พยายามที่จะไม่ไปหลงสุขของโลกก็ยะได้เหมือนกัน แต่วิธีทำของเขายังไม่เป็นโลกุตระ คนอย่างนี้ลัทธิอย่างนี้ก็สามารถที่จะรู้สุขที่สงบเหมือนกัน ก็จะมีสุขที่สงบ แต่สุขที่สงบเหล่านี้เนี่ย มันยังไม่เป็นอุปสมุขหรืออุปสมุขแบบโลกุตระ หรือสุขที่เกิดใหม่ สุขที่เกิดจริงๆ เกิดแบบโอปปาติกโยนิ เป็นการเกิดของจิตวิญญาณ โอปปาติกะคือจิตในจิตที่ผุดเกิด ลอยเกิดเฉพาะจิตในจิต เกิดทันทีทันใด ไม่มีซากไม่มีเศษของรูปวัตถุใดๆ ตามธรรมชาติของคนที่ไม่รู้เรื่องของจิต(อวิชชา) ไม่มีวิชชาแบบพุทธ โอปปาติกะก็เกิดกันเป็นปกติสามัญ กล่าวคือ เมื่อจิตได้รับอาหารที่เป็นอกุศลธรรมจนถ้วนครบเต็มสัดส่วนของสถานะนั้นๆ จิตก็เกิดเป็น“สัตว์นรก”ได้รับทุกข์ตามอกุศลนั้นๆ เป็นต้น แต่โอปปาติกะหรือการผุดเกิดชนิดนี้ มันเกิดอย่าง“อวิชชา”ตามธรรมชาติ หรือถ้าได้อาหารที่เป็นอกุศลธรรมแบบโลกีย์จนถ้วนครบเต็มสัดส่วนของสถานะนั้นๆ จิตก็เกิดเป็น“เทวดาแบบสมมุติเทพ”ได้รับสุขตามกุศลโลกีย์นั้นๆ เยี่ยงเดียวกัน และถ้าคนผู้ใดปฏิบัติแบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิจิตใจได้อาหารที่เป็นอกุศลธรรมแบบ**โลกุตระ**จนถ้วนครบเต็มสัดส่วนของสถานะนั้นๆ จิตก็เกิดเป็น“เทวดาแบบอุบัติเทพ”ตามกุศลโลกุตระนั้นๆ เช่น “อารยชน-โสดาบัน” เป็นต้น ก็ได้รับสุข เรียกว่า “อุปสมุขหรืออุปสมุข” คือ สงบสบายหลุดพ้นจากอบายภูมิแล้วเด็ดขาด จิตไม่มีกิเลสที่จะสุขหรือทุกข์เพราะอบาย(อทุกขมสุข)เกิดในจิตอีกแล้ว(นิพพานของโสดาบ)

เพราะฉะนั้น“สุข”ที่เกิดโดยทำให้จิต“เกิด”จริงๆ เป็นโอปปาติกโยนิได้ เกิดเพราะมีสิ่งที่ตายในจิต สิ่งที่ตายก็คือพวกกิเลสต้นเหตุอุปาทานที่ศาสนาพุทธสอน ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงที่เกิด เหตุที่เกิดเรียกว่า ชาติสัมภาวะหรือชาติปภาวะ ชาติปภาวะ ชาติสัมภาวะหรือชาติปภาวะ คือ เหตุที่เกิด

ตามทฤษฎีของพุทธนั้น ผู้ปฏิบัติถึงขั้น “มนสิการ” เป็นจริงๆ คือ ผู้ปฏิบัติจนทำให้ตนเองในใจของตนอย่างมีญาณทั้งรู้จริงทั้งทำได้ตามเจตจำนง จนถึงขั้นโยนิโส คือมีญาณหยั่งรู้ลงไปถึงที่เกิดหรือถึงเหตุ(สมุทัยอารยสัง) คือ มันต้องปฏิบัติจนสามารถมีญาณเข้าไปจับ “ตัวเหตุที่เกิด” เรียกว่า ชาติสัมภาวะหรือชาติปภาวะ จับตัวเหตุที่เกิดได้แล้วก็ประหารตัวนี้ได้ เมื่อประหารตัวที่ “ทำให้เกิด” นี้ตายลงได้ ที่ต้องประหารมันก็เพราะว่ามันเป็นอุปาทาน มันเป็นกิเลสมันเป็นต้นเหตุ มันเป็นพลังงานอย่างหนึ่งอยู่ในจิต มันทำตัวเหมือนจิต จนเจ้าของจิตส่วนมากหลงว่ามันเป็นจิตตัวเองเลย มันแปลงตัวเป็นจิตเลย ยึดครองจิต แต่จริงๆมันไม่ใช่จิต พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า **อาคันตุกะ** เป็นภาษาไทยเราจะเรียกว่าอะไร อาคันตุกะ เรียกว่า แขก คนไทยเข้าใจกันนะว่ามันเป็นแขก ผู้ที่จรมาจากที่อื่น มาสิงสู่อยู่ที่ใจเรา แต่มันไม่จรไปนะ ท่านพุทธทาสเรียกว่า “**แขกจร**” แต่มันไม่จรไปนะ มันมาแล้วมันไม่ไป มันยึดครองจิตเรา มันอยู่ประจำเลยนะ มันเป็นแขกประจำแท้ๆเลย ประจำอย่างเหนียวแน่นด้วย เอาออกยากมาก แต่พระพุทธเจ้าก็พาทำงานเอาออกได้ ประหารตายได้ จนมันไม่เกิดอาการนี้พลังงานนี้ ในจิต จนดับสูญดับสิ้นดับสนิทดับไม่เกิดอีกเลย อสังกุปป์ง ดับแล้วดับเลยไม่เกิดอีก ตายแล้วตายเลยได้สนิทแท้เที่ยงถาวร เพราะฉะนั้นถ้าผู้ใดสามารถที่จะดับตัวนี้ได้ก็ถือว่าจิตสะอาดขึ้น เป็นจิตตัวใหม่จิตลักษณะใหม่จึงเรียกว่า “เกิดใหม่” เกิดอย่างโอปปาติกะ คือผุดเกิดกันอยู่ในจิตเท่านั้น โดยเจ้าของจิตไม่ได้ตาย แต่ก่อนนี้ถูกพลังงานพวกนี้อาการพวกนี้ลักษณะพวกนี้ครอบครองอยู่ ครอบครองแล้วมีอำนาจด้วยนะ ทำตามใจ

มันเลย จิตวิญญาณเองอ่อนแอสู้มันไม่ได้ สู้เจ้านี้ไม่ได้ เจ้านี้เป็นนาย พอทำให้ตายได้แล้ว ก็เป็นอิสระ เป็นใหม่ เป็นจิตวิญญาณลักษณะใหม่ ตั้งแต่เริ่มต้นจิตวิญญาณในลักษณะหยาบในลักษณะต๋านั้น คือ ยังมีกิเลสครอบครอง จึงไม่ใช่จิตวิญญาณ เพราะจิตวิญญาณหมดอำนาจ ถูกพลังงานกิเลสควบคุมใช้อำนาจแทนหมด พลังงานอย่างนี้ละอยู่ในจิตวิญญาณ พลังงานที่มันเป็นแขนงนี้ละ เป็นอาคันตุกะนี้ละ จนกระทั่งเราสามารถฆ่าอาคันตุกะนี้ไปได้เป็นชั้นๆ พระพุทธเจ้าท่านรู้จักเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย เพราะฉะนั้นไอ้ตัวโจรร้ายที่ร้ายจัดเรียกว่า พวกอบาย พวกสัตว์อบายพวกนี้ คุณก็ปราบให้ตายซะก่อน เมื่อสัตว์ในระดับอบายตายก็พ้นภาพที่เป็นอบาย เป็นจิตวิญญาณใหม่ที่ภพภูมิสูงขึ้น เกิดใหม่อยู่ในภูมิใหม่ ขึ้น พวกนั้นตายสนิทเห็น“ความตาย” รู้จักความตายของกิเลส ซึ่งมันหมดพลังงานในจิตเราแล้ว มันไม่มีฤทธิ์แรง ไม่มีอำนาจ ไม่มีบทบาทใดๆอีกแล้วในจิต รู้จักความดับพวกนี้ไม่เกิดอีกได้ ก็เกิดเป็นชั้นๆ ไปเรื่อยๆ ดับเป็นชั้นๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ จากอบายภูมิจากภูมิอื่นๆอีก ภูมิที่เป็นกาม หรือกามภูมิ ภูมิแห่งลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข โลกธรรม หรือว่าโลภียารมณ ในระดับไหนระดับไหนก็ค่อยๆรู้ภูมิขึ้นไป เลื่อนชั้นขึ้นไปตามภูมิ เป็นลำดับๆ

เพราะฉะนั้นสุขอันหลังเป็นสุขโลกุตระเนย เริ่มตั้งแต่ไสตบั้นนี้ดับอบายภูมิหรือดับสัตว์อบายตายหมดแล้ว พลังงานที่มันเป็นสัตว์อบายตายไปแล้ว พลังงานจิตวิญญาณที่เป็นพลังงานสะอาดขึ้นเนย เป็นโลกุตระเนย ก็จะมีสุขอันสงบเกิดใหม่ อธิบายความด้วยคำว่า “เกิด” เนย แล้วก็หลงว่าเป็น “สุข” เนย มีภาษาเรียกว่า “สุข” อยู่ ๓ ตัว ที่เป็นลักษณะควรเข้าใจให้ชัดๆ จะได้ไม่สับสน

๑. สุขอย่างสมมุติเทพ
๒. สุขอย่างอุบัติเทพ
๓. สุขอย่างวิสุทธิเทพ

เทวดานี้คือ สัตว์ที่มีความสุข มีสวรรค์ เทวดานี้คือสัตว์ที่เสพสุข สัตว์เมืองสวรรค์ เพราะฉะนั้นสวรรค์อย่างสมมุติเทพก็คือ โลภียะธรรมตา ผู้ได้สมใจตามที่ตั้งนอยากได้(ตัณหา) หรือตามที่ตนยึดติดอยู่ (อุปาทาน) ก็“สุข” นี้คือ “**สุขโลกีย์**” อย่างที่อธิบายไปแล้ว ทางโลกีย์ก็รู้แค่นั้น แม้จะเป็นกัลยาณธรรม

**สุขสงบแบบโลกุตระ.....ไม่ใช่จิตอยู่นิ่งๆ จิตอยู่เฉยๆ จิตจัดๆเบ็ดๆ
ตรงกันข้ามกลับเป็นจิตเบิกบานร่าเริง จิตแข็งแรมีพลังทำงาน จิตอิสระ
จากกิเลส จึงมีบทบาทได้ยิ่งๆมากขึ้น ไม่ถูกอำนาจชั่วของกิเลสมาคุมแล้ว**

กัลยาณชน จะสุขเพราะได้ทำคุณงามความดีสมีใจ หรือได้สงบด้วยวิธีโลกีย์ใดๆก็ตาม “สุข” ได้ก็แค่นั้น เรียกว่า **“สุขอย่างสมมุติเทพ”** ยังไม่มีการดับเหตุ ยังไม่รู้ชาติสัมภวะ หรือชาติปภวะ ยังไม่รู้ต้นเหตุแห่งการเกิด ยังไม่รู้สมุทัยอริยสัจ ถ้าจะเรียกชัดๆเป็นภาษาที่รู้กันทั่วก็ต้องเรียกว่า สมุทัยอริยสัจ ก็คือตัวของต้นเหตุเกิดเนี่ย ชาติสัมภวะ-ชาติปภวะ ถ้าไม่สามารถรู้ตัวนี้แล้วก็ลดละทำลายกำจัดหรือปราบหนะตัวนี้จนมันดับสิ้นได้ก็ไม่มีทางสิ้นสุด แต่เมื่อมาเรียนรู้อจนสามารถดับ สามารถลดละจนกระทั่งกิเลสมันลดละจางคลาย จิตก็เป็นจิตสะอาดขึ้นๆ เป็นจิตที่ถือได้ว่าเปลี่ยนแปลงใหม่ “เกิดใหม่” เป็นการอุปบัติหรืออุปบัติ เป็นอุปบัติเทพ เป็นเทพที่เกิดจริงเพราะมีการเปลี่ยนแปลงที่ต้นเหตุจริง จิตวิญญานกำจัดกิเลสถูกตัวจริง ลดอำนาจลดพลังงานของกิเลสลงจริงอย่างแม่นยำตรงถูกต้องถูกตัวตนของกิเลส จึงสะอาดขึ้นๆจริงไปตามลำดับ เกิดเป็นเทพที่เกิดจริง ก็ไล่ๆระดับขึ้นมาเป็นเทพที่สูงขึ้นๆ เกิดความสงบในจิตใจขึ้นจริงตามลำดับแห่งผลที่ได้จริง รู้จักความหยุดหย่อน ไม่ต้องไปเสพรสโลกีย์ ไม่ต้องไปยินดีในโลกีย์ แต่มายินดีในรสของธรรมรสที่เดินทางไปหาวิมุตติรส รสที่มันสงบระงับลงมาเรื่อยๆ นี่คือการเกิดเป็น“อุปบัติเทพ”สูงขึ้นไป ตามความสะอาดขึ้นๆ เพราะกิเลสลดลงๆ จึงเป็น“ความสุขที่สงบเพราะกิเลสลดลงๆจริง” นี่คือ **“สุขอย่างอุปบัติเทพ”**

สุดท้าย “วิสุทธิเทพ” คือจิตสงบบริสุทธิ์ จิตวิสุทธิ จิตสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสเกลี้ยงสะอาดบริบูรณ์ กิเลสสวะหมดสิ้น ก็สงบสนิท เป็นความสุขอันสงบจริงๆ สงบปราศจากอาการสุขโลกีย์-ทุกข์โลกีย์ เป็นอทุกข์มสุข เป็นอเบกขาเลย ซึ่ง“อเบกขา”ที่พิเศษนี้ไม่ใช่สุขสงบแบบอยู่นิ่งๆ อยู่เฉยๆ ไม่เอาด้วย อยู่เฉยๆ ไม่มีอะไรบกวน ไม่ใช้อย่างนั้นเลย **สุขสงบแบบโลกุตระนี้ ในจิตสงบจากกิเลสต่างหาก ซึ่งไม่ใช่จิตอยู่นิ่งๆ จิตอยู่เฉยๆ จิตจัดๆชัดๆ ไม่ใช่เลย ตรงกันข้ามทีเดียว กลับเป็นจิตเบิกบานร่าเริง จิตแข็งแรมีพลังทำงาน จิตอิสระจากกิเลสจึงมีบทบาทได้ยิ่งๆมากขึ้น ไม่ถูกอำนาจชั่วของกิเลสมาคุมแล้ว จึงไม่ใช่จิตที่อยู่นิ่งๆ แต่เป็นจิตยิ่งแอ็คทีฟ ยิ่งมีพลังงานสูงในการทำดีได้ยิ่งๆขึ้น และมีบทบาท ลีลา ยิ่งขึ้นด้วยซ้ำ** แต่สุขเพราะไม่มีกิเลสแล้ว สงบจากกิเลสนั้นๆแล้ว เพราะฉะนั้นความสุขอย่างโลกุตระจะเป็นความสุขของนักวิทยาศาสตร์ทางจิตที่สามารถพิสูจน์ความจริงอันนี้ได้อย่างรู้แจ้งเห็นจริง อย่างมีของจริงสัมผัส มีความรู้ของจริง เป็นเทพที่มีความสุขอย่างแท้จริงจริงๆ เมื่อจิตสะอาดบริสุทธิ์สัมบูรณ์ จึงเป็นสุขที่พิเศษ เรียกว่า **“สุขอย่างวิสุทธิเทพ”**

เมื่อกิเลสสวะสิ้น จิตสะอาดสัมบูรณ์ ไม่มีกิเลสเกิดอีกแล้วนี้ ก็คือ“วิสุทธิเทพ” เป็นเทพผู้วิสุทธิ หรือผู้สะอาดบริสุทธิ์ ผู้มีอรหัตตผลนั่นเอง

ทิมงาน : ที่นี้ดิฉันอยากจะทราบว่ามีหลักการอะไรคะที่จะทำให้เกิดจิตวิญญานสูงขึ้น หลักการคะ

พ่อท่าน : หลักการก็รู้อยู่แล้วไง อาตมาอธิบายมามากแล้ว ถ้าคุณเข้าใจลักษณะของอาการกิเลส กิเลสชั้นต่ำอยู่กับโลกต่ำๆ ด้วยญาณของตน ยังมีสุขทุกข์แบบโลกีย์ หรือปฏิบัติแล้วเกิดสุขทุกข์

แบบโลกุตระ ซึ่งโลกุตระมันก็เป็นธาตุจิตวิญญาณ จิตเจตสิกนั้นแหละ ที่นี้โลกียะนี้แหละจิตมันไปหลง ยินดีในหยาบ ซึ่งที่จริงในสามัญสำนึกของคนในโลกเขาก็รู้ว่าไอ้ที่มันต่ำมันหยาบ อบายมุข อบายภูมิต่ำมันต่ำ คนสามัญทั่วไปต่างก็พอรู้ๆกันในระดับอบายในระดับหยาบจัดๆจ๋าๆ พวกนี้มันต่ำมันหยาบก็รู้ๆอยู่ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นคนจึงสามารถที่จะรู้สิ่งเหล่านี้ได้ว่ามันเป็นขั้นต่ำ และถ้ามันไม่หยาบเท่านั้นแล้วสูงขึ้นไปอีกระดับหนึ่งก็เป็นขั้นกลาง และสิ่งที่สูงยิ่งๆขึ้นไปกว่าขั้นกลางไปเป็นขั้นสูง ขั้นสูงสุดอะไรเนี่ยเป็นระดับๆ

ที่นี้ในความหมายของโลก โลกวิทูเนี่ย ก็อย่างที่เอาตามพยายามที่จะแบ่ง ชื่อ “โลก” ไว้ คือโลกอบาย โลกกามารมณ โลกธรรม โลกอัตตา ซึ่งเป็นนามธรรมหลายๆเลย ถ้าเข้าใจสภาพของโลกที่เกี่ยวกับกามคุณ ๕ เป็นหาสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ว่าเป็นอย่างไร เป็นโลกที่ยังติดในโลกรวมว่าเป็นอย่างไร โดยเฉพาะทุกโลกมันก็มีส่วนเนื่องๆเกี่ยวๆกันอยู่อย่างซับซ้อนกันไปทั้งนั้น ในเรื่องของสิ่งที่ซ่อนอยู่ในโลก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข คือซ่อนอยู่ในโลกรวมที่มันมีลักษณะยังต่ำยังหยาบในระดับอบายก็มี กามคุณ ๕ ก็มี อัตตาก็มี ที่ซ่อนอยู่ในโลก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ที่เป็นโลกรวมหรือซ่อนอยู่ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ซ่อนอยู่ในอัตตาตัวตน ซึ่งถ้าหยาบก็นับว่าเป็นอบายได้อยู่ทั้งสิ้น สูงเป็นขั้นกลางก็ได้ และสูงขึ้นขั้นสูงก็ได้ ซึ่งมีส่วนที่จัดอยู่ในความหมายของโลกต่างๆ ดังกล่าวคือ โลกอบาย โลกกามารมณ โลกธรรม โลกอัตตา ดังนี้ เป็นต้น

เรารู้อันนี้มันหยาบมาก ถ้ากามหรือกามารมณหยาบ มันก็จัดอยู่ในอบายเหมือนกัน สูงขึ้นในระดับสภิกาคามีก็ยังมีกามอยู่ แต่กามขั้นกลางก็ต้องไม่หยาบเท่าขั้นอบาย เป็นต้น

โลกที่ติดในลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขที่หยาบจัดจ๋าหน้าด่านมันก็อยู่ในอบายเหมือนกัน โลกธรรมขั้นกลางก็ต้องไม่หยาบเท่าขั้นอบาย ซึ่งรู้กันได้โดยระดับหยาบ-กลาง-ละเอียด

โลกที่ติดยึดอยู่ในการโกรธ การโลภ ก็ตาม โลภะ ราคะ โทสะ รุนแรง หยาบ มันก็อยู่ในอบายเหมือนกัน ถ้าลดกิเลสไปได้ขนาดหนึ่งก็เป็นขั้นกลาง และเหลือน้อยก็เป็นขั้นปลาย มีระดับเช่นกัน

หลงในสรรเสริญเยินยอจนน่าเกลียด แล้วก็ไม่ชอบใจในเรื่องของนิทาน กล่าวแต่เพียงว่าร้าย รุนแรงอะไรหยาบๆอยู่ ไม่มีบันยะบันยัง อดทนก็ไม่เก่งอะไรอย่างนี้ มันก็คืออบายเหมือนกัน

เพราะฉะนั้นในระดับสูงขึ้นมาเราก็รู้ได้ว่า อาการของจิต อารมณ์ของจิตที่มันจะผนวกกันกับ ไอ้เจ้าพวกโลก โกรธ หลง พวกนี้ แล้วก็เกี่ยวข้องกับลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขเนี่ยก็แชร์กันไป เป็นระดับๆ แบ่งดีกรี แบ่งน้ำหนักไปเรื่อยๆ เพราะในพระสภิกาคามีก็จะเรียนรู้ในความหยาบกลางละเอียดนี้อยู่เยอะ เราตัดครอบตัดเขตตัดเค็รฟของอบาย เรื่องอบายนี้ขอละไว้ในฐานที่เข้าใจ เป็นที่รู้กันในสามัญว่าอันนี้เป็นโลกหยาบๆ เราตัดขาดได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องของระดับของจิตวิญญาณที่ไม่เป็นอบายก็เป็นโลกสามัญโลกียะสามัญ ที่เขายังติดในกามารมณ ติดในโลกรวม ติดในอัตตาอะไรพวกนี้อยู่ในระดับที่มันไม่หยาบนักก็ตาม คุณก็ต้องไล่ดีกรีมันขึ้นไปเลยว่ามันจะสูงขึ้นไป สภิกาคามีก็ลดกามลดปฏิฆะไปเรื่อยๆ จนกว่าคุณจะหมดกามราคะสังโยชน์ ปฏิฆะสังโยชน์ ในสิ่งเหล่านี้ไม่ชอบไม่ชังไม่ผลึกไม่ดูดีในเรื่องของลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขที่เป็นกามเป็นอัตตา กามสุข อัตตาทัดถุสุขต่างๆ เมื่อเราสามารถที่จะไล่ระดับรู้ระดับหยาบกลางละเอียด เพราะฉะนั้นคุณจะต้องรู้ความต่าง ความต่างของอาการทางจิต ลีลาของโลก ลีลาของราคะ ต่างจากลีลาของโทสะอย่างไร เราก็ต้องมีลึงคะ มีความรู้ในความแตกต่างฐานะของมัน หรือแม้แต่มันต่างกันก็ดีกรีของมัน ต่างกันในความมากความน้อยใน

ความเข้มข้นความเงาใจ ในความหนักความเบาอะไรพวกนี้ มันก็มีลักษณะลึกลับ คือ ลักษณะความต่าง เหมือนวัยเด็ก วัยกลางคน วัยแก่ วัยอะไรแล้วแต่มันก็คล้ายๆกัน ที่มีความต่าง ในสัดส่วนพวกนั้น เพราะฉะนั้นในโลกของโลกกามารมณ์ โลกของโลกธรรมก็เหมือนกัน มันก็จะมีสัดส่วนความเข้มข้นกับความจางบางเป็นระดับๆไป เราสามารถที่จะลดความเข้มข้นของโลกทั้งหลายเหล่าพวกนี้ลงได้ จนกระทั่งหมดสังโยชน์ ๕ คุณก็หมดแล้วโลกโลกียะหายาบ อบายนี้หมดไปตั้งแต่เราเป็นโสดาบัน สกิทากัลลให้หมดโลกของกามารมณ์และปฏิฆะ ในโลกของโลกธรรม เป็นผู้ที่ไม่มีกามารมณ์ ไม่มีติดยึดในลาภสักการะ ลาภซึ่งเป็นทรัพย์ศฤงคารบ้านช่องเรือนชาน ไม่ติดยึดแล้ว เป็นอนาคาริกชน เป็นคนที่ขึ้นของโลกชั้นกลางพวกนี้ก็หมดไปเป็นระดับ เหลือแต่นามธรรมที่ยังหลงในดี หลงในอุปกิเลส หลงในสังโยชน์สูง รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะต่างๆ ซึ่งเป็นอวิชชาอยู่ที่จะต้องศึกษาแล้วก็ล้างมันให้หมด มันก็เป็นขั้นๆไปอย่างนี้ ภาษาเหล่านี้เป็นภาษาที่สื่อบอกสภาวะ ที่ผู้รู้ก็จะรู้ไปตามลำดับความจริง ถ้าคุณไม่สามารถที่จะลดละด้วยความจริงเข้าใจความหมายเฉยๆ เราก็คะเนเอาคำนึงเอา จินตนาการเอาตามความหมายไปเรื่อยๆ แต่ถ้าผู้ที่ศึกษาปฏิบัติแล้วจริงก็จะรู้ความจริงของสังขารม ความจริงของปาตุงภาวะ ก็ภาวะที่ปรากฏกับญาณที่เราไปสัมผัสแล้ว มันก็จะรู้ของจริง คุณทำได้จริงมันก็เป็นของจริงที่คุณจะรู้ เหมือนเดินขึ้นบันไดไปเรื่อยๆ คุณก็จะสัมผัสกับของจริงไปตามลำดับ แต่คุณยังขึ้นบันไดไปไม่ถึงตรงนั้น คุณก็ได้แต่คิด เออ...บ่นยอตนั่นคงมีอย่างนั้นๆ ตามความหมายที่รู้ไป มันก็จะรู้ความต่ำความสูงระดับของโลกต่างๆด้วยปริยัติ-ปฏิบัติ-ปฏิเวธ

ทิมงาน : หมายความว่าต้องทำก่อน

พ่อท่าน : ใช่ ต้องปฏิบัติให้รู้แจ้งเห็นจริงเอง

ทิมงาน : เริ่มปฏิบัติยังไงคะ

พ่อท่าน : อ้าว....ก็มันเป็นขั้นๆ ตั้งแต่ขั้นต่ำชั้นกลางชั้นสูงไปตามลำดับนั้นๆ ก็ไล่ไปเรื่อยๆ แม้แต่ตริกขของความต่ำของโลกธรรมโลกกียารมณ์ กามารมณ์ต่างๆ หรือโลกธรรมโลกกียารมณ์ ในโลกธรรม ระดับลาภ ยศ สรรเสริญ สุขโลกก็ต่างๆ ก็ต้องมีอาการของจิตที่ยังติดยึดที่ยังหลงไหลได้ปลื้ม ที่ยังโลภ ยังโกรธ ยังหลง ยังผลึก ยังดูอยู่อยู่กับมันเยอะเยอะ มันจะหนาเท่าไรมันจะบาง

เท่าไรมันก็ต้องมีปัญหา สามารถวัด สามารถที่จะกำหนดรู้ว่าอันนี้มันจางแล้ว มันมีเหลือเท่านี้มันดีแล้ว ดีกว่า แต่ก่อนนี้มันหยาบมันหนากว่านี้ คุณก็ต้องมีธาตุรู้ชั้นญาณที่จะรู้ระดับแห่งความเป็นอาริยะ ของตนๆ ถ้าเราไม่รู้ระดับความเป็นอาริยะของตนเราก็หลงลิ หลงตัว ไม่รู้แจ้งเห็นจริงเป็นคนหลง ตัวเองแค่นี้ได้โลกียธรรมนี้กว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์อะไรอย่างนี้ หลงเยอะเยอะเลยถ้าเพื่อว่าคนไม่รู้จริง แต่ถ้านั่นที่เรารู้เป็นระดับเป็นสภาวะที่จริง อ่านพวกนี้ด้วยญาณ มีญาณตัวเอง ต้องมีญาณมีวิชชาของ ตัวเองที่จะเข้าไปหยั่งรู้ ว่าเออ...มันมีอาการอยู่เท่านี้จริงๆนะ เมื่อนั้นเมื่อนี้ก็พิสูจน์ยืนยันได้ กระทบ ล้มผัสต่อสิ่งต่างๆ ที่เป็นเหตุ ที่มันจะพาให้เกิดกิเลสต่างๆนานา กิเลสภาม กิเลสโลกธรรม กิเลสอัตตา มาณะอะไรก็แล้วแต่ ถ้าเราสามารถที่จะมีญาณอ่าน มันก็จะอ่านรู้ความจริงเปรียบเทียบไปแล้วๆเล่าๆ ที่ มันมีของจริงปรากฏให้แก่เราได้ศึกษาความจริงเป็นนักวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ว่าเดาเอา ไม่ใช่ว่าคาดคะเนเอา ไม่ใช่ประมาณเอา ประเมินเอา พวกสายนี้กลับตาลส่วนมากนี้เดาเอา ประเมินเอา เดาะๆ มันไม่ใช่ อย่างนั้นมันไม่ถูกต้อง ไม่แม่นยำ ไม่ใช่รู้แจ้งเห็นจริง ศาสนาพระพุทธเจ้าไม่ใช่ประเมินเดาเอา ไม่ใช่ ฐานะแห่งการค้นคว้า อटकาวจระ คาคคเนใช้เหตุใช้ผลประเมินประมาณเอา ไม่ใช่แบบนั้น ต้องรู้จัก รู้แจ้งเห็นจริงของจริง สัดส่วนสภาวะที่จริง อย่างละเอียดชัดเจนทุกอย่าง ทุกระดับ

ทิมงาน : พ่อท่านคะ สมมุติว่าจิตวิญญาณที่ไม่อยู่ในตัวคนนี่ มันจะเป็นธาตุรู้ได้ไหมคะ

พ่อท่าน : มันรู้อยู่ที่ตัวของตัวเอง บัจฉิตตั้ง ตัวเองเดี่ยวๆ เอกจริง ไม่มีใครร่วมรู้ด้วย

ทิมงาน : แม่จะออกจากร่างแล้วใช้ไหมคะ

พ่อท่าน : ใช่ มันต้องรู้สิ มันทุกข์มันสุขไง มันต้องรู้สิ ถ้าไม่รู้มันก็ไม่ใช้ธาตุวิญญาณ วิญญาณ คือธาตุรู้ ต้องขึ้นดับเป็นปริณิพพาน ตายหมดสันตติโณนแหละจึงจะไม่มีวิญญาณออกจากร่าง

ทิมงาน : แต่มันก็ไม่สามารถจะเปลี่ยนพฤติกรรมอะไรได้ เพราะมันไม่มีตัวที่จะรองรับ

พ่อท่าน : ใช่ นอกจากวิบากของตัวเองที่จะไปจะเป็น จนกระทั่งหมดวิบาก ไม่มีอะไร สามารถเปลี่ยนแปลงวิญญาณหรือสิ่งทีออกจากร่างกายหลังตายนี้ไปได้เลย และจิตวิญญาณของตัวเองที่ ออกจากร่างไปแล้ว ตัวเองก็ไม่สามารถจะปฏิบัติจะประพฤดิให้เปลี่ยนแปลงวิญญาณตนเองได้อีกด้วย นอกจากธรรมชาติแห่งวิบากเท่านั้นที่จะเป็นไปตามกาละ ใช้หนี้บาป-เสวยบุญไปจนกว่าจะหมดกาลวิบาก สมมุติว่าจะต้องใช้หนี้บาปหนักเท่านี้-นานเท่านั้น คุณก็ต้องใช้จนครบ ไม่มีการหย่อน ไม่มีการลด ไม่มีการไปอ้อนวอนร้องขอลดหรือเพิ่มจากใครๆได้ แม้แต่พระเจ้าก็ไม่สามารถที่จะนิโรทอะไรใดๆ หรือ แม้หมดสวรรค์แล้ว จะต่ออายุสวรรค์อีกก็ไม่มี ไม่มีใครหรืออำนาจใดต่ออายุได้ ไม่มีทั้งนิโรท ไม่มี ทั้งจะต่ออายุสวรรค์อีก

ทิมงาน : พ่อท่านคะ การที่จะพัฒนาสุขภาพจิตวิญญาณ ที่จะทำให้บรรลธรรมเป็นขั้นๆ ที่พ่อท่านบอกมานั้นเกี่ยวกับสุขภาพกายไหมคะ

พ่อท่าน : อ้อ...ช่วยสิ สุขภาพกายช่วย ถ้าสุขภาพกายไม่ดี สุขภาพกายมันไม่แข็งแรง อย่างสมมุติว่าคนแก่คนแก่ โอ...ปฏิบัติธรรมยาก อย่างนี้เป็นต้น มันซัดๆอยู่แล้ว คนป่วยอย่างนี้ทำ อะไรได้ยาก อ่อนแอ ทางจิตก็อ่อนแอตามไปอีกเยอะ แต่สุขภาพจิตนี้แหละสำคัญกว่า ถ้าสุขภาพจิตดี มันช่วยสุขภาพกายด้วย สุขภาพกายที่สมบูรณ์แข็งแรงดีแน่ แต่ถ้ามีสัมมาทิฐิที่ดี ว่า **เราทำใจในใจเป็น** ทำใจในใจของเราอย่าไปท้อแท้ อย่าไปหดหู่ อย่าไปเศร้า อย่าไปเจ็บใจ-น้อยใจ-เสียใจ อย่าทำใจทุกข์

ต้องสร้างญาณให้เป็นผู้รู้จักภาวะต่างๆ เป็นพวกมีจิตที่เข้าใจลักษณะที่เขาเรียกว่า ปฏิบัติอย่าง **สุขาปฏิบัติ** อย่าทำใจให้ปฏิบัติไปทุกซิปไปด้วย คืออย่าปฏิบัติชนิดทำใจให้เป็น **ทุกขาปฏิบัติ** ทำใจให้สุขอยู่เสมอ ส่วนจะ **ชิปปาภิญญา** หรือ **ทันตภิญญา** ก็แล้วแต่บุคคล ไม่ปฏิบัติอย่างทุกขาปฏิบัติ ทำให้เป็น เพราะฉะนั้นทำใจของเราให้มันกำไรมาก่อน เรียกว่า **สุขาปฏิบัติ** ปฏิบัติอย่างเป็นสุข **งั้นถ้าผู้ใดทำใจในใจเป็น ก็ปฏิบัติอย่างจิตที่สุขแล้วก็กำลังดี ถ้าทุกขาปฏิบัติไปแล้วมันก็ทุกข์นั้นแหละ มันก็ไม่ดีแน่ มันไม่ฉลาด ถ้าทำใจให้สุขาปฏิบัติแล้วมันก็เป็นกำไรมากแล้วในเบื้องต้น ก็ไม่ทุกข์ใจ ดังนั้นแม้เราจะป่วยก็ทำใจเบิกบาน เจ็บก็อย่าหุดหู่ เจออุปสรรคก็อย่าห่อเหี่ยว ทำใจเต็มๆ เบิกบานๆ สุขไว้**

ทิมงาน : แต่เท่าที่ดูเนี่ย คนป่วยถ้าสมมุติว่าคนที่จิตวิญญานไม่ดี คือจิตวิญญานอ่อนแอ ซึ่งอ่อนอะไรก็ตามเนี่ย เขาก็จะไม่หายป่วยไข้ไหมคะ แล้วก็ปฏิบัติธรรมไม่ได้ แต่คนป่วยที่เขาจิตวิญญานดีเนี่ยเขาก็จะต่อสู้ได้

พ่อท่าน : ไข้ ช่วยได้มาก ก็ถูกอันนั้นก็ถูก

ทิมงาน : อย่างเวลาเราเชิญใครๆ มาพูดเนี่ยนะคะ รู้สึกว่าจะเห็นจิตวิญญานเป็นหลัก

พ่อท่าน : อันนั้นก็ถูก จิตวิญญานนี่เป็นหลักอยู่แล้ว แต่ที่นี้คุณถามถึงกายจะเป็นเหตุปัจจัยด้วยไหม...เป็น แม่แต่คนที่จิตวิญญานดีนี่แหละ มันก็ไม่มีการพึ่งพอกำลังมันเองมันเกี่ยวกัน

ทิมงาน : เช่น ทำให้หิว ทำให้เหนื่อยอะไรอย่างนี้คะ

พ่อท่าน : ไข้ ทำให้หมดแรงก็ได้

ทิมงาน : คือเวลาคนที่ตอบ ที่เราสัมภาษณ์มาเนี่ยก็จะมี ๒ ฝ่าย คือส่วนใหญ่ก็จะบอกว่า จิตวิญญานเป็นหลักนะคะ แต่บางคนพอพูดไปพูดมาก็บอกว่า ถ้าสุขภาพไม่ดีเนี่ยก็ปฏิบัติธรรมยาก บางคนก็บอกว่าถ้าจิตวิญญานไม่ดีเนี่ย ร่างกายก็ไม่ดีไปด้วยคะ อะไรมันจะเป็นน้ำหนักกว่ากันคะ

พ่อท่าน : อ้าว...จิตวิญญานเป็นประธานถูกแล้ว กายนี่มันเป็นอุปกรณ์ของจิตวิญญานนะ ก็แน่นอนที่สุด มันก็ต้องจิตวิญญานนำกาย คุณจะเอี้ยวแขน ไกวขา อ้าปาก เคี้ยวกลืน หรือเดิน ยืน นั่ง นอน ทุกอิริยาบถ ก็จิตวิญญานสั่งทั้งสิ้น แม้จะดูเหมือนมันเป็นไปเอง อัตโนมัตติ แต่จริงๆ นั้น จิตวิญญานเป็นตัวสั่งการทั้งสิ้น ดูเหมือนจิตคุณจะไม่ได้อำนาจมัน แต่แท้จริงนั้นจิตสั่งทั้งนั้น เพราะจิตได้สำนึกของคุณก็สั่งคุณทำงาน คุณไม่รู้ตัวมันเท่านั้นเอง ยิ่งจิตไร่น้ำหนักมันก็ยังทำงาน คุณก็ยังไม่รู้ตัวเลย

กายก็ช่วยจิตวิญญานให้ดีขึ้นได้ด้วย ไม่ใช่แต่จิตวิญญานช่วยกายเท่านั้น

ทิมงาน : พูดอีกแง่หนึ่งก็คือว่า เขาบอกว่ากายเป็นปัจจัยให้การปฏิบัติพัฒนาจิตวิญญานได้ ไข้ไหมคะ

พ่อท่าน : ช่วยแน่นอน ก็อู้อ้อกันแน่นอน

ทิมงาน : แล้วจิตวิญญานก็เป็นเหตุปัจจัยให้กายดีขึ้นได้ด้วยไหมคะ

พ่อท่าน : อ้อ...แน่นอนอยู่แล้ว อันนั้นชัดเจนที่สุดอยู่แล้ว เพราะว่าจิตวิญญานเป็นประธาน สิ่งทั้งปวง แน่นนอนอยู่แล้ว

ทิมงาน : ที่ไปสัมภาษณ์มา บางคนเขาจะบอกว่ากายกับจิตมันจะสัมพันธ์กันไข้ไหมคะ แต่ ถ้าเขาสามารถแยกจิตได้ ถ้ากายเจ็บป่วย แต่จิตเข้มแข็งเนี่ย สามารถเอาจิตเข้าไปคุมกายให้มันดีขึ้นได้ ไข้ไหมคะ

พ่อท่าน : มันก็เป็นได้พลังงานจิตมันพิเศษ มันก็สามารถทำได้ และไม่ได้หมายความว่า กายมันไปช่วยเหลือจิต อันนี้มันจิตช่วยเหลือกาย มันไม่ใช่กายไปช่วยเหลือจิต

ทิมงาน : แล้วจิตก็สำคัญ เป็นหลัก

พ่อท่าน : อ้อ...จิตเป็นประธานอยู่แล้วไง จิตยิ่งใหญ่อยู่แล้ว แต่จะไปทำลายกายทำไมละ ก็ถ้าเพื่อให้มันดีได้จะต้องให้มันเสื่อมทำไมละ เพราะว่าจิตนี่มันดี กายข้างหัวมันถอะ แล้วก็ปล่อยให้มัน อ้อ...เพฯพฯ โกลโกลไปอย่างนั้น มันจะโงะไรกันขนาดนั้นนะ

กายมันเป็นเครื่องใช้ไง ถ้าเรามีเครื่องใช้ที่ดี ทำไมเราจะต้องไปให้เครื่องใช้มันบุบๆ บู้ๆ บี้ๆ ไปกระดูกกระดูกอะไรต่ออะไรทำไมละ ก็ให้มันเรียบร้อย ให้มันแข็งแรง

ทิมงาน : แสดงว่าชาวโศกแต่ก่อนเนียปฏิบัติไม่ครบถ้วนหรือปฏิบัติผิดหรือเปล่าคะ

พ่อท่าน : ผิดยังไงละ

ทิมงาน : เพราะแต่ก่อนเนีย ก่อนยุคหมอวิชัยเนีย พวกเราจะไม่พูดเรื่องกายเลย เราจะ ปฏิบัติธรรมะอย่างเดียว จะอดอาหาร จะอดนอน จะไม่ออกกำลังกายเลย

พ่อท่าน : อ้อ...ใช่ ตอนนั้นไม่มีหอรอก ออกกำลังกายไม่มี

ทิมงาน : สมัยก่อนไม่มีนะคะ ไม่มีพูดเรื่องสุขภาพเลย สุขภาพกายคะ

พ่อท่าน : อ้อ

ทิมงาน : แล้วมันผิดใช้ไหมคะ

พ่อท่าน : มันยังไม่ครบ มันยังไม่ผิดทีเดียว แต่คุณจะต้องมุ่งทางจิตก่อนนะ จิตเก่งก่อน เพราะจิตนี้เป็นตัวนำ ถ้าจิตของคุณไม่รู้ไม่มีความกล้าก่อน คุณมาช่วยแต่กายก่อน จิตของคุณก็ช้า

ทิมงาน : แล้วทำไมพวกเราถึงป่วยกันเยอะละคะ

พ่อท่าน : ป่วยก็เพราะว่ามันยังไม่เก่งตรงจิต คนเราเนียปฏิบัติธรรมแล้วนี่นะ ถึงอย่างไร

ก็จิตมันขี้ฟ้อง ขี้อ่อน ขี้ต่อรองอะไรก็แล้วแต่ อย่างนั้นนะ พ้อออกไปตรงโน้นไม่มีใครเขาเอาใจแล้ว เพราะว่าที่นี้มีมันอำนาจต่อรองว่า....ก็ฉันขยัน ฉันดี ฉันอย่างโน้นอย่างนี้ไม่อะไรให้ฉัน ไม่ให้ฉันฉันก็ป่วย ก็ทำตัวเองนะ เป็นไซโคซิด เป็นนิวโรซิด เป็นโรคทางจิต

ก็แล้วแต่ ถ้าเชื่อว่าไม่มีความรู้ในเรื่องด้านจิตเนี่ย ก็ป่วยทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่มีความรู้อย่างตัวอย่างครบ จิตมันแรงไปมันก็ป่วย จิตมันน้อยไปมันก็ป่วย มันไม่ใช่ของง่าย ๆ

ทีมงาน : อาจจะเป็นเพราะตอนนั้นพวกเราเพิ่งเริ่มปฏิบัติใหม่หรือเปล่าคะ ดิฉันไม่มีความรู้สึก ว่าพวกเราป่วยเยอะเหมือนทุกวันนี้เลยนะคะ

พ่อท่าน : ไม่ ๆ ๆ

ทีมงาน : ทุกวันนี้รู้สึกที่เราห่วงสุขภาพมาก เราป่วยกันเยอะเลยคะ

พ่อท่าน : ไม่ใช่หรอก จริงๆแล้วพวกเราไม่ได้ป่วยกันเยอะหรอก รู้ได้ยังไงว่าพวกเราป่วยเยอะ

ทีมงาน : ก็เขาบอกเองคะ

พ่อท่าน : เอ...ป่วยอะไรกัน ไม่ได้ป่วยเปื่อยอะไรมากมายหรอก จริงๆพวกเราไม่ได้เป็นคนป่วยอะไรมากมายหรอกจริงๆนะ แต่ก็พูดกันไปว่าป่วยอะไร

ทีมงาน : อ้อ...ที่จริงไม่ได้ป่วย แค่เหนื่อยใช้ไหมคะ

พ่อท่าน : เอ้อ...ไม่ได้ป่วยเปื่อยอะไรมากมายหรอก มันเป็นโรคจิตอีกอย่างหนึ่งแค่นั้นเอง

ทีมงาน : รู้อาการมากไปหรือเปล่า

พ่อท่าน : เอ้อ...มันเป็นโรคจิตอีกอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง มันจิตขี้อ่อน มันจิตขี้เหลี่ยมคุณ มันจิตที่อะไรละ จิตมีเหลี่ยมจิตขี้อ่อนจิตอะไรพวกนี้ มันไม่ได้ป่วยเปื่อยอะไรหรอก อาตมาเคยพูดเคยอธิบาย พวกเราที่อยู่อย่างนี้ อยู่ในชาวอโศกเนี่ย ป่วย...ว่าฉันเถอะ เป็นอย่างโน้นเป็นอย่างนี้ แต่พ้อออกไปจากชาวอโศกแล้ว ไม่เห็นจะต้องไปรักษาอะไร ไม่ป่วย หายป่วย เห็นไหมเล่า เยอะไป

ทีมงาน : เป็นเพราะอะไรคะ

พ่อท่าน : ก็จิตมันขี้ฟ้อง ขี้อ่อน ขี้ต่อรองอะไรก็แล้วแต่ อย่างนั้นนะ พ้อออกไปตรงโน้น ไม่มีใครเขาเอาใจแล้ว เพราะว่าที่นี้มีมันอำนาจต่อรองว่า....ก็ฉันขยัน ฉันดี ฉันอย่างโน้นอย่างนี้ไม่อะไรให้ฉัน ไม่ให้ฉันฉันก็ป่วย ก็ทำตัวเองนะ เป็นไซโคซิด เป็นนิวโรซิด เป็นโรคทางจิต

ทีมงาน : พ่อท่านคะ ที่นี้เนื่องจากว่าหลักธรรมที่พ่อท่านเน้นนี้ คือการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ปฏิบัติตามมรรคองค์ ๘ ที่ต้องมีอิริยาบถต่างๆ อันนี้เป็นเหตุหรือเปล่าคะ ที่ทำให้ชาวอโศกมีกลุ่มเหนียวแน่น มีงานเพื่อส่วนรวมส่วนกลาง มีกิจกรรมขึ้นเยอะมาก

พ่อท่าน : ใช่ ถูกต้องที่สุด เพราะปฏิบัติมรรคองค์ ๘ ถูกต้อง มันจึงเกิดสัมมาสัมมาสัมมาชีวะ สัมมาสังกัปปะก็สอดคล้องกัน ปฏิบัติถูกเพราะว่าเราอ่านนัยะอ่านอาการทางจิตออก อ่าน

เจตสิกต่างๆ ตรรกะ วิตรรกะ สังข์ปปะ อัปปนา พยัปปนา เจตโส อภินิโรปนา อะไรพวกนี้ หรือแม้แต่สังขารภายใน วจีสังขารพวกนี้ เราอ่านออกไปเรื่อยๆ สามารถปรับสังข์ปปะ วาจา โดยเฉพาะกัมมันตะ-อาชีวะ การงานต่างๆ อาชีพต่างๆ มันจึงเกิดเป็นไปได้อุดคล้องกับโลกุตระ สอดคล้องกับการมีการทำงานที่ทำให้ลดกิเลสยิ่งขึ้น มันไม่เป็นการงานที่เพิ่มกิเลส มีงานร่วมกันทำเพื่อส่วนรวมส่วนกลาง โดยแต่ละคนมันน้อยได้ยิ่งขึ้น ล้นโคષได้แท้จริง ไม่สะสม แต่ละคนลดตัวลดตน ลดความหลงใหญ่หลงมากสำหรับตัวเอง และสามารถอยู่ร่วมรวมกันทำงานแบบไม่ต้องรวย ไม่ต้องมีเงินก็อยู่ได้ ถ้าปฏิบัติมรรคองค์ ๘ ไม่สัมมาทิฐิ ก็จะไม่มีการกุ่มเหนียวแน่น ไม่มีงานเพื่อส่วนรวมส่วนกลาง ไม่มีกิจกรรมขึ้นเยอะเพิ่มขึ้นๆ แน่ ยกตัวอย่างง่ายๆ อย่างสายอื่นเขาเนี่ย ที่การงานของเขาไม่ได้เป็นบุญนิยม การงานของเขาเป็นทุนนิยมจัดจ้านยิ่งขึ้นๆ เขาจะปลุกเร้าให้คนไปหาเงินให้ได้มากขึ้นๆ ให้ขยันๆ ทำงานโลกแบบทุนนิยมให้ไปโลกกอบโกยรวยๆ มาจากข้างนอก เสร็จแล้วก็มาทำทาน ยิ่งทานเขาก็ยิ่งปลุกเร้าให้หลงติดในทาน ชูทานเป็นเลิศ คือเขาฉลาดที่จะครอบงำคนให้คนไปเป็นบริวารที่จะต้องมาเป็นสมุนหาเงินมา support เขา มากๆ ขึ้น เพราะฉะนั้นคนที่ไปปฏิบัติธรรมนั้นก็เลยกลายเป็นสิ่งสมความโลภใส่ตัวหนักขึ้นๆ โดยไม่รู้ตัว กิเลสหนาหลายชั้น บาปหลายทอด โลกจากที่ไปทำบาปเพราะไปกอบโกยไปแย่งไปชิงไปเอาเปรียบแบบทุนนิยมหาเงินมาหลายๆ จากทางโลกเขามาได้หลายๆ แล้ว **การเอาเปรียบมาได้มากๆ ก็บาปขั้นที่หนึ่งแล้ว ยังไม่พอยังมาโลภในบุญอีก บุญที่เป็นอวดตาเขาก็ไม่รู้ เป็นอุปทานเขาก็ไม่รู้ เพราะถูกหลอกว่าเป็นวิมาน** เป็นอะไรต่ออะไรเขาก็ปั้นเรื่องปั้นราวสารพัดเพื่อปลุกเร้าคนให้ไปหาเงินมาให้เขาหลายๆ โลกในบุญอีก กิเลสโลกก็หนาขึ้นเป็นบาปขั้นที่สอง อย่างนี้เป็นต้น เขาก็เลยกลายเป็นโลกจัดเข้าไปใหญ่เลย ถ้าเผื่อว่าไม่สามารถที่จะเข้าใจมรรคองค์ ๘ ผลของมรรคองค์ ๘ อย่างชัดเจนเป็นโลกุตระ หรือจริงๆ ไม่มีสัมมาทิฐิ มันก็จะไม่เกิดผล เพราะงั้นที่เราทำมาเนี่ยมันมีสัมมาทิฐิ มีมรรคองค์ ๘ และปฏิบัติมรรคองค์ ๘ มาถูกทาง มันถึงเป็นสภาพที่ยืนยงได้ พิสูจน์ได้ เกิดกลุ่มคนที่ เป็นพุทธบริษัท ๔ มีศีล ไม่มีอบายมุข ไม่มีรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสที่ทรูหรา อลังการ ลดละ มั่นน้อย ล้นโคષ ไม่แย่งลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข เป็นกลุ่มบริษัท ๔ ที่แน่นเหนียว มองเห็นได้เลย เป็นกลุ่มคนที่ลดโลก โกรธ หลง เห็นได้แล้วก็มี

ระบบเกิดระบบขึ้นมา

ทีมงาน : พ่อท่านพัฒนาคณก่อน ให้คนพัฒนาจิตวิญญาณก่อน แล้วมันถึงเกิดระบบ

พ่อท่าน : ใช่

ทีมงาน : แต่ที่นี้แล้วระบบนี้มันช่วยพัฒนาคนด้วยไหมคะ

พ่อท่าน : ใช่สิ มันเนื่องกัน มันปฏิสัมพันธ์กัน มันช่วยเกื้อกูลกันและกัน มันมีผลทั้ง ๒ ด้านเอื้อกันและกัน เหมือนนกกับอ้อตตาดูเนี่ยมันเอื้อกัน ถ้ามันยิ่งเสริมอ้อตตาก็เสริมกาม เสริมกามก็ยิ่งเสริมอ้อตตาดู เสริมอ้อตตาก็ยิ่งเสริมกาม ถ้าวัดกามก็ลดอ้อตตาดู ลดอ้อตตาดูอีกก็ลดกาม ถ้าวัดกามก็ไปลดอ้อตตาดูอีก ถ้าวัดกามได้ก็ลดอ้อตตาดูอีก ถ้าวัดกามได้ก็ลดอ้อตตาดูอีก

ทีมงาน : อ้าว...ไม่ใช่ลดกามแล้วไปออกอ้อตตาดูหรือคะ

พ่อท่าน : ถ้าวัดได้จริงถูกทิศทางถูกสัดส่วน ไม่ออกหรืออก แต่ถ้าทำไม่ถูกก็ใช่ เพราะว่าไม่รู้จักอ้อตตาดูแล้วก็ไม่รู้จักลดอ้อตตาดู มันก็ไปกันใหญ่เหมือนกัน อย่างนั้นก็ใช่อยู่เหมือนกัน

ทีมงาน : มันจะเปลี่ยนจากกามออกมาใส่อ้อตตาดู

พ่อท่าน : ใช่ มันเปลี่ยนจากกามมาหาอ้อตตาดูก็ใช่ ก็ต้องลดอ้อตตาดู ลดกามแล้วก็มาลดอ้อตตาดู แล้วก็มาลดกาม ลดกามได้ก็จะไปลดอ้อตตาดูสูงขึ้นอีก ที่มันเหลืออีกก็ลดไปอย่างนี้ได้เรื่อยๆ

ทีมงาน : พ่อท่านคะ ที่นี้ลูกศิษย์พ่อท่านแห้วเลยเนี่ย ปฏิบัติกับพ่อท่านเนี่ย พัฒนาจิตวิญญาณมาแล้วก็มีผลแบบมรรคองค์ ๘ อย่างพวกเราเนี่ยคะ ทำไมยังไม่ลงเทวนิยมอยู่

พ่อท่าน : โอ้โฮ...เทวนิยมมันเป็นรากฐานของจิตวิญญาณมนุษย์ในโลกแต่เด็กดำบรรพมาเลย

ทีมงาน : แสดงว่าถึงแม้ปฏิบัติถูกนี้ วิทยุอาจจะผิดก็ได้เนาะคะ ใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : มันมีส่วนที่มันไม่ถูก ส่วนที่มันไม่ถูกก็เหลือก็มีอยู่ได้ แต่ส่วนที่มันถูกมันก็ได้ผลไปไง มันก็ได้ผลไปเรื่อยๆ ตามส่วนที่มันถูก ส่วนที่มันไม่ถูกมันก็เป็นตัวแฝงอยู่ไป มันก็ไม่หลุดอยู่นั่นแหละ ที่นี้ถ้าถือว่าเราได้ที่ถูกไปแล้วมันก็มาเป็นฐานให้ไปเรื่อยๆ เราก็ค่อยรู้ไปเรื่อยๆ และค่อยลดไปตามลำดับๆไป

ทีมงาน : หมายถึงปฏิบัติถูก

พ่อท่าน : อ้อ ไม่ใช่ว่าโอ้โฮ...คุณมิจฉาภิภูมิจิต พอดันมิจฉาภิภูมิจิตคุณก็พรวดเป็นอรหัตมรรคเลย ไม่ใช่ มันก็ต้องไล่เรียงไปตามลำดับสิ คุณก็ต้องได้โสดาปัตติมรรค แล้วก็เอา..ได้โสดาปัตติผล ได้โสดาปัตติผล แล้วก็ได้อรหัตมรรคเลย ไม่ใช่อย่างนั้นหรืออก มันก็ต้องได้ไล่เรียงไป ได้โสดาปัตติมรรค แล้วก็ได้สภิกาคามีมรรค ค่อยๆไล่ไปเป็นลำดับ ได้โสดาปัตติผลแล้วก็ได้สภิกาคามีมรรค ได้สภิกาคามีมรรคเสร็จก็ได้สภิกาคามีผล แล้วก็ได้อนาคามีมรรค แล้วก็ได้อนาคามีผล แล้วจึงเป็นอรหัตมรรค อรหัตผล มันต้องมีอย่างนั้น งามด้วยเบื้องต้นท่ามกลางบั้นปลาย ไม่ใช่คุณได้โสดาปัตติมรรคแล้วเสร็จ ได้อรหัตผลพรวดเลย มันไม่ใช่อย่างนั้น

ทีมงาน : แสดงว่าเทวนิยมนี้ยังเหลือส่วนมีได้ แม้แต่คนที่ได้อนาคามีเลยหรือเปล่าคะ

พ่อท่าน : อ้อ...ใช่ มันจะจางคลายไปเรื่อยๆ บางจางไปเรื่อยๆ

ทีมงาน : มันยังมีอยู่ในโสดาบัน สภิกา อนาคา ก็ยังมีเหลืออยู่หรือคะ

พ่อท่าน : มันก็ยังมีเหลืออยู่บ้าง นอกจากว่าบางที่บางอย่างคนที่ไม่สามารถรู้ก็เหลือ คนที่สามารถรู้มีปฏิญาณมีปัญญาเฉลียวฉลาดสามารถรู้ก็จะลดได้หมดได้ไว ผู้มีจิตใจตามบัญญัติๆ ก็อาจจะ

เข้าใจความเป็นเทวนิยมได้ดี อาจจะหมตก่อนเป็นสภิกาคามีก็ได้ เพราะฉะนั้นจะบอกว่า เอ้อ...นี่ยังมี เทวนิยมอยู่แล้วก็ตัดเคิร์ฟ(Curve)เลยว่าเป็นไม่ใช่พุทธ มันก็เกินไปไม่ได้ทีเดียว เป็นแต่ว่า ส่วนที่ยังเป็น เทวนิยมอยู่นั้นๆ มันก็คือ ไม่ใช่ขอเทวนิยม ดังนั้นส่วนนั้นก็ยังไม่ใช่พุทธไป

ทิมงาน : ก็บอกว่าแค่นี้สถาบันก็ต้องยึดพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์แล้วไงคะ

พ่อท่าน : อ้าว...ก็ยึดพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์ แล้วเป็นไงล่ะ

ทิมงาน : ทำไม่ไปยึดเทวนิยม

พ่อท่าน : ก็เขาก็เป็นบ้างสำหรับคนที่ยังไม่ค่อยจะเข้าใจ มันเป็นรากฐานนะเทวนิยมนี้มันเป็น รากฐานของจิตมนุษย์มาแต่ไหนแต่ไร มันไม่หมดไปจากโลก มันนิรันดร์ เทวนิยมมันมีอยู่ในโลกนิรันดร์ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มีมาเป็นช่วง เป็นระยะหนึ่ง เสร็จแล้วก็ว่างศาสนาพุทธ

ทิมงาน : เพราะฉะนั้นถึงแม้ว่าจะมาเป็นพุทธ จะมานับถือที่จริงเขานับถือจริงๆนะคะ พระพุทธพระธรรมพระสงฆ์เนีย แต่ก็ยังมีส่วนหนึ่งไป....

พ่อท่าน :นับถือเทวนิยมอยู่ คุณต้องเข้าใจคำว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่เป็น บัญญัติ ที่เป็นแค่สมมุติสัจจะ ที่ยังไม่ใช่ตัวพระพุทธแท้-พระธรรมจริง-พระสงฆ์ที่เป็นอรหันต์ เขานับถือ ได้แค่ภาษา แค่อุปาทานตามที่เขาจะเข้าใจได้ มันยังไม่ใช่พระพุทธพระธรรมพระสงฆ์ที่เข้าถึงปรมัตถธรรม เขานับถือได้แค่สมมุติธรรมจริงๆ แล้วเขาก็นำมาผสมผสานกันไป จนแยกออกยากมาก

ทิมงาน : เหมือนที่เขาเอาเทวนิยมมาใส่ในพระไตรปิฎกนี้ใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : ใช่ จะเห็นได้ว่าคำแปลในพระไตรปิฎก ที่มีคำแปลเป็นภาษาที่เห็นภาษาก็เข้าใจได้ ว่า ส่อถึงความ เป็นเทวนิยมอยู่ เพราะผู้แปลยังไม่เข้าใจความเป็นเทวนิยม-อเทวนิยมสัมบูรณ์

ทิมงาน : พ่อท่านคิดว่าวิถีชีวิตของพวกเรานี่ละ รวมทั้งกฎระเบียบอะไรพวกนี้ เอื้อต่อการพัฒนาจิตวิญญาณยังไง วิถีชีวิตเนี่ยละ แล้วรวมทั้งกฎระเบียบนี้ ทำไม่ต้องมีกฎระเบียบ ถ้าสมมุติว่าศีลหรือว่าการปฏิบัติตามมรรคองค์ ๘ เนี่ยมันช่วยพัฒนาคนอยู่แล้วหรือวิถีสังคม

พ่อท่าน : อ้อ....มันก็ต้องมีปลีกย่อยก็ต้องมีหลักเกณฑ์อะไรต่ออะไรต่างๆนานา มันก็จำเป็น ถ้าไม่มันก็เป็นพระเป็นเจ้านี้ต้องมีวินัยเพิ่มเติมขึ้นมาอีก ก็ต้องมี มันก็ต้องมีหลักเกณฑ์ที่มารอบที่จะต้องเหมาะสมกับบุคคล สถานะบุคคล จริตบุคคลอะไรพวกนี้ด้วย มันเป็นเรื่องจริง เราจะไปห้ามไม่ได้หรอก คนนี้ทำไม่จริตอย่างนี้ คนนี้ทำไม่เป็นยังงี้ สถานะของบุคคลอย่างนี้มันจะต้องอย่างนี้ มันก็สมฐานะเขา มันก็เป็นไปตามจริง

ทิมงาน : อ้อ....เพราะฉะนั้นคนที่มีความจิตวิญญาณดีนี้ บางทีก็สร้างปัญหาให้คนอื่นได้เหมือนกัน ใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : อ้าว....แน่นอนสิ ถ้าเผื่อว่าเราไม่สามารถที่จะเข้าใจเขาเข้าใจเราอย่างเพียงพอ บางทีก็เป็นที่เข้าใจ เอาจ่ายๆ ถ้าสมมุติว่าผู้ที่มีความจิตวิญญาณดีแล้วนี้ แต่ก็ไม่สามารถรู้คนนี้ว่า เอ้...เขาอยู่ในฐานะขนาดไหนอะไรยังไง จริตยังไง นิสัยยังไง ตติยดียังไง ไม่สามารถรู้ ไม่รู้เราก็อประมาณไม่ถูก คนจิตดีก็ประมาณไม่ถูก อ้าว....ก็ไปบาดใจเขาแล้วก็ได้ อย่างนี้ มันเป็นเรื่องธรรมดา มันผิดพลาดได้

ทิมงาน : เหมือนที่พ่อท่านว่าพระอรหันต์โง่หรือเปล่าคะ

พ่อท่าน : อ้อใช่ ไม่ใช่โง่หรอก ท่านไม่รู้ ท่านไม่มีโลกวิทูเรื่องนั้น โลกวิทูท่านมีเท่านั้น แต่ท่านก็จริงใจ ท่านประมาณไม่ถูกเท่านั้นเอง ความมีสัจปุริสธรรมของท่านยังไม่สมบูรณ์พอ ไม่สามารถหยั่งรู้อะไรต่ออะไรได้ครบถ้วน รู้โลกนั้นยังไม่พอ มันก็บกพร่องได้ธรรมดา พระอรหันต์ผิดในส่วนที่ท่านยังไม่รู้ในโลกวิทูที่ท่านยังไม่รู้ จะว่าท่านโง่ที่ท่านไม่รู้เท่าทันพอในเรื่องโลกแห่งนั้นๆก็ได้

ทิมงาน : พ่อท่านคะ ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าไม่ใช่ว่าเป็นพระอรหันต์แล้วปฏิบัติธรรมทุกอย่างที่พระพุทธเจ้าสอนได้หมด

พ่อท่าน : ได้ยังไง

ทิมงาน : ได้รักษาจิตอย่างเดียว

พ่อท่าน : อ้อ พระอรหันต์นี้คือรักษาจิตตัวเองได้อย่างเดียว

ทิมงาน : หมัดกิเลสของท่านเองอย่างเดียว

พ่อท่าน : ใช่

ทิมงาน : แต่หลักธรรมะที่สอนในพระไตรปิฎก สัจปุริสธรรมหมวดต่างๆเหี้ย อปริหานิยธรรมอะไรเหี้ย

พ่อท่าน : บางอย่างท่านไม่รู้เรื่อง อย่างสูตรที่มีภาษายากๆอย่างนี้บางที่ท่านก็ไม่รู้เรื่อง พระอรหันต์มากมายที่ไม่รู้เรื่องของปริยัติหรือบัญญัติหรือสูตรต่างๆทั้งหมดของพระพุทธเจ้า แต่ท่านก็เป็นอรหันต์ได้ เพราะจิตของท่านหมดกิเลสสาละ ท่านรู้ของตัวท่านเอง กิเลสของท่านท่านรู้ของท่าน ท่านทำกิเลสของท่านตายสนิทหมดได้ แต่ถ้าจะไปรอบรู้อะไรอื่นๆที่ไม่เกี่ยวกับกิเลสของท่าน มันเหนือกว่ากิเลสของท่าน อย่างกิเลสของคนอื่นที่มันไม่เคยมีในตัวท่าน ท่านไม่เคยไปติดไปยึด ท่านก็เข้าใจไม่ได้ก็มี เรื่องราวลีลาที่พิสดารกว่าที่ท่านเคยพบเคยเป็นเคยมี แล้วท่านจะรู้ได้ยังไง พระอรหันต์ไม่ใช่ผู้รอบรู้โลกวิทูได้เท่าพระพุทธเจ้า อย่างพระโพธิสัตว์ผู้ได้บำเพ็ญผ่านพบมารอบรู้โลกวิทูมากกว่า ก็รู้มากกว่า ทั้งอรรถะ ธรรมะ นิสิตติ ปฏิภาณ

ทิมงาน : พ่อท่านคะ ถ้าอย่างนั้นฤๅษีที่ปฏิบัติธรรมแบบฤๅษี ก็เป็นผู้ไม่รู้เหมือนกัน....

สมมุติเทพเนี่ย....สุขในระดับที่เขาสุขเพราะเขากำบุญเขากำดีเขากำกุศลได้ก็เป็นสุขอีกเหมือนกัน ไอ้ไอ....เสียสละสร้างสรรค์อะไรต่ออะไร....เขายังทำได้เขาก็ยังยินดีปรีดาในสิ่งที่เขาได้.....แต่มันก็ยังติดขัดยึดมากชั้น ติดยึดความดี ติดยึดบุญกุศล มันเป็นอึดตามักหนายังขึ้นได้ เพราะยังเป็นโลกีย์

พ่อท่าน : ไอ้...ฤษีนี่ไม่ได้เรื่องหรอก ก็ดูอย่างพระปาลี ไม่ได้ช่วยอะไรใครได้สักเท่าไร ขนาดรู้แล้วยังไปลบความรู้ของตัวเองไปอีกด้วยซ้ำฤษีเนาะ วิธีการของฤษีเนาะ มันย่าแยแล้ว ส่วนมากจะไปหลงว่ามันจะมีแม่คจิกต่างๆ ไอ้...จะมีจิตพิเศษสามารถหยั่งรู้ไอ้โน่นไอ้นี้ได้อะไรต่างๆนาๆ เป็นจริงก็มี เป็นการคาดคะเนดันเดาก็เยอะ จะเป็นการรู้ได้บ้างก็ตาม แต่แม้ว่าคุณจะไปรู้ เอ้า...สมมุติว่าของคุณมีโหราศาสตร์ที่เก่งนะ สามารถที่จะรู้จิตคน คนนั้นอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วคุณจะได้ใหม่ว่า โลกมันมีลีลาอย่างไร แล้วคุณจะไปแก้ไขปรับปรุงให้เขาพ้นจากลีลาอันนั้นมาได้อย่างไร เพราะคุณไม่รู้เท่าทันโลก โลกวิญญู คุณไม่รู้จักไม่เท่าทันพวกนี้ คุณก็ได้แต่สอนให้เขาห่างออกไป หลบหนีโลกอย่างนั้นไปให้ไกลเท่านั้น นี่แบบฤษี เพราะว่ามันไม่รู้โลก มันหนีไปจากโลกีย์เขา มันไม่เหมือนพุทธที่ศึกษาอย่างมีผัสสะ อยู่กับโลกและพ้นโลกไปตามลำดับโสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์ เขาไม่เข้าใจความเป็นสังขารของโลกต่างๆหรอก

ทีมงาน : พ่อท่านคะ คำว่าวิญญูณหรือจิต คือตัวรู้ของพ่อท่านเนี่ย ไม่ใช่หมายถึงรู้โลก แต่หมายถึงรู้กิเลส

พ่อท่าน : รู้กิเลสด้วยแล้วก็รู้โลกด้วย มีทั้งโลกวิญญู รู้ทั้งจิตตัวเองกิเลสตัวเอง ทั้ง ๒ ตัว อุภโตภาค ทั้ง ๒ ส่วน

ทีมงาน : แต่ว่าโลกวิญญูนี้เป็นส่วนเสริม

พ่อท่าน : โลกวิญญูเป็นส่วนเสริม ใช้...เป็นตัวรอง ต้องเป็นไมเนอร์ไม่เป็นเมเจอร์

ทีมงาน : เพราะฉะนั้นถ้าเขาจะใช้คำว่าสุภาพะทางปัญญาเนี่ย มาแทนสุภาพะจิตวิญญูณเนี่ย

พ่อท่าน : สุขภาวะจริงๆ แล้วก็ต้องมีปัญญาชั้นญาณแล้วก็ต้องมีเจโตที่เข้าใจ“สุข”ที่เหนือชั้นกว่า คือ สุขปรมาตถ์ที่เป็นสุขโลกุตระ ถ้าสุขเสพสม สุขอย่างสมมุติเทพ เราไม่ควรจะไปส่งเสริมหรอก สุขภาวะนี้เราต้องแบ่งความสุข ๓ สุข อย่างที่อาตมาอธิบายให้ได้ ว่า สวรรค์ของสมมุติเทพ สวรรค์ของอุบัติเทพ สวรรค์ของวิสุทธิเทพ ต้องอธิบายสุขให้ครบ สุขคือสวรรค์ของคน ๓ ชนิดนี้ ขึ้นถ้าเผื่อว่าไม่สามารถรู้ชัด ก็ยากที่จะช่วยคนให้มีสุขอย่างดี จริงๆมันซ้อนอีกนะ สมมุติเทพเนี่ยมันยังมีกัลยาณชน เพราะมันสุขในระดับที่เขาสุขเพราะเขากำบุญเขากำดีเขากำกุศลได้ก็เป็นสุขอีกเหมือนกัน เขาก็พากเพียรทำสุข ไอ้ไอ....เสียสละสร้างสรรค์อะไรต่ออะไร มักน้อยสันโดษลงไปได้ จะกอดข่มด้วยจิตยังไง จะปฏิบัติธรรมด้วยศีลหรือว่าจะพยายามพากเพียรด้วยการปฏิบัติกรรมฐาน เขายังทำได้เขาก็ยังยินดีปรีดาในสิ่งที่เขาได้ช่วยเหลือคน ได้เสียสละ ได้อะไรต่ออะไร ได้อดทนได้แข็งขันกตัญญูกตเวที คือ กุศลธรรมมันมีเยอะแยะ เขาก็สุขเพราะกุศลธรรมนี้ก็ได้ แต่มันก็ยังติดขัดยึดมากชั้น ติดยึดความดี

ติดยึดบุญกุศล มันเป็นอึดตาหนักหนายิ่งขึ้นได้ เพราะยังเป็นโลกีย์ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นถ้าเราอธิบายสุขเราก็อธิบายสุขพวกนี้ แม้แต่“สมมุติเทพ”มันก็จะมีสุขอย่างโลกีย์หยาบๆเลย หรือมหรสพกีฬา อบายมุษ ก็ยังปรุงแต่งยิ่งเพิ่มรสจัดจ้านเขาก็“สุข”อยู่ทั้งนั้น หรือยิ่งพวกชาติสโมสรเขาก็สุขของเขา พวกมาไซคิสม์ เขาก็สุข อ้อฮือ...มันได้สมใจตามความหลงติดยึด(อุปาทาน)ของตน แม้มันทำชั่วทำร้าย ทำให้คนอื่นทุกข์แต่ตัวเองก็ยัง“สุข” ก็ล้วนเป็นความหลง ความติดยึดทั้งสิ้น ซึ่งความสุขอย่างนั้น คนปุถุชนก็“สุข” อย่างโลกีย์สามัญ เสพสมสุขสมในลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขก็ว่าไปตามปกติในโลก

หรือจะเป็นกัลยาณชน “สุข” เพราะมีคุณงามความดีมันก็ยังเป็นโลกีย์ ยังเป็นสุข“สมมุติเทพ” ดังนี้ ก็ต้องรู้จักสุขในลักษณะต่างๆให้ครบ มันจะเรียกสุขภาวะ มันสุขอะไรละ คุณจะทำอะไรระดับไหน คุณจะต้องอธิบายสุขนี้ออกไปอย่างละเอียด แล้วก็สุขในขั้นที่จะเป็นโลกุตระถึงความ เป็น“อุบัติเทพ”จริงๆ แล้วคำว่า“อุบัติเทพ”เนี่ยมันต้องมีจิตเกิดจริงๆ “อุบัติ” คือมี “การเกิดของจิต” เพราะถ้าไม่สามารถที่จะทำให้จิตเกิดเป็น“โอปปาติกโยนิ”ได้ ไม่ใช่แค่กดข่มจิตไว้ ซึ่งเป็นอีกวิธีหนึ่งคือ พยายามควบคุมตนเองไปอย่างรวมๆให้“ตนทำดี-ไม่ทำชั่ว” ด้วยกรรมวิธีอะไรก็ได้แล้วแต่ แต่ละอาจารย์แต่ละฤๅษี เขามีวิธีแตกต่างกันไปบ้าง โดยทรมานตน กดข่มตนเอง บังคับตนเอง ลำทับตนเอง ลำน้ำกตนเอง หยุดหรือยั้งให้แก่ตนเอง ไม่ทำหรือทำอะไรต่ออะไรให้ตนไม่ทำชั่ว-ทำแต่ดีมันก็มีวิธีเยอะเยอะอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นก็“สุข” เพราะคุณงามความดี “สุข”เพราะลดงดทำชั่วได้ นี่ก็เป็นกัลยาณธรรม ซึ่งจะมีลัทธิต่างๆเยอะเยอะสอนกันอยู่ทั้งนั้น อันยังนับเป็นโลกียธรรมเท่านั้น ส่วนโลกุตระนั้นต้องถึงขั้นมีญาณหรือมีวิชา รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในภาวะของความเป็นจิตเป็นวิญญาณ เป็นเจตสิก เป็นรูป เป็นนิพพาน ซึ่งสามารถระงับถูกตัวตนของ “เหตุอาริยสังข”ในจิต ฆ่าสิ่งที่เป็นตัวการในจิตเลย ต้องกำจัดต้องประหารต้องทำลาย ต้องมีการกระทบกับภาวะนั้นจริงๆ “ปหฺม” แล้วลดกิเลสในจิตนี้ได้จริงๆ จึงจะเป็นสุขแบบ“อุบัติเทพ” กิเลสลดลงๆ แล้วค่อยๆ“สุข”ขึ้นๆ เป็นความเจริญอย่างโลกุตระมีความสุขเพราะสงบ สงบเพราะกิเลสลดลงไปเรื่อยๆ จนสุดยอดของความสุกที่“วิสุทธิเทพ” สงบสนิท ไม่มีกิเลสเกิดมากวนในจิตอีกเลย เพราะฉะนั้น“สุข”แบบ

สภาวะที่ควรจะเป็น มันก็ต้องควรจะเป็นแบบ “โลกุตระ”

ทิมงาน : ก็คือ ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป

พ่อท่าน : โสดาบันขึ้นไป เป็นสภาวะชั้นอาริยะ เมื่อมีความเข้าใจแล้วก็มีมโนคติ มีความไม่สงสัยว่าสุขสงบนั้นอย่างไร มีจิตที่ยินดีในสุขอันเป็นอุปลโมสุขหรืออุปลโมสุขนี้แล้วจริงเนี่ย คนที่ได้อย่างนี้จริงเป็นสัจจะของเขาจริงแล้ว เขาก็จึงอยู่กับสุขนี้ได้โดยไม่ต้องกดขี่ โดยไม่ต้องระมัดระวัง ไม่ต้องระแวง ยิ่งฆ่ากิเลสได้ดับได้สนิท แม้จะเป็นฐานโสดาบันเขาก็ชัดเจน เขาก็อยู่กับอบายมุขนี้ได้ เพราะอบายมุขเหล่านี้มันสัมผัสแล้วมันไม่เกิดอารมณ์อีก มันอุเบกขา จิตเป็นกลาง อหุขมสุข และสุขถาวรด้วย **เพราะฉะนั้นในพุทธบริษัทหรือในเมืองอาริยะ มันก็จะเป็นเมืองที่ไม่มีอบายมุข เพราะว่ามีใครเสพอบายมุขแล้ว จะเอามาทำไมละ** ทุกคนก็เข้าใจอยู่แล้วว่ามันไร้ค่า มันไม่มีประโยชน์อะไรกับตนกับสังคม มันจะเป็นสุขมันก็ได้เป็นสุขอะไรแล้ว แล้วก็รู้ว่ามันผลาญเวลา มันผลาญแรงงาน ผลาญทุนรอน เสียประโยชน์ที่ประเสริฐของคน มันก็ไม่เอา มันก็ยังไม่ยั้งถาวร เพราะจิตใจทำกิเลสออกไปจริงแล้ว และปัญญาที่รู้แจ้งรู้จริงว่า ควรละ ควรเว้นขาดได้ โดยไม่ขาดสุขและไม่ต้องทุกข์อย่างสมบูรณ์ มันก็เป็นเมืองที่เป็นสังคมที่มีศาสนาพุทธ สังคมอาริยะ สังคมโลกุตระหรือเมืองพระศรีอาริย์จริงๆ ศรีอาริยะจริงๆ เป็นคนอาริยะเป็นโลกของคนอาริยะ อาริยะตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป เพราะปิดอบายภูมิแล้ว ซึ่งทุกวันนี้เราพอจะยืนยันได้บ้าง **หมู่บ้านชุมชนเราชาวโศกหลายชุมชนของเรา ไม่มี“อบายมุข”** ส่วน error ก็แน่นอนมันอาจจะแวบมาบ้าง แต่ก็ไม่อยู่ถาวรแน่ มีแค่ร่วนเล็กน้อยๆ ก็ว่ากันไปเถอะ error ที่ไหนก็ต้องมี ในโลกอันกว้างไกลไม่เพียงแค่นี้ error นี้พระพุทธเจ้าอยู่ทั้งองค์ก็ยังมี error ได้ ตั้งเยอะตั้งแยะ แต่ว่าค่าเฉลี่ยแล้วมันก็บริสุทธิ์ ๘๐-๙๐ % ยืนยันได้ ถึงแม้ที่สุดหมู่บ้านนั้นจะมีสิ่งที่แปดเปื้อน error ไปบ้างถึง ๑๐-๒๐ % ดีตั้ง ๘๐ % มันก็เหม...วิเศษนักหนาแล้วจริงๆ แต่ทุกวันนี้เราชาวโศกนี่ยังเป็นได้ ไ้อ้...มันไม่มีอะไรที่เป็นอบายมุขจริงๆ มันก็ error เล็กน้อยไม่กี่เปอร์เซ็นต์เลยไม่ถึง ๕ % ด้วยซ้ำ โดยเฉพาะอบายมุขนะ ถึงแม้ยังงั้นเราก็มีความเจริญสูงไปถึงขั้นของคนผู้มีอาชีพระดับพัน...ลาภาน ลาภัง นิชิคิงสนตา ซึ่งหมายความว่า ขั้นที่ทำงานฟรี ไม่รับรายได้สำหรับตนเองเลย รู้จักคุณค่าของความเป็นคน ไม่ต้องสะสม เป็นคนที่มีวรรณะสูง มีวรรณะมักน้อย-สันโดษ มีวรรณะไม่สะสม-ขยันหมั่นเพียร จะคิดเครื่องก็สามารถอยู่ได้สบาย เป็นฐตะ ศิลเครื่องขนาดนั้นก็ไม่มีเงินไม่ทนไม่ทุกข์ปฏิบัติได้อย่างคนปกติ และมีการขัดเกลาตัวเองไปตามฐานานูฐานะ มีธัมมานุธัมมปฏิบัติ ไปตามระดับ ก็เป็นคนเลี้ยงง่าย สุภระ บำรุงง่าย สุโปสะ อะโรอย่างนี้คือ ผู้มี“วรรณะ ๙” ตามสเปคของพระพุทธเจ้า มันก็เป็นวรรณะที่พิสูจน์ยืนยันได้ ถ้าคุณเข้าใจคุณก็จะเห็นชัดๆเลยนะว่า ไ้อ้...เลี้ยงง่ายก็เป็นอย่างนี้ บำรุงง่ายก็เป็นคนส่งเสริมให้เจริญในโลกุตระได้ง่ายๆ พุดยงใจก็เข้าใจเข้าใจ ปฏิบัติก็เป็นไปได้ดี มักน้อยคือคนแบบนี้ๆ สันโดษคืออย่างนี้ๆ ซึ่งไม่ใช่โดดเดี่ยวหรือหนีไปอยู่เดี่ยวๆเลยนะ ก็ขัดเกลาตัวเองไป ก็ยังขัดเกลาอยู่ ก็เห็นว่ายังมีสัลละขะไปก็มักน้อยได้สันโดษไปได้ตามลำดับๆที่เจริญขึ้น จนกระทั่งถึงปาสาทิกะคือ เป็นคนที่มีอาการที่น่าเลื่อมใสไม่ว่าอาการทางกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของคนที่มีอาการที่น่าเลื่อมใส มันก็จะมีสัญลักษณ์ มันจะเป็นซิมเบิล(Symbol) เป็นของจริงของแท้ ต่อไปในอนาคตมันก็มีปลอม-ตัวปลอม จะปลอมยงใจ ก็จะมีรู้กันในอนาคต นี่มันแปลก มันจะมีอะไรที่เราคาดไม่ถึงทีเดียว ไ้อ้...มันโศกหรือเปลวอะเนี่ย มีปลอมมีจริง เดี่ยวนี้คนข้างนอกเขาก็เริ่มรู้บ้างแล้ว แต่ยังไม่ประสีประสาเท่าไหร่นะ

แต่เขาก็รู้นะ ว่าแปลก มันแปลกกว่าเขา มันมีอะไรแปลกต่างไป ก็อย่างเขา เขาก็เป็นอย่างนี้ เอ๊ะ...อะไรอะ มันบอกไม่ถูก มันมีทั้งรูปที่แปลกไป มีทั้งนามธรรม มีลีลา มีรังสีมีรัศมีอะไรต่างๆ มันมีสัญลักษณ์แล้ว

ทิมงาน : คนที่มีจิตวิญญาณดีเป็นยังไง

พ่อท่าน : จิตวิญญาณดี มันก็จะมีลักษณะ ๔ นี่บ่งบอกได้ชัด เพราะวรรณะมันบอกอยู่แล้ว วรรณะนี่ก็คือ ชาติชั้นของคน ชาติชั้นของมนุษย์ที่แท้จริง ไม่ใช่มีชั้นวรรณะแบบอินเดียแบบอะไรที่ยึดติดกัน เป็นชาติชั้นของความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงไปตามลำดับ และมีความเป็นคุณค่าในระดับชั้นที่บ่งบอก คุณลักษณะได้ง่าย บำรุงง่าย อะไรมากมาย จริงไปทั้ง ๔ ลักษณะ ก็คือคนนั้นนะมีชาติชั้นที่สูงๆขึ้นไป เบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ขึ้นไปตามคุณภาพคุณลักษณะคุณวิเศษที่แท้จริง

♣ แก่นแท้ของสันตโตโคกอยู่ตรงไหน

๕ พ.ค. ๒๕๔๘ ที่สันตโตโคก นักข่าวจากสถานีโทรทัศน์ ไอทีวี มาขอสัมภาษณ์พ่อท่าน เพื่อนำไปออกในรายการเย็น จากเนื้อหาบางส่วนของการสนทนาดังนี้

นักข่าว : แก่นแท้ของสันตโตโคกนี้ อยู่ตรงไหน คือเรานำหลักธรรมะใดมาปฏิบัติตรงนี้ ที่สอนลูกศิษย์อยู่อย่างนี้ เป็นอย่างไรครับ

พ่อท่าน : แก่นแท้ของสันตโตโคกก็คือ การปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า โดยเอาแก่นแท้ของศาสนาพุทธคือ วิมุตินะ ท่านตรัสไว้ชัดเจนนว่า ไบกับดอกอะไรพวกนี้ นี่มันก็คือ ลาก ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ถ้าคิดนั้นก็แค่ข้างนอก ท่านตรัสว่าศีลเป็นสะเก็ด สมานิ ท่านยังตรัสว่าเป็นเปลือกเลย บัญญาท่านตรัสว่าเป็นกระพี้ แก่นจริงๆ นี่คือวิมุติ วิมุติเป็นแก่นแท้ๆ นี่คือลักษณะของศาสนาพระพุทธเจ้า แล้วทางสันตโตโคกนี้พยายามที่สุดที่จะเอาแก่น แต่เราก็ไม่ได้หมายความว่าเราไม่มีใบ ไม่มีดอก ไม่มีสะเก็ด ไม่มีเปลือก ไม่มีกระพี้ จะเอาแต่แก่น ก็ไม่ใช่ เราเน้นแก่น ให้เกิดแก่นจริงๆ นี่คือจุดมุ่งหมายแท้ๆ ของชาวอโคก

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด เรื่องนี้อาตมาจำพระไตรปิฎกเล่ม เอ่อ...ที่อยู่เล่มไหน อยู่ในข้อไหน ไม่ได้ แต่ว่าใช้บ่อย เพราะว่าเราเข้าถึง...?...อยู่ แต่อาตมาตอนนี้จำไม่ได้

นักข่าว : ครับ ทีนี้ คนที่เข้ามาในสันตโตโคก จะต้องปรับชีวิต ปรับอะไรยังไง การสอนปรับอย่างไร

พ่อท่าน : ต้องเรียนรู้ตั้งแต่ขั้นต่ำ เรียกว่าขั้นนอบายมุข เรียนรู้แล้วเลิกละมา เพราะฉะนั้นในชาวอโคกเราเนี่ย ไม่ว่าจะเป็นชุมชนไหน สังคมไหน เราทำได้แล้ว ตอนนีเราทำได้ถึงขั้นว่า ในชุมชน กลุ่มชน หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้านเลยนะ อย่างหมู่บ้านราชธานีอโคก หมู่บ้านศิระอโคกอย่างนี้เป็นต้น เป็นหมู่บ้านตามกฎหมายของรัฐเลยนะ ทั้งหมู่บ้านเราเนี่ยไม่มีอบายมุขเลย เหล้าขวดหนึ่งก็ไม่มี ใครจะสูบบุหรี่ในหมู่บ้านไม่มีเลย อะไรวางนี้เป็นต้น ไม่ต้องพูดถึงไนท์คลับ ไนต์บาร์ ไม่มีนะ เรียกว่าไร้ได้เลย ไม่ใช่ปลอดเท่านั้น ไร้อบายมุขได้จริงๆ แล้วก็อยู่กันอย่างเป็นคนมีศีล

จรรยา ๑๕ นั้นขึ้นต้นข้อแรกเลยคือ คีล ต้องเป็นคนมีศีล มีการประพฤติศีล คนของเรา ตั้งแต่เด็กไปจนกระทั่งคนแก่เลย รู้จักศีล แล้วปฏิบัติศีล จนมีศีล อย่างน้อยที่สุดศีล ๕ คือศีลพื้นฐาน เด็กๆก็ต้องปฏิบัติศีล ๕ ต้องชำระศีล ตรวจศีล เช็กศีลกัน เด็กๆเขาก็ทำไปเรื่อยๆ เป็นวัฏวนธรรม

นักข่าว : แม้แต่ว่า ยุคปัจจุบันที่เรียกว่าโลกาภิวัตน์ แต่ว่าเราจะทำอย่างไร คือจะสอนคน อย่างเป็นไปอยู่ในโลกใบนี้ได้อย่างไร

พ่อท่าน : ก็นี้แหละ สอนอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านพาสอน พาทำ อาตมาทำงานมาสวมสลิปกว่า ปี ได้หมู่ชนมา ตามธรรมของพระพุทธเจ้า กระทั่งเป็นสังคม เป็นชุมชน เป็นหมู่บ้าน เป็นกลุ่มชนได้ถึง ขนาดนี้ เพียงสามสลิปกว่าปีนะ แรกๆคนเข้าใจไม่ได้ เข้าใจยากเิงทางนี้ เขาหาว่าอาตมาฆ่าศาสนา มาทำกรรมวินัยให้วิปริต เอ้อ...ประณามอย่างนั้นด้วยซ้ำ

นักข่าว : อาจจะใช้เรียก หนักหน่อย ก็คือเป็นพวกนิกาย ที่ลุ่มล้งศาสนา

พ่อท่าน : เทวทัตเลย เป็นผู้ที่มาลุ่มล้งศาสนา อาตมาเข้าใจดีว่าเมื่อเขาเข้าใจยังไม่ได้ มันก็เป็นอย่างนั้นแหละ เราก็ทำไป พิสูจน์ตัวเองไป นี่แค่สามสลิปปี ก็เห็นหมู่ชนที่ปฏิบัติธรรมแล้วเป็นคนมีศีล มีธรรม เป็นคนที่ละโลก โกรธ หลง เป็นคนที่ไม่โลภโมโหสัน แง่งชิง มีแต่เสียสละเกื้อกูล เป็นชุมชนที่อยู่กัน **จนกระทั่งทุกวันนี้ หมู่บ้าน หมู่ชุมชนของชาวโคกเรา นี้ถึงขั้นมีระบบสาธารณโภคีของพระพุทธเจ้า คือมีของส่วนกลาง สาธารณะคือของส่วนกลาง กินใช้ร่วมกันนี้ของส่วนกลาง นี้ถึงขนาดนั้นทุกวันนี้** อย่างหมู่บ้านสันตือโคกก็ตามมีกองกลาง คนอยู่ที่นี้ส่วนมากทำงานฟรี ทำงานแล้วทำได้เท่าไร ก็เข้าส่วนกลางหมด ทุกคนมีหน้าที่ทำงานเท่านั้น ไม่ต้องไปคิดถึงเรื่องทรัพย์สินเงินทอง มีเจ้าหน้าที่จัดสรรจัดการเรื่องเงินเรื่องทอง เรื่องนั้นเรื่องนี้ กิจนั้นการนี้ อะไรก็แบ่งกันเป็นหน้าที่ๆ เหมือนครอบครัวใหญ่ กองกลางคือกงสีใหญ่ ทั้งชุมชนนี้เป็นกงสีเดียวกันหมดเลย เงินทองพวกนี้ ข้าวของทรัพย์สินอะไรต่างๆพวกนี้เป็นของพวกเราหมดเลย ใช้ร่วมกันกินร่วมกัน ซึ่งทำได้แล้ว

นักข่าว : ซึ่งปัจจุบันนี้ ภาวะปัจจุบันนี้ ภายนอกเองนี้ ค่อนข้างมีเรื่องวุ่นวาย ทั้งเรื่อง

ความไม่สงบบ้าง ทั้งเรื่องการพนัน เรื่องสังคมทั้งหลาย พวกเราในที่ชุมชนนี้ได้มีปลุกฝัง ปลุกจิตสำนึก หรือว่าเผยแพร่ออกไปสู่ภายนอกใหม่ครับ

พ่อท่าน : จะบอกว่าปลุกฝัง หรือปลุกจิตสำนึกที่เราทำอยู่จริงๆ ปลุกฝัง หรือปลุกจิตสำนึก หรือเผยแพร่ การเผยแพร่ที่เราระมัดระวัง ถ้าไปเป็นการโฆษณา เป็นการชี้ชวน เป็นการพยายามจะหาเสียงให้คนมานิยมชมชื่นมากๆ นี่เราไม่ทำ เพราะถ้าคนกรูเกรียวกันเข้ามามากๆเกินไป เราทำไม่ได้ เราจะเสียภายใน จะล้มละลาย เราจับไม่ไหว มันเป็นเรื่องยากไม่ใช่เรื่องธรรมดา ที่จะต้องมาอยู่รวมกัน ขนาดคนที่ตั้งใจมา ศรัทธา มีปัญญา รับรู้ได้แล้วพอสมควร เต็มใจจริงๆแล้วด้วย ขนาดนั้นก็ยังไม่ยอมเลย ก็เลสในคนนี่มันมีจริงๆนะ และกิเลสมันก็ทำงานของมันอยู่จริง

เมื่อกิเลสมันทำงานของมันแล้วนี่ มันโกรธ มันโลภ มันเลวร้าย บางทีมันร้ายแรง มันก็มีจริงของมัน ในคนแต่ละคนที่มีจริง เราจึงต้องมาเรียนรู้กิเลสของเราไม่ให้มันออกมาอาละวาด ต้องให้มันอยู่ในอณัติ แล้วก็ล้างกิเลสที่จริง ๆ ทุกคนรู้อย่างนี้แล้วมาทำอย่างนี้ แต่ก็ยังมีบทบาทลึกลับที่เราคุมยากเลย หลายคนที่เราต้องเชิญออกไป โอ้โฮ...ทำแรงไม่ได้ เราสอนกันไป ชัดเกลากันไป มันไม่ใช่เรื่องเล่น มันยากนะ คนเรากิเลสมันง่ายก็ตีชี่ ล้างยาก แต่ก็ทำได้ พิสูจน์ได้ว่าเมื่อปฏิบัติด้วยสัมมาทิฐิ ปฏิบัติถูกต้องตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าจริงแล้ว มันลดได้จริง ท่านตรัสไว้ อย่างในสวางกชาตธรรมลดได้จริง อกาลิก ในยุคนี้ก็ทำได้ แม้จะเป็นของสูงของยาก เป็นโอปนยิก ก็สามารรถที่ควรจะให้เอาให้ได้ แล้วก็ได้อย่างนี้ สามารถที่พิสูจน์ เชิญชวนให้มาตุ้ได้ว่าเป็นจริง

นักข่าว : ครับ ที่ปัจจุบันนี้ ในประเทศไทยเรามี อาจจะเรียกว่าเป็นลัทธิก็ได้ หรือว่าอาจจะ เป็นกลุ่มที่นับถือหลายๆกลุ่ม หลายๆลัทธิเอง นอกจากสามศาสนาหลักก็คือ ศาสนาพุทธ อิสลาม แล้วก็คริสต์ ตรงนี้เราจะทำอย่างไร ถึงจะสามารถให้ทั้งหมดนี้ อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขได้

พ่อท่าน : ธรรมดา ธรรมดา มันก็อยู่รวมกันอยู่แล้ว คริสต์ อิสลาม พุทธ อะไรก็อยู่รวมกันอยู่แล้ว แต่เราจะไปห้ามคนที่รุนแรง ความคิดที่แตกแยก หรือความคิดที่จะล้มล้างทำลายอะไรพวกนี้ เป็นกิเลสของมนุษย์มันต้องมีอยู่แล้ว ไม่ว่าในศาสนาไหนก็มี แต่มันไม่มีส่วนมากเกินไปหรอก ถ้ามันมีรุนแรงมากจนกระทั่งมีฤทธิ์มีแรง มันก็ทำให้เกิดการแตกแยกกันพอสมควรในแต่ละศาสนา จึงเกิดเป็นนิกาย หรือเกิดเป็นอะไรต่ออะไรขึ้นมา มันห้ามไม่ได้ อันนี้มันเป็นนิสัยของมนุษย์ กิเลสมันเป็นจริง มันก็เป็นบ้าง

แต่ละศาสนาก็มีวิธี ที่จะให้อยู่รวมกัน ประสานกัน สนิทฉันท์กันเป็นธรรมดา โดยเฉพาะ พุทธเราเกิดมาตั้งสองพันห้าร้อยกว่าปีนี่ ยังไม่มีสงครามศาสนา จนปานนี้ ยังไม่มีประวัติศาสตร์ที่ชาวพุทธทะเลาะวิวาทกันจนถึงขั้นเป็นสงคราม เลือดตกยางออก ไม่มี ยังไม่เคยเกิด

นักข่าว : ครับ ก็คือคนสามารถที่จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขได้ หมายความว่า เอาแก่นของศาสนาแต่ละศาสนา

พ่อท่าน : ใช่ ถ้ามีแก่น ได้แก่นจริงแล้วมันเป็นคุณสมบัติที่พิเศษจริงๆของคน คนลดโลภ ลดเห็นแก่ตัว ลดโลภ ลดโกรธ โกรธนี่คือความรุนแรง โกรธนี่ความทำลาย เมื่อคนลดกิเลสตัวนี้ได้จริง มันก็ไม่มีเรื่องจะเลวร้ายอะไร อย่างชาวอโศกนี่ ขอบภัยที่จะต้องยกตัวอย่างประกอบ ชาวเรานี่ไม่ได้ทำอะไรรุนแรงเลย มีแต่ถูกกระทำ ถูกกดขี่ ถูกกดขี่ ถ้าว่าแล้วหนักกว่านั้นถ้าจะพูดภาษา ก็ไม่อยากจะ

พูดมาก เราถูกเอ่อ...ถูกเล่นงานนะ ว่าง่ายๆ แต่เราก็อดทน แต่เราก็พยายามหลบเลี่ยง พยายามไม่ได้ตอบ เพราะศาสนาสอน เมื่อเรา...กิเลสของเรามันน้อย มันเบาบางจริงนี้ มันก็ไม่ตอบได้รุนแรง ก็อย่างที่เป็นมานี้ เราไม่เคย **เห็นได้ชาวอโศกเราไม่เคยตอบได้รุนแรงได้เลย ขนาดเราถูกตบหน้า ตอหน้าธรรมาภิบาล** เราก็ไม่เคยไปทำตอบโต้อะไรเลย ผู้ที่ถูกตบเป็นผู้ชายด้วยนะ พวกเราผู้ชาย ก็เฉยเราก็ภัยเขา จะมาด่า มาว่า กดขี่ ช่มเหง รุนแรงอะไรเราก็ยอม อะไรที่พอลดได้ ยอมได้ เขาบังคับอะไรมากเราก็ขอร้อง ถ้าอะไรที่สุจริตวิสัย เราจำนน เราก็ยอมไป ให้เราเปลี่ยนผ้า เปลี่ยนสี เปลี่ยนอะไรต่างๆ อย่างเป็นนี้แหละ ต่างๆนาๆ เราก็ทนไป หาทางออกไปที่มันพอเป็นไปได้ ตามธรรมวินัย

♣ พุทธที่ไปนิพพาน

๘ พ.ค. ๒๕๔๘ ที่สันติอโศก ซึ่งเป็นวันอาทิตย์มีญาติโยมมาทำบุญฟังเทศน์ฟังธรรมกันมากกว่าวันธรรมดา หากพ่อท่านอยู่ที่สันติอโศกก็จะแสดงธรรมก่อนนั้น แต่ในช่วงหลังๆที่ผ่านมา ได้ร่วมบันทึกรายการโทรทัศน์ร่วมกับ**สมณะแพะพุทธ จันทเสฏฐ์ (ท่านจันท์)** ในรายการ**ทุกข์ปัญหาชีวิต** ที่ออกอากาศทางไททีวี ๓ (ล่าสุดเปลี่ยนเป็น ๒) เนื่องจากมีนักเขียนบทความในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง วิจารณ์การจัดทำรายการของท่านจันท์ว่าก็ดี แต่ยังเป็นธรรมะในระดับพื้นๆ ไม่ได้อธิบายธรรมะระดับสูงไปถึงการปฏิบัติไปสู่พระนิพพาน ทำให้พ่อท่านเห็นดีที่จะเข้าร่วมรายการของท่านจันท์ เพื่อจะได้อธิบายธรรมะโลกุตระที่จะไปสู่พระนิพพาน จึงใช้ชื่อในการร่วมถ่ายทำรายการว่า **พุทธที่ไปนิพพาน**

เนื่องจากวันนี้มีบทความในหนังสือพิมพ์มติชน ที่ได้นำเอาปัญหาการจัดงานวิสาขบูชาที่พุทธมณฑลมาลงพิมพ์ โดยจั่วหัวเรื่องว่า **“พระพรหมคุณาภรณ์” มองปัญหางานวันวิสาขบูชา** และมี

หมายเหตุเอาไว้บนสุดของบทความว่า เป็นการสนทนาระหว่างญาติธรรมกับพระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ.ปยุตฺโต) วัดญาณเวศกวัน จ.นครปฐม เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๘ เกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างมหาเถรสมาคมกับศูนย์คุณธรรม ซึ่งมี พล.ต.จำลอง ศรีเมือง เป็นประธาน เรื่องการเป็นเจ้าภาพร่วมจัดงานวันวิสาขบูชาโลกในเดือนพฤษภาคม พระพรหมคุณาภรณ์ได้สะท้อนมุมมองต่อเรื่องดังกล่าว และญาติธรรมผู้นี้ได้ขออนุญาตนำมาเผยแพร่ต่อสาธารณะ ซึ่งคัดมาบางส่วนดังนี้.....

ท่านจันทร์ในฐานะผู้จัดทำรายการ ได้นำเอาบทความดังกล่าวมาเป็นประเด็นในการสนทนา ชักถามพ่อกัน โดยไม่เอ่ยถึงชื่อบุคคลที่ได้แสดงความเห็นไว้ และชักชวนให้ผู้ฟังสนใจแต่เนื้อหาว่า เขาพูดว่าอะไร ไม่ต้องไปสนใจว่าคนพูดเป็นใคร เพื่อจิตใจของเราจะได้ไม่ไปสร้างความรู้สึกที่เป็นอคติ ขัดเคือง ซึ่งเป็นเรื่องที่ท่านจันทร์มุ่งหมายให้เกิดการเรียนรู้ เป็นกรณีศึกษาแก่ผู้ฟังจริงๆ น่าเคารพ นับถือในเจตนาที่เป็นกุศลของท่านจันทร์

สำหรับข้าพเจ้าแล้วการกล่าวอ้างถึง “พระพรหมคุณาภรณ์” ในที่นี้ เพื่อเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ชัดเจนสำหรับอนุชนรุ่นหลัง อีกเหตุผลหนึ่งก็เห็นว่าท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ได้เปิดเผยตนว่าคิดเห็นอย่างไร และหนังสือพิมพ์ก็ได้นำมาตีพิมพ์แล้วด้วย การกล่าวถึงท่านเจ้าคุณฯ จึงมิใช่เรื่องไม่สมควรแต่อย่างใด แต่เพื่อความเคารพในเจตนาที่เป็นกุศลของท่านจันทร์ด้วย รวมไปถึงประหยัดหน้ากระดาษที่จะต้องพิมพ์ด้วย ข้าพเจ้าจึงขอข้ามผ่านในรายละเอียดของรายการนี้ ผู้สนใจติดตามได้ที่ฝ่ายเผยแพร่

อนึ่ง ความเห็นของพระพรหมคุณาภรณ์ฉบับเต็ม ได้ตีพิมพ์แจกในช่วงงานวิสาขบูชา ๑๖-๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๘ นี้ด้วย เป็นจำนวน ๕๒,๔๐๐ เล่ม ใช้ชื่อหน้าปกว่า **จัดงานวิสาขบูชา อยู่แค่หน้าตา ต้องไปให้ถึงเนื้อตัว**

พ่อกันเห็นเป็นเรื่องดีที่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น ถือเป็นโอกาสที่จะได้เขียนหนังสือชี้แจง อธิบายเรื่อง **นานาสังวาส** ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญมาก เมื่อมีการปฏิบัติที่แตกต่าง ทัศนะที่แตกต่าง การอธิบายหลักธรรมที่แตกต่าง รวมถึงมีศีลที่ไม่เสมอสมานกันแล้ว ขณะที่สงฆ์กระแสหลักเลี้ยงที่จะกล่าวถึงหลักการนานาสังวาสนี้ ที่กล่าวถึงบ้างก็กล่าวแบบผิดๆ หรือไม่ก็ไปยกตัวอย่างกลุ่มชนอื่นที่ประพฤติดีเสียหาย มาเปรียบเทียบส่อเสียดให้ผู้อ่านเข้าใจว่ากลุ่มชาวอโศกก็มีส่วนหรือทำเรื่องเสียหายเช่นนั้น

เมื่อมีทัศนะที่แตกต่างกันเช่นนี้ พ่อกันปฏิเสธที่จะเผชิญหน้า เพื่อไม่ให้เกิดภาพของการโต้เถียง การพูดโต้ตอบ สวนกันไปมาทันที เป็นเรื่องที่ควบคุมอารมณ์ ควบคุมใจไม่ให้โกรธกันได้ยาก ยิ่งถ้าไม่ได้ลดละปฏิบัติธรรมกันจริงๆ โอกาสที่จะแสดงความโกรธออกมาภายนอกมีสูง เพียงแค่รู้มากไปด้วยหลักการ หรือมีเหตุผลภาษาเยอะก็ยังไม่พอที่จะควบคุมอารมณ์ ควบคุมใจได้ โดยส่วนตัวพ่อกันเองแล้ว ไม่มีปัญหาในเรื่องจิตใจ แม้จะเผชิญหน้ากับใครอย่างไรก็มั่นใจว่าไม่โกรธ พ่อกันเองก็ยืนยันว่าไม่ได้โกรธใครมานาน ตั้งแต่ยังไม่ได้บวชด้วยซ้ำ แต่กับอีกฝ่ายหนึ่งไม่มีใครกล้ารับประกันแทนเขา ยิ่งผู้ที่ไม่ได้ลดละปฏิบัติธรรมอะไรมาเลย หากต้องอยู่ในสถานการณ์อย่างนั้น จะให้เขาลดละอัตตามานะได้ทันที ไม่เอาชนะคะคานกันด้วยคารมหรือเหตุผล เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากแน่ๆ

พ่อกันจึงเห็นว่าการทำหนังสือชี้แจง อธิบายความเห็นของเราออกไป จะดีกว่าการเผชิญหน้าโต้เถียงกันไปมา แม้เราไม่สามารถทำหนังสือชี้แจงออกมาได้ทัน ก็ไม่เป็นไรให้เขาว่าเรา มา เราหนได้

กว่าที่หนังสือจะออกไป กว่าคนจะได้อ่าน อารมณ์ความรู้สึกของคนมันได้ลตๆลงมาบ้างแล้ว โอกาสที่จะเกิดความโกรธเหมือนการเผชิญหน้าได้เถียงจะน้อยกว่า ที่สำคัญการเขียนจะได้บอกรายละเอียดได้มากกว่าการพูด

ส่วนหนังสือที่จะพิมพ์พอท่านให้ชื่อว่า **ประนีประนอมกันด้วยนาฬิกาลงฆาต**

♣ คีนสู่เหย้า เข้าคีนถ้ำ สัมมาสิกขา ครั้งที่ ๓

ระหว่างวันที่ ๑๒-๑๔ พ.ค. ๒๕๕๘ ที่ราชธานีอิสก ได้จัดงานคีนสู่เหย้า เข้าคีนถ้ำ สัมมาสิกขา ครั้งที่ ๓ เป็นงานที่พ่อท่านตั้งใจรวบรวมบรรดาศิษย์เก่าสัมมาสิกขา ให้ได้มีโอกาสมาพบปะเจอเจอกัน เพื่อกระตุ้น-เติม-เตือนจิตสำนึกของบรรดาศิษย์เก่าๆทั้งหลาย ที่ต่างก็แยกย้ายห่างหายไป ซึ่งล้วนต้องไปเผชิญชีวิตอยู่ในสังคมโลกีย์ หลายคนต้องไปรับใช้เงินเข้าหาสของทุนนิยม แม้หลายคนจะทำงานอยู่กับครอบครัวพ่อแม่ แต่ก็ไม่พ้นไปจากกระแสของโลกีย์ที่ครอบงำแวดล้อมสังคมอยู่โดยทั่ว ยากที่คนทั้งหลายจะผืนฝ่า ต้านทาน ไม่เป็นทาสต่อสิ่งเหล่านั้นที่มีอยู่ดาษดื่น

กิจกรรมหลักๆก็มีการฟั่งธรรมทำวัตรเช้า การบำเพ็ญประโยชน์ช่วยงานในพื้นที่ การประชุมใหญ่ประจำปีของสมาคมศิษย์เก่าสัมมาสิกขา การเลือกคณะกรรมการ การแบ่งกลุ่มพบสนทนาและสิกขมาตุ การจุดเทียนและปล่อยลอยโคม ซึ่งเป็นยัญพิธีเพื่อบูชาพ่อท่านในวาระอายุจะครบ ๗๑ ปีอย่างขึ้น ๗๒ นอกจากนี้เป็นกิจกรรมบันเทิงเล็กๆน้อยๆของบรรดาศิษย์เก่าๆที่ได้มาร่วมงาน รายละเอียดของกิจกรรมต่างๆในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน ผู้สนใจรายละเอียดติดตามได้จากสมาคมศิษย์เก่าสัมมาสิกขา

จากเนื้อหาบางส่วนที่พ่อท่านได้กล่าวกับบรรดาศิษย์เก่าๆในวาระต่างๆ การแสดงธรรมใน

วันแรกที่ได้มีการลงทะเบียนผู้มาร่วมงาน ๑๒ พ.ค. ๒๕๕๘ จากบางส่วนที่น่าสนใจดังนี้

“พวกเราชาวศิษย์เก่านักเรียนสัมมาสิกขา มาถึงวันนี้แล้วก็ลืบทกว่าปีแล้ว ยอดที่จบหกไปแล้วนี้ เจ็ดร้อยกว่าคน มาได้ร้อยกว่า ก็เอาละ

งานนี้เป็นงานสร้างคน ทำให้คนนี้เป็นคนอย่างที่พระพุทธเจ้าพาเป็น

วิชาของพระพุทธเจ้าที่อาตมาถ่ายทอดนี้ มันจะเป็นหลักแห่งศาสตร์อันยิ่งใหญ่ เพราะมันจะคลุมมีคุณค่าเหนือกว่าศาสตร์ที่เขาเรียนๆกันอยู่ เศรษฐศาสตร์ก็ดี รัฐศาสตร์ก็ดี สังคมศาสตร์ก็ดี ศาสตร์ที่เกี่ยวกับความเป็นชีวิตมนุษย์นี้ บริหารศาสตร์ก็ตาม พุทธศาสตร์นี้แหละสุดยอด

ทุกวันนี้ใครว่าอาตมาบริหารใหม่ คนเขาอศรรย้อาตมาอยู่ว่าบริหารยังง ไม้ได้ให้เงินเดือนเลย เอามาทำงานฟรีช่อกๆๆ เอามาคนเดียวไม่พอ เอามาทั้งครอบครัว บริหารยังงนี้ ไม้ได้เอาเงินเอาทองล่อ ไม้ได้เอาลาภยศล่อ ไม้ได้เอาหวานเปรี้ยวล่อ ไม้ได้เอาสวย เอารูป รส กลิ่น เสียง ล้มผัสล่อ เพชรนิลจินดาก็ ไม้ได้มีล่อเลย เอ้...แล้วคนมายอมเชื่อ ยอมมาทำงานอย่างนี้ได้อย่างไร มัน ไม้ใช้ความรู้้อาตมาหรือก เป็นความรู้ของพระพุทธเจ้า ที่อาตมาเอามาสืบทอดถ่ายทอด เอามาพิสูจน์ เป็นเอทิปโลก ทำพิสูจน์แม้แต่ทุกวันนี้ แล้วมันจะเป็นศาสตร์สุดยอดแห่งศาสตร์ ที่จะกอบกู้สังคม มนุษยชาติในอนาคต

คนที่บรรลอรหัตต์แล้วนี้ เป็นคนปราศจากภัย มีแต่คุณค่าให้แก่มนุษยชาติ จึงเป็นวิชาที่ สุดยอดในโลก แม้จะ ไม้ทันบรรลอรหัตต์ เราก้มีชุมชนมีหมู่ชนอย่างนี้ มารวมกันอยู่นี้ อาตมาถึงภาคภูมิใจ **แหม...โอ้โห..สังคมเรา ชุมชนชาวอโศก คนจะมาอยู่ที่นี่มีหลักเกณฑ์ มีมาตรฐานว่า จะต้องเป็นคนมีศีล จะต้องเป็นคน ไม้มีอบายมุข มีศีลห้าเป็นอย่างต่ำ ไม้กินเนื้อสัตว์ กินมังสวิรัต เสริจแล้วก อยู่รวมกันถึงขั้น “สาธารณโภคี” ไม้ต้องมีทรัพย์สินเงินทองเป็นของส่วนตัว ทำงานฟรี ไม้มีรายได้**

ยั้ง ไม้เอาเป็นของส่วนตัว เป็นสมาชิกเกรดเอ คือสมาชิกที่ทำงานฟรี อยู่ในสังคมนี้ มีมาตรฐาน เต็มที่ มีคุณธรรมเป็นโสดา เป็นสภิกหาขึ้นไปเลย เป็นอนาคามี เป็นอรหัตต์ยิ่งดี เป็นสมาชิกเกรดเอ คนพวกนี้ก็เหมือนเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของทรัพย์ศฤงคารพวกนี้ แต่ ไม้มีของตนเอง คนในระดับจากอนาคามีนี้ ไม้มีทรัพย์ศฤงคารบ้านช่องเรือนชานเป็นของตนเองแล้ว กินใช้ในส่วนตัวกลาง มาใช้ที่นี้ก็ได้ ก็ของชาวอโศก บ้านราชฯไปสันตอโศกใช้ได้ไหม ก็ใช้ได้เป็นของชาวอโศก ไปภูผาฟ้า น้ำก็ของชาวอโศก ไปทักษิณอโศก ก็ของชาวอโศก ไปหินผาฟ้า น้ำ ไปที่แม่ฮ่องสอน เป็นของส่วนกลางที่เป็นของทุกคน เรามีชมรม มีกลุ่มชน มีชุมชน มีหมู่บ้านนี้ กลุ่มสังคมของชาวอโศกเรา ที่ชมรมก็รวมตัวกันยั้ง ไม้มีที่ฐานหลักแหล่งอะไร จะกลุ่มโตก็ได้ อย่างสมาคมศิษย์เก่าสัมมาสิกขานี้ ถือเป็นชมรม ยั้ง ไม้มารวมตัวกันเป็นกลุ่ม เป็นหลักเป็นแหล่ง จนกระทั่งมีกิจกรรมมาอย่างสมบูรณ์ ต่อไปจะต้องเป็นให้ได้เลย นอกจากชมรมแล้ว เป็นกลุ่มชน กลุ่มชนนี้จะต้องมีหลักฐานเป็นหลักแหล่ง มีที่ดินมีสถานที่ของกลุ่ม แล้วก้มีกิจกรรม มีคณะทำงาน มีบ้านช่องเรือนชานขึ้นมา เป็นผู้ที่อยู่ประจำที่ สูงขึ้นมา จนกระทั่งเป็นชุมชนที่จะบริบูรณ์ ขึ้นด้วยชาวบ้าน บริบูรณ์ด้วยหลังคาเรือนต่างๆ มีประชากร แล้วก้มีโรงเรียน มีวัด มีพุทธสถานขึ้นมา อย่างราชธานีอโศกนี้ เป็นชุมชนอย่างนี้เป็นต้น หรือสีมาอโศกเป็นชุมชน สันตอโศก ปรุหมอโศกเป็นชุมชน มีบ้าน วัด โรงเรียน มีครบครัน อาจจะไม่ใหญ่ นะ แต่ยั้ง ไม้ได้รับแต่งตั้งเป็นหมู่บ้านตามกฎหมายเท่านั้นเอง อย่างราชธานีอโศก-ศิระะอโศกนี้เป็นหมู่บ้านแล้ว เพราะได้รับแต่งตั้งเป็นหมู่บ้านตามกฎหมาย มีบ้าน-

พวกเราที่จบๆออกไปนี้กำลังเติบโตกันขึ้นมา เรี่ยวแรงกำลังวังชายังดี ก็น่าที่จะได้ทำสิ่งที่เป็นคุณลให้กับคน ที่พูดนี้ไม่ได้บังคับนะ: ว่าจะต้องมาใช้ชีวิตที่นี่ แต่อยากให้มี เพราะเราว่าพวกเรามีเชื้ออตมาเหยา:เชื้อไปมากแล้ว...ก็อยากให้มีอายุให้มาเป็นชาวบ้านเราๆ หรือว่าจะเป็นชาวอโตก แล้วเราก็จะได้ดูแลสืบทอด

วัด-โรงเรียน อยู่กันพร้อมเป็นหมู่บ้าน รัฐรับรอง

เรามีหมู่บ้านอยู่ ๒ แห่งเท่านั้นเอง ราชธานีโตก กับศิระชะโตก สองแห่ง นอกนั้นก็ยังมีถือว่าเป็นชุมชน ชุมชนที่ครบครันสามลักษณะมีบ้าน วัด โรงเรียนครบ มี ๕ แห่ง ๑๐ แห่ง ที่ยังเป็นชมรม เป็นกลุ่มชนอยู่อีกเยอะ ยังไม่ครบบ้าน วัด โรงเรียน บางแห่งยังไม่มีพุทธสถาน สังฆสถาน แต่ตั้งโรงเรียนก่อน มีเด็ก ๕ คนจะมาตั้งโรงเรียน อตมาว่ามันจะเร็วไปกันใหญ่ บอกไม่เอาละ อย่างน้อยต้องมีเด็กอย่างต่ำ ๑๕ คนขึ้นไป แล้วก็ค่อยคิดตั้งโรงเรียน เพราะโรงเรียนของเราที่ตั้งไม่ยาก ไม่ต้องไปหาเงินทุนมาสร้างมาก แล้วก็สอนกันไป ทำกันไป ฟรีๆ ไม่ได้หาเงินเป็นหลัก จึงไม่มีปัญหาเรื่องรายได้ตั้งแล้วจะคุ้มไหม เพราะไม่ได้มานั่งกอบโกยเอาเงิน สร้างคนสอนคนเท่านั้น ได้เท่าไรก็ตามที่ผู้เป็นครูจะ

ดูแลกับนักเรียนจะศึกษากันไป จะโตจะเล็กอะไรก็ว่ากันไป โตขึ้นได้ก็ดี โตไม่ได้เล็กๆอยู่ก็ช่างมัน ไม่มีขาดทุนกำไร เพราะขาดทุนตลอดกาลอยู่แล้ว มีแต่จ่าย ไม่มีได้ เรียนฟรี กินฟรี ใช้ฟรีอยู่แล้วใช้ไหม เบี้ยเจียะ ค่าบำรุง ค่าอะไรไม่มี มีแต่จ่ายให้ตะพึด แล้วมันจะมาเอากำไรจากไหน โรงเรียนของชาวอโศก สัมมาสิกขาขาดทุนตะพึดอยู่ตลอดนิรันดร์กาลอยู่แล้ว สร้างไปดำเนินไปให้มันดีก็แล้วกัน

สุดท้ายก็เป็นกลุ่มหมูที่พอที่จะมีพุทธสถานมีสังฆสถานได้ ก็ถึงจะให้ตั้งพุทธสถานได้ครบ บ้าน วัด โรงเรียน ก็เป็นชุมชนสมบูรณ์ขึ้น จนกระทั่งต่อไปรัฐจะมาตั้งเป็นหมู่บ้าน ต่อไปนี้เราจะไม่ขอรัฐให้มาตั้งเราเป็นหมู่บ้านแล้ว ขอให้ทางรัฐรับรองตั้งที่เป็นหมู่บ้านเถอะ ไม่ขอแล้ว ให้รัฐมาขอเลย ว่า เออ...หมู่บ้านปฐมอโศกไปจดทะเบียนหมู่บ้านเถอะ หมู่บ้านเท่านั้น อยู่ตำบลนั้น อำเภอ นั้น ขึ้นทะเบียนกับมหาดไทย ให้ทางรัฐเข้ามาขอเอง ถ้าเขาไม่ขอก็ทำของเราไป เราเองไม่ขอแล้วตอนนี้ สร้างเป็นชุมชนนี้ไปเรื่อย ให้มันใหญ่ให้มันเจริญงอกงามไปให้ดีที่สุดกันเท่านั้น จะตั้งหรือไม่ ไม่เป็นไร

ปฐมอโศกนี่ก็บอกแล้ว เราไม่ต้องไปขอนะ ทำไปให้เป็นชุมชนที่ดีไปเรื่อย สันตืออโศกนี่เขาก็มาขอ เขวงเขาก็มาขอให้ไปจดทะเบียนชุมชน คือกรุงเทพฯเขาไม่เรียกหมู่บ้าน เขาจะเรียกชุมชน ให้ไปขอจดทะเบียนทางการชะ สันตืออโศกนี่ เรบอกเราไม่เอา นี่ยืนยันที่สันตืออโศกนี่ ไม่ไปขอจดทะเบียนชุมชน เราเห็นว่าในกรุงเทพฯนี้ มันน่าจะอยู่อย่างเป็นตัวเราเองดีกว่า เฉพาะสันตืออโศกจึงไม่เอา ไม่ต้องเป็นชุมชนชนิดนี้

เขาจะมีเงินบำรุง เงินรัฐ เพราะว่าหมู่บ้านเขาต้องมีเงิน มีเจ้าหน้าที่ มีอะไรต่ออะไรต่างๆ ได้เงินเดือนของรัฐด้วย ผู้ใหญ่บ้าน บ้านราชานี้ผู้ใหญ่บ้านมีเงินเดือน แต่ในหมู่บ้านชาวอโศกเราเงินเดือนเหล่านี้ไม่มีใครเอาเป็นส่วนตัวหรอก เงินเดือนเข้ากองกลางหมด ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน อบต.อะไรเขามีเงินเดือน ที่นี้เราก็มี แล้วก็เอาเข้ากองกลางของหมู่บ้านหมด เอาเข้าส่วนกลาง

พวกเราที่จบๆออกไปนี้กำลังเติบโตกันขึ้นมา เรี่ยวแรงกำลังวังชายังดี ก็น่าที่จะได้ทำสิ่งที่เป็นกุศลให้กับตน ที่พูดนี้ไม่ได้บังคับนะว่าจะต้องมาใช้ชีวิตที่นี่ แต่อยากให้มี เพราะเราเรามีเชื้ออาตมาเหยาะเชื้อไปมากแล้ว ใส่วัดขึ้นหลายตลอดละ เสียไปหลายตลอด ฉีดวัดขึ้นไป ก็อยากให้มีมาอยู่ให้มาเป็นชาวบ้านราชฯ หรือว่าจะเป็นอย่างอโศก แล้วเราก็จะได้ดูแลสืบทอด รุ่นแก่ๆเฒ่าๆนี่อีกหน่อยก็ตาย แล้วมรดกนั้นก็ตกทอดไปถึงชาวอโศกที่ยังอยู่ ไม่ต้องเซ็นมรดกนี้ให้ลูกให้หลาน ให้คนนั้นคนนั้น แต่มรดกนี้ก็เป็นของชาวอโศก ที่ต้องมีเลือดอโศก มีวิญญาณอโศก มีมาตรฐานความเป็นคนอโศก

อาตมาพาตั้งชุมชนมานี้ สร้างวัฒนธรรม สร้างจาริตประเพณี สร้างความเป็นสังคมชีวิตแบบบุญนิยม แต่ ๑๐ ปี ๒๐ ปีท่ามกลางสังคมโลกียะ สังคมบริโภคนิยม สังคมทุนนิยม สังคมอำนาจนิยม สังคม luxurism หรูหรานิยม ฟู่ฟานิยม luxury แต่เราก็สามารถที่จะเป็นสังคมบุญนิยมนี้ได้ ไม่ต้องไปหลงไหลได้ปลื้มกับทุนนิยม บริโภคนิยม อำนาจนิยม หรือว่าหรูหรานิยมอะไร เราอยู่กันอย่างของเรา นี่แหละ

ถ้าเราสามารถที่จะกล่อมเกลாதน จนกระทั่งเป็นคนยอดขยัน เป็นคนที่มีวรรณะ ๙ อย่างที่เป็นนี้ แล้วก็มีสมรรถนะความสามารถ ไม่สะสม ไม่เอาเปรียบเอาไรต์ เป็นคนพัฒนาตนให้มีศีลเคร่ง ให้เป็นคนขัดเกลามีอาการที่น่าเลื่อมใสขึ้นไปได้ เป็นคนดีของสังคม นี่แหละอาตมาว่าเป็นสุดยอดแห่งมนุษยชาติที่คิดช่วยกัน ตนเองก็พึ่งตนเองรอดแล้ว สามารถทำมาหากินมีสมรรถนะเลี้ยงตนรอดแล้วก็เกื้อกูลกัน ช่วยเหลือกัน สร้างคน พัฒนาคคน ช่วยกันพัฒนาคคนขึ้นมา ให้เป็นคนดีอย่างนี้ อย่างนี้เรา

จะกอบกู้สังคมไปรอด แต่ทุกวันนี้สังคมมันมอมเมากัน หลอกล่อกัน อวิชชา นี่ทุนนิยมก็จัดจ้านรุนแรง บริโภคนิยมก็ละเหาะ งามายเลอะเทอะไปหมดแล้ว อำนาจนิยมก็โอโห...ซบซ้อน เอาเปรียบเอารัดเบ่งข่ม กดขี่กันโอโห..มันกดขี่กันยิ่งกว่าสมัยทาสทุกวันนี้ มันกดขี่กันอย่างใช้ปัญญาซบซ้อน ที่ไม่ให้คนรู้ คุณว่า ประเทศไทยนี้ถูกประเทศอเมริกา กดขี่ไหม อย่าว่าแต่อเมริกาเลย ประเทศญี่ปุ่น กดขี่ไหม กดขี่ทางเศรษฐกิจ กดขี่ทางการเมือง กดขี่ทางวัฒนธรรม ถ้าเราไม่ฉลาดเพียงพอ ทำตนให้พ้นความเป็นทาส เราก็คงเอาตัวเรา เข้าไปยอมเป็นทาสเสียเอง ทาสเศรษฐกิจ ทาสทุนนิยม ทาสแพชั่น ทาสวัฒนธรรม เราต้องพ้น ความเป็นทาส เราจะมีความสุขกับวัฒนธรรมของเรา สุขกับการกินการอยู่ของเรา ถ้าเราไม่ทำตนให้หลุดพ้น จากความเป็นทาสอย่างนี้ เราก็คงเป็นทาสเขาไปตลอดกาล

ทางออกทางนี้แหละ ลัทธิบุญนิยม สังคมบุญนิยม ชุมชนบุญนิยม จะเรียกอย่างไรก็เรียกไป ซึ่งเรามีวิธีการมีความเป็นอยู่อย่างนี้ เราปลดแอกความเป็นทาส อาตมาบอกได้ว่า ชาวอโศก บ้านราชฯนี่ ไม่เป็นหนี้ ไม่ได้เป็นหนี้ธนาคาร ปลดแอกจากอำนาจทุนนิยม ที่นี่ถือว่าหลุดพ้นจากอำนาจทุนนิยม เพราะที่นี้ไม่เป็นทาสธนาคารเลย ไม่ได้เป็นหนี้เอกชนที่ต้องเสียดอกเบี้ยด้วย บัญชีฝากเงินธนาคารจำเป็นต้องมี แต่ไม่มีบัญชีใดมีตัวแดง ทรัพย์สินส่วนกลางไม่มีอะไรที่จะต้องจ่ายดอกเบี้ย บริษัทของ ชาวอโศกเราทุกบริษัทไม่มีบริษัทใดเป็นหนี้ธนาคาร นี่คือ พ้นความเป็นทาสแล้ว เป็นต้น

ชุมชนชาวอโศกทุกแห่งนี้ ไม่มีแห่งไหนขณะนี้ที่เป็นหนี้ธนาคาร นี่คืออิสระเสรีภาพทางการเงินในสังคมประเทศ หรือสังคมโลกเขาเป็นอย่างนี้ ของเราเป็นแล้ว บริษัทต่างๆของชาวโลกนี่คุณไป ถ้ามได้เลย บริษัทใหญ่ๆนี่เป็นหนี้ธนาคารอยู่ทั้งนั้นแหละ นี่คือสังคมโลก อาตมาไม่ได้ไปเรียนอะไรมา แต่อาตมารู้ เพราะอาตมาเรียนธรรมะพระพุทธเจ้าเท่านั้นในชาตินี้ แล้วก็มาพูด ในสังคมสมัยนี้ การหมุนเงินเข้าก็สู้กันไปทำธุรกิจกันทั้งนั้น ธุรกิจนี้ในสังคมนี้ พวกที่เรียนบริหารมานี่จะรู้ดี สมัยพระพุทธเจ้า ไม่มีเรียน ไม่มีรู้ ยังไม่มีการประพฤติแบบนี้ บริหารแบบนี้ สังคมไม่ได้เป็นแบบนี้

แต่สังคมวันนี้ปัจจุบันนี้ มันไม่ใช่สังคมตอนนั้นแล้ว แล้วเขาก็ต้องทำอย่างนี้ และทำอย่างนี้นี้ เขาเห็นว่าเขาเจริญ อาตมามองเห็นว่ามันเสื่อม มันไม่เจริญ แม้คุณจะมีสินทรัพย์ แม้คุณจะมีเงินสะพัด แม้เงินจะมีหมุน เงินเข้า เงินออก มี income มากกว่าเงินออกอะไรก็ตามแต่คุณมีส่วนได้ส่วนเกินมากกว่าก็ตาม มันก็เป็นเรื่องที่เกิดปฏิกิริยาอยู่ในสังคม มันทำให้คนในสังคมนี้ถูกเบียดเบียน ถูกเอาเปรียบ เอาเปรียบ แม้แต่คนอยู่ในระดับรากหญ้าก็อยากเอาเปรียบโดยจิตวิญญาณ ถ้าได้เปรียบเขาก็จะเอา ไข่มุข เพราะ ฉะนั้นสังคมทุกวันนี้ ถ้าไม่ศึกษาศาสนาพุทธ ไม่ศึกษาจนเข้าใจอย่างที่ว่านี้ คุณก็ถูกเขาดึงไปเป็นผู้ที่มีบาปอยู่ในสังคมตลอดกาลนาน เพราะทุนนิยมเป็นระบบบาป

ฉะนั้นผู้ใดจะเอาใจใส่ พัฒนาสมาคมของเรานี้ขึ้นมาด้วยก็จะดีมาก ก็จะได้ประโยชน์ แรงงานของเราพวกเราแรงงานหนุ่มสาว เป็นแรงงานอยู่ในวัยสร้างเป็นวัยที่มีพลังงานมาก อย่างพวก อาตมาที่อายุมากอ่อนล้าไปมากแล้ว

อาตมาก็โน้มหนาดด้วย ที่พวกเราต่างคนต่างช่วยกันคนละไม้คนละมือ ต่อไปเราจะมีสถานที่ เป็นหลักแหล่งกัน อย่างน้อยมีที่ทำงาน สมาคมศิษย์เก่าเรา เดี่ยวตึกสถาบันบุญนิยมขึ้นมาจะมีห้องที่ ทำงานให้ณะ เพื่อที่จะติดต่อเชื่อมโยง จะสร้างสรร รวบรวม ทำอะไรต่ออะไรกันขึ้นมา ก็ขอให้ทุกคนฟังไป สิ่งใดที่เราคิดว่าเข้าใจ และตั้งใจว่าจะทำสิ่งที่มีมันเจริญพัฒนาขึ้นมาให้ได้ ก็อย่าช้านะ พยายามกัน เรา

ต้องการการเป็นหมู่กลุ่ม การมารวมกัน การสมัครสมานกัน เพราะตอนนี้กระแสสังคมข้างนอกนี้ เขาเข้าใจขึ้น เขาเห็นดีเห็นชอบมา ปีนี้พวกเราคงได้ฟังข่าวคราวแล้ว กรมนั้นขอมมา กองนั้นขอมมา องค์กรนั้นขอมมา ขนาดตาบอดก็ขอมมา ๓๐๐ คน มีคนทั่วทั้งทักมาที่อาตมาว่า โอ้โฮ...พ่อท่านประสบผลสำเร็จแล้ว คนตาบอดเห็นได้ จริงเหลือเกิน จริงๆนะเขาศรัทธา เราบอกเราไม่มีที่รองรับแล้วนะ มั่ง หมอนไม่มีให้แล้ว เขาบอกเขาจะเอามาเอง มาแล้วแม่คนตาบอดนะ ต้องคอยเอาใจใส่ช่วยเหลือ อย่างน้อยต้องคอยดูช่วยกันมั่ง เขาบอกเขาจะช่วยตัวเอง เขาจะมา อาตมาว่าอาจจะจริงนะ พวกนี้คงเป็นภาระน้อยกว่าคนตาดีแหม...สมัยนี้มันสมัยตีลังกากลับ คนตาดีมันอวดดี คนตาบอดเขาถ่อมตน เขารู้จุดด้อยของเขา เขาก็เลยไม่ค่อยจองหอง เออ...ก็อาจจะเป็นได้นะ

♣ ข้าราชการกรมการปกครอง

๑๔ พ.ค. ๒๕๔๘ ที่ราชธานีโอศก ต้อนรับคณะเจ้าหน้าที่จากกรมการปกครอง ๓๑๖ คน ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่คณะบริหารของกรมการปกครอง อธิบดีกรมการปกครองและรองอธิบดีทั้ง ๓ ผู้อำนวยการสำนักงานผู้ว่าการกองในส่วนกลาง ปลัดจังหวัด นายอำเภอ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้มาขอดูงานเรื่องเกษตรอินทรีย์ ก่อนดูงานเกษตรอินทรีย์ ได้นิมนต์พ่อท่านให้แสดงธรรม ในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่านในส่วนของเนื้อหาการแสดงธรรม ผู้สนใจติดตามได้จากฝ่ายเผยแพร่

คุณติวะ แสงมณี อธิบดีกรมการปกครอง ได้ให้สัมภาษณ์ น.ส.พ.ชาวอโศกรายปักษ์ว่า

“รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย พล.ต.อ.ชิตชัย ววรรณสถิต พูดถึงเรื่องเกษตรอินทรีย์ ซึ่งเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาล ที่ต่อไปเราอยากให้มีโรงงานปุ๋ยทุกอำเภอ ท่านรัฐมนตรีพูดถึงราชธานีโอโศก ผมก็คิดว่า ไหนๆท่านนายอำเภอและปลัดจังหวัดมาลัมมนาแล้ว พวกเราก็น่าจะมาดูที่นี่ เพราะสมัยผมเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี ก็เคยพาคณะปลัดอำเภอมาอบรมธรรมชาติและดูงานเรื่องเกษตรอินทรีย์ มาดูของจริงเพื่อจะได้เกิดความคิดกลับไปขยายผลต่อไป”

คุณเลิศสิน จีงจรัสทรัพย์ นายอำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น “วันนี้ได้มาดูงานที่นี่ ดีมากครับ เป็นหมู่บ้านในพื้นที่กรมการปกครองอยากจะได้ ที่นี้มีความสงบเรียบร้อย ดูจากพื้นที่นี้ก็หน้าตาสดใส ยิ้มแย้มและก็ได้ธรรมชาติจากหลวงพ่อบุญศรีด้วย ดีมากครับ”

คุณสุชัย บุตรสาระ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอบ้านแพด จังหวัดขอนแก่น “มาดูหมู่บ้านราชธานีโอโศกรู้สึกประทับใจ มีความคิดที่น่าจะเป็นหมู่บ้านที่เราจะส่งเสริมตามนโยบายของรัฐบาลที่อยากจะมีหนึ่งอำเภอ หนึ่งหมู่บ้านในพื้นที่ นำร่องอำเภอละหนึ่งหมู่บ้าน ก่อนที่จะขยายผล ก็มีความคิดว่าจะนำผู้นำหมู่บ้านมาดูแนวทางศึกษาที่นี่ เพื่อไปขยายผลในพื้นที่ ถ้าชุมชนเป็นอย่างนี้หลายๆชุมชน เชื่อมั่นว่าสังคมเรา ประเทศเราก็จะมีแต่ความสงบ”

♣ งานเพื่อฟ้าดิน ครั้งที่ ๑๒

ระหว่างวันที่ ๑๖-๑๘ พ.ค. ๒๕๔๘ เครือข่ายกิจกรรมไร้สารพิษแห่งประเทศไทย(คกร.) ร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร(ธ.ก.ส.) จัดงานอบรมลัมมนากิจกรรมไร้สารพิษเพื่อฟ้าดิน ครั้งที่ ๑๒ “การแก้ไขปัญหาความยากจนอย่างยั่งยืน ด้วยเศรษฐกิจพอเพียง และเกษตรอินทรีย์” ณ ศูนย์การศึกษาและเรียนรู้กิจกรรมไร้สารพิษเศรษฐกิจพอเพียง หมู่บ้านชุมชนราชธานีโอโศก ต.บึงใหม่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ภายใต้คำขวัญของงานว่า “รักษ์ดิน รักฟ้า รักคนที่มาเพื่อฟ้าดิน”

วัตถุประสงค์ของการจัดงาน เพื่อ ๑. นำเสนอตัวอย่างกรณีความสำเร็จของเกษตรกรในการแก้ปัญหาความยากจนอย่างยั่งยืน ด้วยเศรษฐกิจพอเพียง และเกษตรอินทรีย์ โดยมีการพัฒนาจิตใจเป็นพื้นฐานหลักที่สำคัญ ๒. แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์ในการทำงานจริงของเกษตรกรที่มีการพัฒนาองค์ความรู้แบบครบวงจร ในสามอาชีพภูมิจาคติ คือ การทำกิจกรรมธรรมชาติ การทำปุ๋ยสะอาด และขยะวิทยา เป็นการจัดการขยะให้มีคุณค่า แปลงขยะให้เป็นปุ๋ย ทำกิจกรรมไร้สารพิษ การแปรรูปผลผลิต มีกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม และพึ่งตนเอง เพื่อการพัฒนาชีวิตอย่างยั่งยืน

ผู้ร่วมการลัมมนาประกอบด้วย

๑. ข้าราชการจากกระทรวงมหาดไทย ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรองผู้ว่าฯ ๗๖ จังหวัด จำนวน ๗๖ คน

๒. เจ้าหน้าที่กระทรวงเกษตรฯ เกษตรอำเภอและเกษตรจังหวัด จำนวน ๗๕๐ คน

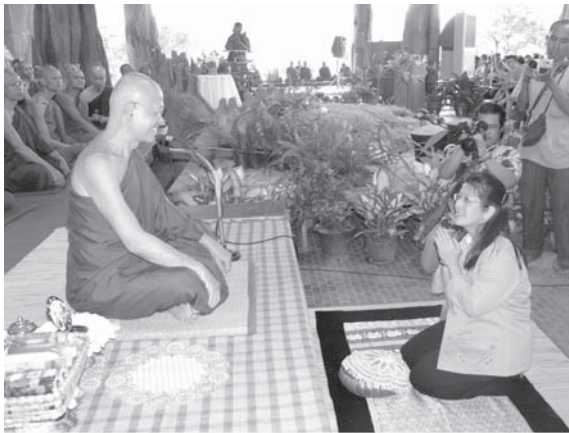
๓. เจ้าหน้าที่ ธ.ก.ส. จำนวน ๑๐๐ คน และเกษตรกรลูกค้า ธ.ก.ส. จำนวน ๒๐๐ คน

๔. เกษตรกรจากกรมพัฒนาที่ดิน จำนวน ๑๐๐ คน

๕. ญาติธรรมจากพุทธสถานและเครือข่ายชุมชนต่างๆของชาวอโศกประมาณ ๑,๐๐๐ คน

พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ได้มาร่วมให้การต้อนรับแขกผู้มีเกียรติและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ รวมถึงร่วมกล่าวรายงานด้วย จากบางส่วนดังนี้ “ชาวอโศกเริ่มทำเกษตรอินทรีย์มาลัยสิบกว่าปีแล้ว ที่หมู่บ้าน ศิริระอโศก ต่อมามีการอบรมเกษตรกร (ลูกค้า ธ.ก.ส.) ตามศูนย์อบรมของชาวอโศก ๒๐ ศูนย์ มีเกษตรกรผ่านการอบรมตั้งแต่ปี ๒๕๔๔-๒๕๔๗ ประมาณ ๖๐,๐๐๐ คน ซึ่งได้ปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตไปในทิศทางที่ดีขึ้นเป็นจำนวนมาก ขณะนี้มีจังหวัดนำร่องเรื่องเกษตรอินทรีย์ ๒๔ จังหวัด เกษตรกรรายย่อยจะพ้นจากความยากจนจะต้องทำ ๒ อย่างพร้อมๆกัน คือ ๑. ลดต้นทุนการผลิต ลดการใช้สารเคมี ๒. รู้จักประหยัด เลิกอบายมุข”

ฯพณฯ รมว.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คุณหญิงสุตารัตน์ เกยุราพันธุ์ เป็นประธานกล่าวเปิดงานและมอบนโยบายแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดและข้าราชการกระทรวงเกษตรฯ ขอบางส่วนมาถ่ายทอดในที่นี้ “ท่านนายกรัฐมนตรีน พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร ก็ได้เห็นความสำคัญ เนื่องจากท่านเองได้มีโอกาสพูดคุยใกล้ชิดกับท่าน พล.ต.จำลอง และได้ทราบถึงประโยชน์จากการที่เรายึดแนวพระราชดำริมาช่วยกันผลักดันในกลุ่มต่างๆ แล้วตัวอย่างตรงไหนที่ดี รัฐก็มีหน้าที่เข้าไปส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้น ให้มีกำลังทำให้มากขึ้น

ดิฉันกับชาวโศกนั้น ก็มีความใกล้ชิดกันมานานแล้ว ก็ได้เห็นถึงตัวอย่างที่ดี ตั้งแต่การให้ จิตวิญญาณของความรู้สำนึกในความรับผิดชอบของแต่ละครอบครัว ที่จะเข้าร่วมทำโครงการนี้ นั่นคือ ต้องเริ่มจากตัวเราเองก่อน ต้องเข้าใจ ต้องเห็นประโยชน์ และต้องรักที่จะทำจริง เพื่อประโยชน์สุขของ ครอบครัวนั้นๆ

ดังนั้นการที่เราได้ใส่คุณธรรมลงไป ก็คือใส่บุญใจ แล้วก็ให้บุญกับแผ่นดินที่จะเป็นบุญที่ยั่งยืน เป็นบุญทางด้านอินทรีย์ก็ต้องควบคู่กัน ดิฉันเองก็ชื่นชมและศรัทธาในแนวทางพ่อท่าน ท่านท่าน ประธาน ครร. และท่านจำลองได้ทำมาตลอดระยะเวลาสิบปีนี้จะคะ”

สำหรับเนื้อหาการแสดงธรรมของพ่อท่านและรายละเอียดต่างๆของงานในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน ผู้สนใจติดตามได้จากฝ่ายเผยแผ่และชาวโศกรายปักษ์ รวมถึงसारโศกที่ได้นำเสนอมาก่อนหน้านี้แล้ว

♣ โรงเรียนวิถีพุทธ

๑๙-๒๒ พ.ค.๒๕๔๘ ที่ราชธานีโศก มีการอบรมข้าราชการครูเขตการศึกษาที่ ๕ เกี่ยวกับ โรงเรียนวิถีพุทธ รุ่นนี้เป็นรุ่นที่ ๓ มีจำนวนกว่า ๔๐๐ คน ด้วยโรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีโศก ได้ รับการยอมรับว่าการจัดการเรียนการสอน เป็นโรงเรียนวิถีพุทธอีกแบบหนึ่ง สมควรที่โรงเรียนทั่วไปควร มาศึกษาเรียนรู้ ด้วยกระทรวงศึกษาได้พยายามที่จะปฏิรูปการศึกษา แทนการตามตะวันตกไปทั้งหมด เพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชุมชนคนไทย

พ่อท่านได้รับนิมนต์ให้แสดงธรรมท้าวตรเข้า จากบางส่วนของพ่อท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

“อาตมาก็เคยเป็นครูๆอยู่ ๑๐ กว่าปี เป็นครูพิเศษ สมัยนั้นค่าสอนพิเศษชั่วโมงละ ๑๕ บาท แต่อาตมาไปสอนนี้เขาให้ชั่วโมงละ ๓๐ บาท ตอนแรกที่ซื้อรถมอเตอร์ไซด์ขับไปสอน พอมีเงินขึ้น ก็เลยซื้อรถยนต์ สอนสองโรงเรียน บางวันก็สามโรงเรียน วิ่งสอน

และยังทำงานโทรทัศน์เป็นพิธีกร จัดรายการการศึกษา รายการเด็ก รายการสารคดี ไม่ค่อย ได้ทำบ้านเหิงกับเขาหรอก แต่ว่าอาตมาก็ถนัดบ้านเหิง เป็นนักแต่งเพลง ละครละเมิ่ง ทำมาตั้งแต่เรียนหนังสือ ทำมาตลอด พอโตขึ้นไปอยู่โทรทัศน์ก็จะว่าจะทำ เขาก็ไม่ให้ทำ ก็มาทำรายการสารคดี รายการการศึกษา รายการวิทยากร รายการเด็ก รายการคนแก่ รายการแมวมองหนังก้องน้กอะไรมาแข่งกัน ก็ได้ทำบ้าง แต่ก็น้อย ก็เลยรู้จักหมด อธิบตี หัวหน้ากองอะไรพวกนี้รู้จักหมดในวงการราชการ วงการการศึกษา ก็รู้จักกัน ก็ติดต่อกันมาออกโทรทัศน์

อาตมาปฏิบัติธรรมตั้งแต่เป็นฆราวาส ปฏิบัติธรรมแล้วเห็นความจริงมันเป็นอย่างนี้ ชีวิตก็มี เหนือนี้ละ อยู่กับโลกอาตมาก็ไม่ได้แพ้โลกหรอก เพื่อนรุ่นเดียวกันจบมานี้สู้อาตมาไม่ได้สักคนหรอก อาตมามีรายได้เดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อนฝูงก็มีเงินเดือนละ ๑,๒๐๐ เดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ชั้นโทพันสอง ชั้นตรี ๗๕๐ บาท ชั้นเอกก็ ๒,๕๐๐ บาทในสมัยนั้น นายกรัฐมนตรีมีรายได้เดือนละ ๑๒,๐๐๐ บาทตอนนั้น อาตมานี้ได้เดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาทนะ ชื่อเสียงก็มี เงินทองก็มี เพื่อนฝูงก็เยาะ เวลาเลี้ยงเพื่อนนี่อาตมาก็ต้องใหญ่ เบ่ง เป็นคนจ่ายเงินเอง

อาตมาออกบวช พ.ศ.๒๕๑๓ ตั้งแต่อายุ ๓๖ จนกระทั่งทุกวันนี้ ถ้าใครได้ข่าวได้คราวก็คงจะพอรู้จัก อาตมาถูกจับ ถูกฟ้องขึ้นศาล บางจังหวัดอาตมาก็คงได้ไปมั่ง ต้องไปขึ้นศาลจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ ฟ้องทั่วประเทศ โอ้ กว่าจะจบการฟ้องร้องขึ้นศาลก็ ๖ ปี ๗ ปีกว่าจะตัดสินถึงฎีกา เหนื่อย แต่ก็ทนเอา ยอมเอา อาตมาไม่ได้ผิด แต่อาตมาต้องแพ้ สู้เขาไม่ได้ เขามีอำนาจ เขาจะอย่างไร จะเอาอย่างไร จะพูดอย่างไรก็ต้องยอม ถึงแม้ว่าอาตมาจะไม่ผิด ก็แพ้ทั้ง ๓ ศาล เขาสั่งให้ติดคุก แต่วารอลงอาญา ๒ ปี ก็เลยติดคุกอยู่นอกคุกอยู่ ๒ ปี ต้องคุมประพฤติ เอ้า...ก็คุมไป เราก็ยอมทุกอย่างนั้นแหละ แต่ว่าอาตมาก็ปฏิบัติธรรม พากันเรียน พากันศึกษาศาสนา ศีลธรรมะ ปฏิบัติตนเองให้เป็นคนมีธรรมะ **คนเราจะเป็นคนมีเงินมีทองเยอะยังงี้ก็ช่าง ถ้าไม่มีธรรมะนี้มันก็ขาดทุน เพราะว่าคนเราที่มีทรัพย์จริงๆ นี่ก็คือ กรรมนี้เป็นทรัพย์ เราจะทำอะไรก็แล้วแต่ กายกรรม วาจกรรม มโนกรรม เท่านั้นที่เป็นทรัพย์ เป็นสมบัติแท้ของคน ที่ติดตัวติดอึดถึกไปจนกว่าจะปรินิพพาน เงินไม่ใช่ทรัพย์แท้**

คนที่คอร์ปชั่นนี้ คนที่โกง ก่อนที่จะโกงเขานี้ รู้มั๊ยว่าตัวเองทำชั่ว รู้มั๊ยๆ (รู้) จบดอกเตอร์ มา นี้โกงมั๊ย จบดอกเตอร์มา ๕ ใบถ้าสู้กิเลสไม่ได้ ก็โกง ความรู้ที่มันไม่ทำให้เราทำได้ ยิ่งรู้มันแหละ ยิ่งขี้โกงอย่างฉลาด คนอื่นไม่รู้ไม่ทัน ตายไปแล้วก็ไม่มีใครรู้เลยว่าโกง ไปเรียนไปรู้มาแล้วฉลาดขึ้น รู้เหลี่ยมรู้มุม รู้กฎหมาย รู้รัฐ ที่หลบที่หลีก ยิ่งฉลาดยิ่งเป็นอย่างนั้นแหละ ความรู้แทนที่มันจะทำให้เรามีศีลมีธรรมขึ้น คนเราว่าเรียนสูงๆจะได้เป็นคนดี มีศีลมีธรรม อย่าไปคิด เป็นไปไม่ได้เลย อาตมาไม่ได้ดูถูกความรู้ แต่ว่าความรู้ที่มันเป็นภัยเป็นพิษ ยิ่งเรียนสูงยิ่งฉลาดมาก ถ้าไม่ลดกิเลส กิเลสมันก็ใช้ความรู้เป็นอาวุธ ศาสตร์นี้ แปลว่าอาวุธ หรือแปลว่าความรู้ แปลได้ ๒ อย่างนะ มันก็ใช้ฆ่าคนด้วย ใช้เป็นความรู้ด้วย

ความรู้ทางโลกทางวิชาการนี้ไม่ใช่หลักประกันให้คนเราเจริญได้ มีแต่ทำบาปกับบาปให้กับตน กับสังคม แล้วก็แพร่เชื้อโรคบาป จมมหาวิหยาลย์ก็เท่ากับได้อาวุธ เอาไปแย่งคนอื่น ไปตีราคาตัวเอง ให้เงินเดือนสูงขึ้น เอาค่าตัวสูงขึ้น แก่งแย่งลาภยศสรรเสริญ เขาไม่ได้คิดหรอกว่าเรียนสูงมาแล้วเรา

จะเป็นคนดี มาเป็นคนเสียสละ รู้อยู่ สำนึกก็มี รู้ว่าเสียสละนี้ดี แต่พอถึงสถานการณ์จริงๆก็มาโลก

แม้กระนั้นก็ไม่หมายความว่าอาตมาชอบคนไม่เรียนไม่รู้ คนโง่ๆไม่ใช่ ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาที่รู้จักจริงและรู้รอบ โดยเฉพาะรู้จักกิเลส และรู้การละกิเลส แล้วคนละกิเลสนี้เป็นคนยอมได้ ถ้าคนไม่ลดกิเลสที่มันไม่ยอม ผิดมันยังไม่ยอมเลย แต่คนลดกิเลสที่ยอมได้ แพ้ได้ แม้จะเป็นคนถูกก็ตาม ถูกก็ถูก ถ้าเราจะแข็ง จะต้องทะเลาะกัน จะฆ่าแกงกัน เราก็ไม่เอา ยอม จบ

ถ้าจะไปทำการศึกษาวិถีพุทธ ก็จะต้องรู้จักความเป็นพุทธชะก่อน “พุทธคืออะไร” ทุกวันนี้นั้นหาพุทธไม่ได้ หาพุทธยาก **เป้าหมายของพุทธก็คือ นิพพาน” นิพพานก็คือลดกิเลส ดับกิเลสสนิท**

ศาสนาพุทธนี้สอน กัมมัฏสะโกมทิ กัมมททยาโท กัมมโยนิ กัมมพันธู กัมมปฏิสราธณ กัมมัง สัตเต วิภังคิ กรรมจำแนกสัตว์ กรรมเป็นของๆตัว ใครทำก็เป็นของๆคนนั้น ทุกวันนี้สอนผิด แบ่งบาปแบ่งบุญ แบ่งไปให้คนตาย ซึ่งจริงๆมันแบ่งกันไม่ได้ คนไหนทำก็ของคนนั้น แบ่งผู้ไม่ได้ไป

ศาสนาพุทธทุกวันนี้มันเกือบไม่เหลือแล้ว เหลือแต่ชื่อ แต่ว่าเนื้อแท้ของศาสนาพุทธ ความเป็นศาสนาพุทธแท้ๆไม่เหลือ **“ศาสนาพุทธเนื้อแท้คือ โลกุตระ หรืออาริยะ”** เป็นเรื่องวิเศษ วิสามัญ ไม่ใช่เรื่องธรรมดา ไม่ใช่ศาสนาสามัญที่มีแต่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แล้วก็อยู่กับพระเจ้า อยู่กับบุญญา อยู่กับฤทธิ์แรงบันดาลบันดาล ขอเอาขอกันทั่วบ้านทั่วเมือง ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วย เป็นศาสนาแบบเทวนิยม เทวนิยมไม่ใช่พุทธ พุทธคือ Atheism หรืออเทวนิยม **พุทธเป็นศาสนาอเทวนิยม ไม่ได้นับถือพระเจ้า ไม่ได้นับถือเทพเจ้า** แต่ว่าศาสนาพุทธมีเทวดา แต่เทวดาไม่เหมือนกัน เทวดาคือจิตวิญญาณ พระเจ้าก็จิตวิญญาณ แต่เขาพิสูจน์พระเจ้าไม่ได้ ของพระพุทธเจ้าพิสูจน์พระเจ้าได้ พิสูจน์เทวดาได้ **“เทวดาคือจิตวิญญาณที่เป็นสุข จิตวิญญาณที่ลดกิเลส จิตวิญญาณที่เป็นสุขเรียกว่า สมมุติเทพ จิตวิญญาณที่ลดกิเลสได้เรียกว่า อุบัติเทพ”** เทพก็คือเทวดานั้นแหละเดี๋ยวง เทพ กับ เทวดาก็อันเดียวกันนั้นแหละ ถ้าใครเรียนบาลีมาyingจะไม่มีปัญหา **“ผู้ที่เป็นสุขแบบโลกิย์เรียกว่า สมมุติเทพ”** ผู้ที่ลดกิเลสได้เรียกว่า **อุบัติเทพ** ผู้ที่กิเลสหมดเกลี้ยง เรียกว่า **วิสุทธิตเทพ** เทวดา ๓ อย่างของศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าสอนไว้ คนโลกๆนี่ก็เป็นสมมุติเทพ สมมุติเทพคือ ผู้ที่มีความสุขโลกิย์ เป็นคนรวยที่ได้ลาภ ยศ สรรเสริญ มาสมใจ มาบำเรอกิเลส อยากได้อะไรก็ได้ อยากได้เงินทองก็ได้มา ได้เงินมาเยอะๆก็สมใจก็เป็นสุขขึ้นสวรรค์ ถ้าไม่ได้ก็เป็นทุกข์ลงนรก ใครมาตำหนิตเดียวนิตินินนาทักโกรธ ทุกข์ อยากได้หวานได้อร่อย อยากได้สวยได้งาม กามคุณ ๕ ได้มาสมใจก็สุขขึ้นสวรรค์ เป็น**สมมุติเทพ**

ที่นี้มาถึงเรื่องสำคัญของชีวิต **เป็นครูจะสอนวิถีพุทธ ก็ต้องเป็นคนที่มีพุทธศาสนาในตัวเอง มีพุทธศาสนาในตัวเองก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ นี้ของพุทธ มีวิมุตติ หรือมีนิพพาน** นิพพานตั้งแต่อบายมุข จิตใจไม่เอาแล้วเรื่องนี้ กิเลสมันตายหรือกิเลสมันไม่ฟื้นแล้ว หรือกิเลสมันเหลือน้อย ก็น้อยจนมันไม่กล้าแล้ว เพราะว่ากิเลสมันเรากุมได้ ถ้าจะจบจริงๆก็คือกิเลสมันตายสนิท ไม่ฟื้น ตายอย่างแน่นอนเที่ยงแท้ยั่งยืน ภาษารธรรมะท่านบอกว่า ตายชนิด นิจจัง ชูวัง สัสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรัง อสังกุปปัง นิจจังก็แปลว่าเที่ยง ตายอย่างเที่ยงแท้ ชูวังตายอย่างถาวร สัสตังตายอย่างยั่งยืน อวิปริณามธัมมังแปลว่า ไม่มีความเป็นอื่น เป็นอย่างนี้แล้วไม่เป็นอื่นอีก อสังหิรังแปลว่า ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ ได้แล้วได้เลย ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลงได้อีก ไม่มีอะไรจะมาทำลายให้เป็นอย่างอื่นได้อีก อสังกุปปังแปลว่า ตายแล้วไม่มีฟื้น ไม่มีกลับมากำเริบ ตายแล้วตายเลย ไม่มีกลับมาฟื้นอีกนั่นคือกิเลสตาย

นี่คือของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติถูกต้องทฤษฎีของพระพุทธเจ้า ก็จะลดกิเลสได้จริงๆ ลดบายนมุขก่อนเป็นพระโสดาบัน ลดกามราคะ-ปฏิฆะอีกเป็นสภิกาคามี เป็นต้น

การพัฒนาชีวิตของเราที่ทรัพย์ กรรมเป็นทรัพย์อันนี้สำคัญ จะเกิดอีกก็ชาติๆก็แล้วแต่กรรม วิบากเป็นทรัพย์ กัมมสังขตา วิปากสังขตา กัมมัสสกตาสังขตา ตถาคตโพรหัสสังขตา ๔ อย่างนี้ เชื่อกรรม เชื่อวิบาก เชื่อกรรมเป็นของๆตน เชื่อคำตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า นี่เป็นความเชื่อสี่อย่าง ถ้าใครเชื่อว่าการนี้เป็นเรื่องสำคัญ มันเป็นเรื่องที่เราจะต้องพิจารณาแล้วก็พยายามสั่งสมกรรมดี กรรมที่เป็นโลกุตระ กุศลมีทั้งโลกีย์กุศล มีทั้งโลกุตระกุศล เราเป็นพุทธต้องมาเรียนรู้โลกุตระให้ได้ พอเรียนรู้โลกุตระแล้ว เราก็มาปฏิบัติโลกุตระธรรม โลกุตระมันมีทั้งกุศลโลกีย์กุศลโลกุตระ ส่วนพวกโลกีย์มันไม่รู้จักกุศลโลกุตระ ถ้าจะได้กุศลก็ได้แต่กุศลโลกีย์อย่างเดียว ได้ส่วนเดียว แต่ถ้าเป็นกุศลโลกุตระมันได้ทั้งสองส่วน เป็นประโยชน์สองส่วนในกรรมเดียวกันพร้อมกันคือ กุศลโลกีย์และกุศลโลกุตระ ในกรรมเดียวกัน เรียกว่า อุภยัตถะ แต่ถ้าทางโลกีย์มันมีกุศลอย่างเดียว เอกัตถะคือ กุศลโลกีย์เท่านั้น

พระพุทธเจ้าท่านสอนว่า ทำดีทำสิ่งที่ เป็นกุศลไว้ เป็นกรรมเป็นกุศลของเราไว้ แล้วมันเป็นของเราทันที สะสมไป **คนเราเกิดมาไม่ได้อะไรจริง ที่ได้จริงมีแต่กรรมและวิบาก** นั่นเป็นทรัพย์แท้ๆเลย เอ้า..ขอฝากไว้แค่นี้ สำหรับวันนี้ก็ขอให้ทุกคนมีมรรคมีผลของพระพุทธเจ้าทุกคน.....สาธุ....

♣ เวียนธรรมวิสาขบูชา

๒๒ พ.ค. ๒๕๔๘ ที่สันติอโศก คำนี้มีรายการเวียนธรรมในวันวิสาขบูชา มีญาติโยมมาร่วมรายการเวียนธรรมกันมากกว่าทุกปี อาจเป็นเพราะกรณีที่ถูกต้องไปร่วมจัดงานที่พุทธมณฑลก็เป็นได้ ทำให้ญาติโยมเกิดความรู้สึกกำหนดสำคัญที่จะต้องมาทัน หลังจากสมณะและสิกขมาตุได้กล่าวธรรมตามที

แต่ละท่านจะเห็นเหมาะสมแล้ว พอท่านได้มาร่วมปิดท้ายการเวียนธรรมครั้งนี้ด้วย ขอนำบางส่วนมาถ่ายทอดสู่กันดังนี้

“วันอาสาฬหบูชา วันเพ็ญเดือน ๘ เป็นวันมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ครบพระพุทธเจ้า ท่านไปโปรดปัญจวัคคีย์ พระองค์ก็ประกาศว่าท่านเป็น“พระพุทธเจ้า” นี่คือ พระพุทธเจ้าปรากฏขึ้นต่อมนุษย์ ต่อโลกครั้งแรก และเมื่อพระพุทธเจ้าเริ่มเทศน์ธัมมจักกัปปวัตตนสูตรให้ปัญจวัคคีย์ฟัง นั่นคือมี “พระธรรม”เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก พอโปรดเสร็จ“โกณฑัญญะ”ก็บรรลุธรรมและขอเป็น“พระสงฆ์” องค์แรกเลย ก็มีครบ“พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์”ตั้งนี้เป็นต้น ประเทศพุทธอื่นๆเขาไม่เห็นเป็นวันสำคัญ เขาไม่ได้ค้นพบความสำคัญดังที่ไทยเรามองเห็นนี้ ไทยจึงเห็นว่าวันอาสาฬหบูชาสำคัญด้วยประการอย่างนี้ เพื่อที่จะเตือนใจประชาชนจึงได้ชู“วันอาสาฬหบูชา”จัดเป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา ก็มีพิธีกรรมกันไปตามศรัทธาของแต่ละที่ มีฟังเทศน์ฟังธรรม มีการปรุงแต่งวัตถุรูปสลักสิ่งต่างๆประกอบขึ้นเป็นงานพิธี เป็นัญญัติ ที่จะมาเสริมหนุนให้เกิดประโยชน์คุณค่าทางธรรมะทางศาสนา ไทยใช้วันอาสาฬหบูชานี้เป็นวันสำคัญวันหนึ่งของชาวพุทธ

ส่วนวันวิสาขบูชานี้เป็นวันสำคัญยิ่งใหญ่ รู้กันทั่วไป เป็นวัน“ประสูติ ตรัสรู้ ปรีชาญาณ” เป็นเหตุการณ์สำคัญหลัก ก็ใช้วันนี้เป็นวันสำคัญที่จะมาทำพิธี เรียกว่าัญญัติ เชิญชวนคนมารวมกันมาพบกัน ซึ่งเป็นการมาพบกันเพื่อให้เกิดคุณค่าทางธรรม ทางศาสนาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เนื้อหาหลักๆที่ควรจะได้ไป ก็น่าจะเป็นอย่างที่เรากำลังยึดกันในวันวิสาขบูชาตอนนี้ คือ ระดมอริชชาน ซึ่ง “อริชชาน ๔” ที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ มี “ปัญญาอริชชาน-สัจจาธิชชาน-จาคาธิชชาน-อุปสมภาธิชชาน” อันนี้อาตมามาดีแน่ๆ มีผู้ไม่เข้าใจในเรื่องของ “อริชชาน” ก็ทำหิววิจารณ์การเชิญชวนกัน “อริชชาน” ในคราวนี้ว่า เป็นเรื่องไม่อยู่ในร่องในรอยของศาสนาพุทธก็มี ก็เป็นธรรมดาของผู้ไม่รู้ย่อมมีได้เป็นได้ ก็ไม่เป็นไร อริชชานแปลว่า ความตั้งใจ ตั้งขึ้นมาในใจว่า เราตั้งใจ จะเลิกสิ่งนั้น จะทำสิ่งนี้ ตั้งใจอย่างโน้นอย่างนี้ ตั้งใจให้ดี ตั้งใจทำดี ตั้งบ่อยๆ อริชชานบ่อยๆเถอะ ใช้ปัญญาในไตรตรอง วิวินิจฉัย “การตั้งใจ” ดีกว่าตั้งใจเรื่องอะไรจะเป็นประโยชน์เป็นคุณค่าที่ควรที่สุด เรียกว่า “ปัญญาอริชชาน” และตั้งแล้วที่นี้เติมคำว่า “สัจจะ” เข้าไปหน้าคำว่า “อริชชาน” ก็ยิ่งดีใหญ่เพราะว่า สัจจะแปลว่าดี แปลว่าจริง ตั้งเข้าแล้วต้องเอาจริงนะ อย่าเหลวไหล การตั้งใจเอาจริงทำให้จริง จนเกิดผลจริงเรียกว่า “สัจจาธิชชาน” และสิ่งที่เป็นผลแท้ก็คือ “จาคะ” หรือ “ให้ออกไป-สละออกไป” ให้สำเร็จนั่นเอง คือเนื้อแท้ของคนที่ควรจะได้ควรจะได้ปฏิบัติตนให้เป็นให้ได้ในกาเกิดมาเป็นมนุษย์ เพราะ “การให้-การเสียสละ” นี้แหละที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความเป็นคน จึงต้องมี “การตั้งใจ” ให้สำเร็จผลเป็น “จาคาธิชชาน” ให้ได้นั่นคือสิ่งที่คน และสังคมต้องการ เพราะเป็นประโยชน์ต่อตนต่อสังคมแท้ๆจริงๆ สุดท้ายยอดสุดก็คือ “อุปสมภาธิชชาน” ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของมนุษย์แต่ละคน ที่ควรมี “การตั้งใจ” อุปสมะคือ ความสงบจากกิเลส คือ นิพพาน ดังนั้นการตั้งใจที่จะไปถึงนิพพานจึงเป็น “การตั้งใจ” หรือ “อริชชาน” ที่เป็นจุดหมายของชีวิตคนที่ทุกคนควรจะไปให้ถึง “การอริชชาน” จึงเป็นสิ่งที่ดีเยี่ยมที่ควรจะทำกันให้ได้จริง

เพราะฉะนั้นเขาทำพิธีกรรมปีนี้ รวมเลยเป็นเรื่องของรัชฎา รัตนรงค์เป็นเรื่องของการช่วยกันทำ ชักชวน ป่าวประกาศ ผู้ที่เป็นตัวการเป็นเรื่องจริงๆ ก็รัฐบาล นายกรัฐมนตรีเลย ร่วมกับคนนั้นคนนี้ อะไรก็แล้วแต่ มาช่วยกันระดมปลุกเร้าให้มี “อริชชาน” กัน อาตมามาว่าเป็นแนวคิดที่ดีมากที่สุดทีเดียว

ในวันสำคัญอื่นๆก็ได้ เราก็ควรจะ “อธิษฐาน” กัน ที่ “อธิษฐาน” กันแล้วก็ทำกันให้ได้ จะทำได้มากได้น้อยอะไรก็ตามเถอะ พยายามพากเพียรเอา มันก็จะเกิดพัฒนาคน คงไม่มีใครจะ “อธิษฐาน” ว่า ต่อไปนี้เราจะทำชั่วอันนี้ให้ได้ คงไม่มีนะ ใช่มั้ย? เพราะฉะนั้นมาตั้งจิตที่จะทำดี หรือเลิกชั่วกันเถิด

ถ้ามีการกระทำอันนี้เป็นกิจจะลักษณะ และทุกคนก็เห็นสิ่งนี้เป็นสิ่งดี และก็พยายามทำกันจริงๆ ไม่ใช่ทำแค่ครั้งเดียว ทำบ่อยๆ ทำซ้ำๆ มันยังไม่ได้ก็ทำอีก ถ้าเราจะเลิกชั่วอันนี้ก็เลิกให้ได้ จะทำดีอันนี้ก็ทำให้ได้ มันยังไม่สำเร็จก็ทำให้ได้อะไรอย่างนี้เป็นต้น ก็พากเพียรทำ ทำให้จริง ให้สำเร็จผลจริง เรียกว่า “สัจจะ” คราวนี้จึงเน้นโดยใช้คำว่า “สัจจะอธิษฐาน” ซึ่งก็คือ “สัจจาธิษฐาน” นั่นเอง แล้วให้เป็น “สัจจะ” กันให้ได้เถิด ส่วนในเรื่องรายละเอียดในเรื่องของการตั้งใจปฏิบัติธรรมเพื่อที่จะเข้าไปสู่นิพพาน เป็นเรื่องของโลกุตระ เป็นเรื่องของปรมาตม์ ก็ควรอย่างยิ่งสำเร็จคนทุกคน

ถ้าเรารู้จักโลกุตระธรรม และเรารู้จักปรมาตม์แล้ว จะตั้งอธิษฐานเพื่อที่จะให้เราปฏิบัติเข้าไปสู่โลกุตระ ปฏิบัติให้เข้าไปถึงปรมาตม์ได้ก็ยิ่งดี และก็ควรทำ เพราะอาตมาก็ย้ายแล้วย้ายอีกว่า **คนเราเกิดมาก็ชาติก็ตาม ถ้าไม่รู้จักโลกุตระ จะวนเวียนอยู่ในโลกีย์นั่นแหละ ต่อให้ทำดีที่สุดขนาดไหนก็ไม่เที่ยง ก็ไม่มีทางออก ไม่มีทางจะทำให้ตนเองแข็งแรงถาวร** ศาสนาหลายศาสนา ก็พยายามละชั่ว ประพฤติดี พยายามกระทำสิ่งที่ดี และก็พยายามทำซ้ำๆทำจริงๆ ตั้งใจทำ ชั่วไม่ทำ ชั่วให้เล็กๆ ใช้วิธีที่จะพากเพียรกดข่ม เลิกละ เองงายๆเลิกละ โดยไม่เข้าไปหาโลกุตระ ไม่เข้าไปหาปรมาตม์อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้คือเข้าไปหาโลกุตระ เข้าไปหาต้นเหตุ เข้าไปจับตัวการใหญ่ คือตัวกิเลส ตัณหา อุปาทาน จับให้ได้ก็จับตัวตนมันให้ได้ แล้วฆ่าให้ได้

ศาสนาอื่นๆใดๆเขาก็ทำเขาก็สอน คุณงามความดีอันนั้นก็มียูในโลก เพราะเขาสอนกันอยู่ทั่วไป ก็ได้ดีแต่ไม่เที่ยง เพราะไม่ได้ดับเหตุ ไม่ได้มีวิธีกำจัดจนถึงขั้นฆ่าตัวการหรือตัวเหตุที่พาชั่ว

ตายสนิท ไม่ฟื้นเรียกว่า อสังkupบัง ตายสนิทไม่ฟื้นไม่กลับกำเริบอีก ยั้งยืนถาวรตามที่อาตมาพูดให้ฟัง ว่าคุณลักษณะของนิพพาน จะมีความมั่นคง นิจจัง ฐวััง สัสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรัง อสังkupบัง คือได้แล้วมันเที่ยงแท้-มั่นคง-ยั้งยืน เพราะมันเป็นตัวจริง ฆ่ากิเลสตายสนิทจริง นี่คือโลกุตระ คือโลกที่พระพุทธเจ้าท่านค้นพบ และปรมาตม์คือ เข้าไปถึง“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” เข้าไปจับอาการ ของจิต เข้าไปค้นคว้า เข้าไปชอกแซกจับตัวโจร จับตัวการใหญ่ตัวเหตุให้ได้ และก็มีความจัดฆ่าให้ตายสนิทจริงๆ เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นเรื่องที่ถาวร เป็นวิทยาศาสตร์ คือวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ

ทุกศาสนาสอนให้คนดี ละชั่ว-ทำดี แต่มันไม่เที่ยง มันไม่ยั้งยืน มันจะวนเวียนกลับมาซ้ำได้ อีก ดีแล้วก็ตกยาก ขึ้นสวรรค์แล้วก็ลงนรก ไม่เที่ยง แต่เขาไม่รู้ ทำสมาธิสกดจิตไว้ได้ลึกได้นานก็ สามารถดูเหมือนกิเลสไม่ไหลไปทั้งชีวิตได้ หลงกันว่าเป็นอรหันต์กันมาเยอะแล้ว เกิดมาชาติใหม่ก็เวียน กลับมีกิเลสอย่างเดิม เพราะมันไม่ใช่ปฏิบัติมรรค ๘ ผล ๒ มีวิชชา ๘ จรณะ ๑๕ ที่เป็นอารยสัจ ๔ สัมบุรณ์ ศาสนาพุทธพระพุทธเจ้าท่านรู้แจ้งเห็นจริง เพราะพระพุทธเจ้าท่านระลึกชาติได้ว่า โอ...เคย เกิดมาไม่รู้ตั้งกี่ชาติๆ และก็ในชาติต่างๆเหล่านั้น ท่านก็รู้กรรม รู้วิบาก จึงรู้จักของจริง เห็นของจริงว่า โอ...คนมันวนเวียนอย่างนี้เอง เกิดแล้วเกิดเล่า เกิดไปแล้วก็เพราะกรรมชั่วจึงไปชั่ว ไปได้รับผลชั่ว รับวิบาก ทุกข์ยาก ตกนรก เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นอย่างนั้นอย่างนี้อะไรก็แล้วแต่ แต่ละชาติๆก็รู้หมด พระพุทธเจ้าที่ศึกษาและพิสูจน์ตามรู้จนกระทั่งรู้เหตุ เหตุอันนี้ถึงพาให้เกิดอันนี้ เป็นอย่างนี้ๆ ซึ่งเป็น เรื่องยากเป็นอนินไตย ที่จะรู้กรรมวิบากว่าอย่างนี้มันพาเกิดเพราะอย่างนี้ๆ ยากมาก แต่ท่านก็สามารถ ฝึกฝนตนเองจนสามารถมีความรู้พิเศษ สามารถหยั่งรู้ได้อย่างแท้จริงถึงขนาดยืนยันได้ มีสิ่งที่ยืนยันแล้ว ยืนยันอีก มันจึงเป็นวิธีวิทยาศาสตร์ ท่านเอาตัวท่านเองพิสูจน์ แต่ละชาติๆเกิดมาแล้วก็พัฒนาตัวเอง ขึ้นมา มันคืออย่างนี้ มันยั้งยืนอย่างนี้ จนกระทั่งมันยั้งยืนจริงๆ จนกระทั่งมันสุดยอดๆของคนคือ อรหันต์ นอกจากอรหันต์แล้วยังสุดยอด ว่าคนแต่ละคนๆนี้หลายๆคนที่เขาไปเป็นกันนี้ ท่านก็ไปเป็นตามที่เขาเป็น อย่างนี้โน้นอย่างนี้ ตามวิบากใดๆ ท่านก็วนเวียนเกิดไปอีกจนกระทั่งรู้ว่า คนอย่างนี้เป็นอย่างนี้อีก อรหันต์ นั้นะเปรียบเหมือนไปไม่กำมือเดียว คนคนหนึ่งได้บรรลุอรหันต์รู้แจ้งจบของตนๆเท่านั้น เท่ากับไปไม่กำมือ เดียว ส่วนอรหันต์แบบพระพุทธเจ้า อรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้านั้น รู้แจ้งจบเท่ากับไปไม่ทั้งป่า เพราะฉะนั้นท่าน เกิดเพื่อที่จะศึกษาความเป็นคนอย่างนั้นอย่างนี้อีกมากกว่ามากยิ่งนัก ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์โลกจะไปเป็นอะไร อย่างไม่รู้ ท่านก็ไปเป็นมาหมด ไปทดสอบไปทดลอง ไปทำ ไปประพฤติปฏิบัติ จนกระทั่งได้รู้จริงๆ ไม่ใช่ ว่าเรียนจากตำรา เพียงแต่ได้ยั้งได้ฟังเฉยๆ ไม่ใช่ เอาตัวเองไปเป็นมาเลย จึงเป็นผู้ที่ได้ผ่านพบของจริง แล้วก็ระลึกชาติ ระลึกว่าชาติตนเองผ่านอะไรต่ออะไรมาบ้าง ได้เห็นได้รู้ได้เป็นมาจริงๆทั้งนั้น ครบ และซ้ำซากนับไม่ถ้วน ก่อนจะสรุปว่าตัวเองจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ท่านก็ตรวจสอบว่าอันนี้สิ้นสุดยอด

เพราะฉะนั้น ใครเชื่อพระพุทธเจ้า และก็คิดว่าเราอยากจะเป็นคนที่ประเสริฐ มีหลักประกัน เพราะปฏิบัติแล้วของพุทธนี่ยืนยันได้ว่ามีหลักประกันยั้งยืน เพราะดับที่ตัวเหตุ หยุดเหตุชั่วมีแต่เหตุดี ลึกไปกว่านั้นจนกระทั่งที่ว่า ไม่เอาดีที่ได้ไปเที่ยวเบ่ง ช่ม ไม่ยึดมั่นถือมั่นแม้นิพพานว่าเป็นเรา เป็นของเรา ทำแต่กรรมที่ดีแล้วก็ปล่อยวางอย่างเด็ดขาด เพราะชัดเจนแล้วว่า กรรมของเราที่ทำดีแล้ว บันทึก โดยธรรมชาติ บันทึกโดยสัจจะ กรรมของใครกรรมของมัน ทำแล้วมันบันทึกเอง ไม่ต้องจำ มันก็เป็น มันก็มี เป็นของตนแล้ว ตนไม่ต้องยึดติดเลยจริงๆ ไม่มีใครไปบันทึกไม่มีใครไปจดบัญชี ทุกสิ่งอย่างที่

เป็นกรรม ล้วนเป็นสังขะ ไม่มีใครสามารถเบียดเบียนสังขะได้ **สังขะที่ตรงกับสังขะจึงจะเป็นสังขะ**

และมันบันทึกอย่างชนิดไม่มีหก ไม่มีตก ไม่มีหล่น เพราะว่าสังขะมันครบ มันครบครันไม่มี ลืมไม่มีหลง ไม่มีหลุด มันของจริงทั้งหมด และไม่ระเหยไม่ระเหิดด้วย **ถ้าคนเรากลัวบาปกรรมจริง เชื่อกรรม เชื่อวิบากจริงๆ คนนั้นก็หยุดกรรมชั่ว เพราะว่า ทำแล้วมันเป็นของเราจริงๆ มันเป็นเหตุแห่งทุกข์ มันเป็นสิ่งไม่ดี แล้วเราจะไปทำทำไม?**

คนเรานี่ จะเกิดแต่ละชาติๆนี้ ไม่ได้ทำอะไรเป็นทรัพย์หรืออก ไม่ได้ทำอะไรเป็นสมบัติหรือก นอกจากกรรม กรรมเป็นสมบัติ ทำดีทำชั่วก็เป็นสมบัติของเราทั้งนั้น แล้วจะไปทำชั่วทำไม ไปเอา สมบัติอย่างนั้นมาให้แก่ตนทำไม ทำแล้วไม่เอา ก็ไม่ได้ ปฏิเสธไม่ได้ ทำแล้วก็เป็นของเรา เพราะฉะนั้น ถ้าเกิดว่าเราเองเรารู้แบบนี้แล้ว แต่ละชาติๆแต่ละเวลา ก็ตาม เราจะไปทำทำไมชั่ว เพราะทำแล้วมันเป็น ของเรา ของเราแน่ๆ เป็นทรัพย์เราแน่ๆ เป็นสมบัติของเราแน่ๆ แล้วก็ไปบวกลบคุณหากับกรรมเก่ากรรม อดีตอย่างไรรู้ก็แล้วแต่ มันก็สังเคราะห์กันออกมาให้เป็นฤทธิ์เป็นเดช นั่นแหละเป็นอะไรๆไม่เป็นอะไรคิด ให้ดีทีละคน คนเราเกิดมาไม่ได้อะไรเลย ได้กรรม ไม่เอา แต่มันต้องได้นะ กรรมนี้มันเป็นทรัพย์ของเรา ชีวิตทั้งชีวิตเกิดจนตายมันไม่ได้มีอะไร มันไม่ได้เป็นอะไร นอกจากได้กรรมเป็นสมบัติของเรา **กัมมัฏสะ** กรรมเป็นของๆตน กรรมเป็นของๆเรา ไม่มีอะไรเป็นของๆเราเลย กรรมเป็นของเรา ไปกับเรานานเท่านั้น จนกว่าจะปรินิพพาน

พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนสุดท้ายไม่มีอะไรเป็นตัวเราของเราทั้งนั้น อันนั้นท่านให้ประพุดติ ละออกจากตน แต่กรรมนั้นเป็นของเราจริงๆ **กัมมัฏสะ** ที่จะต้องอาศัย ในขณะที่ยังไม่ปรินิพพานจึง เป็นกัมมปฏิบัติสโรณ กัมมพันธู มันเป็นเผ่าเป็นพันธุ์ จึงต้องทำเครื่องอาศัยให้ดีที่สุดไว้ใช้อาศัยเท่านั้น กระนั้นก็ไม่ใช่ของเราเป็นที่สุด เป็นของเราได้อาศัยชั่วระยะที่ยังไม่ปรินิพพานเท่านั้น พาเราเกิดเราเป็น วนเวียนอยู่ในวัฏสงสารทั้งหมด กัมมัฏสโกมทิ กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธู กัมมปฏิบัติสโรณ โอ....“สุดยอดคำตรัสของพระพุทธเจ้า”นี้ **กรรมเป็นของเรา เราเป็นทายาทของกรรมของเรา กรรมพาเราเกิด กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ให้แก่เรา กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย** แค่นี้คำนี้ยิ่งใหญ่ที่สุดเลย ยิ่งใหญ่จริงๆ มันไม่ใช่เดา ไม่ใช่หนึ่งฝันเพื่อเอา หรือด้วยวิธีสร้างภูมิรัฐสุดเก่งปานใดก็รู้ไม่ได้หรอก ถ้าไม่ใช่พระสัมพันธุญาณ ความจริงสุดยิ่งใหญ่ปานะนี้ สัมพันธุญาณของพระพุทธเจ้าเท่านั้นจริงๆจึงจะรู้แจ้งเห็นจริงได้

ถ้าคนเราที่ทุกคนระมัดระวัง “กรรม” กรรมที่มันจะไม่ดี ทำกิริยาที่ไม่ดี กายกรรม วจีกรรม มโนกรรมนั่นแหละ ทุกคนสังวรระวังเลย ทุกคนมีสติสัมปชัญญะ พยายามจริงๆเลยไม่ทำกรรมที่ไม่ดีให้ ได้ แล้วมันจะดีมีสังคมนะ แค่นี้ไม่ต้องเอามากเลย ไม่ต้องไปเอาถึงขั้นบรรลุธรรมอะไรหรอก ทุกคน เชื่ออันนี้แล้วก็จะระมัดระวัง “กรรมที่ไม่ดีของเรา” ทุกอันเลย มันไม่ดีหยาบมากหยาบน้อยอะไรก็แล้วแต่ ไม่ทำให้ได้ วาจาก็พูดไม่ดีไม่พูด พูดปด พูดหยาบ พูดส่อเสียด ไม่ดีระมัดระวังจริงๆ กายกรรมอย่างนี้ ไม่นะ ปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมสุมิฉฉาจาร มุสาวาทา สุราเมรัยมัชฌมาทัญฐานา มันไม่ดีจริงๆนะ แล้วเชื่ออย่างนี้ มันไม่ดีจริงๆ พยายามสังวรระวังไม่ให้มันเกิด แค่นี้คุณกดข่ม แค่นี้คุณทุกคนในสังคม ระมัดระวังเท่านั้น ได้จริง สังคมก็เป็นสุขแล้ว เชื่อไหม?”

รักธรรม.

๔ ก.ค. ๒๕๔๘

พุทธแท้

“พระพุทธเจ้า”

ร่มเงา...พระพุทธศาสนา
ทรงสละ สมบัติ กษัตรา
แสวงหา สัจธรรม เอกอำพล

องค์ความรู้... แสวงหา บรรดาศักดิ์
มิใช่หลัก ความรู้ สุ่มรรคผล
ตถาคต ปลอ่ยวาง ว้างวังวน
บำเพ็ญตน จนพบ พระนิพพาน

ดูก่อน... ภิกษุทั้งหลาย
ยศศักดิ์ รักโลภร้าย ดุจไฟผลาญ
ผู้สะสม ส่งเสริม เพิ่มภัยมาร
ผู้ให้ธรรม เป็นทาน จึงอำไพ

ดูก่อน... ภิกษุทั้งหลาย
เกิด แก่ ตาย มีทุก ยุคสมัย
ชีพไม่เที่ยง เป็นทุกข์ อยู่ร่ำไป
สูงอื่นใด ไม่สู้ วัฏสธรรม

ดูก่อน... ภิกษุทั้งหลาย
ผู้มุ่งหมาย เปลื้องทุกข์ ทุกเจ้าคำ
จะได้เห็น มรรคผล ตัดต้นกรรม
ผู้ขายบุญ เหลิงธรรม จะต่ำตน

ดูก่อน... ภิกษุทั้งหลาย
งานสืบสาย “อริยสัจจ์” พิพัตถ์นผล
ทุกคำตรัส พระพุทธองค์ เปี่ยมมงคล
ชนะกิเลส ชนะตน ตลอดกาล

♣ สมเจตน์ สายแก้ว อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี

ดาเวทบุตร

เห็นใจไรไต้ไล่ล่ำคร่ำชีวิต
 ช่างทมิฬลิ้นธรรมนำทภัย
 เห็นคนสิ้นคั้งประดังโถมกระโถมหาต
 ฝั่งสวรรค์ทรรษคร่ำวิญญาน
 เห็นตีกแตกแบกน้ำทหนักทกล่ม
 จนจมตองคองปรักแห่งฉัดคี
 เห็นรถไฟไต้ดินลินประเทศ
 เพระกำกับกลไกไรระแวง
 เห็นการเมืองเรือรลในมดเทีจ
 ใช้ถ้อยคำยำโยงเพือโถงตั้ง
 เห็นคนตีทหนีหายไปทหลายหน้า
 ยึดแต่ตีที่ทกลมตทประมวล
 เห็นตัวเราเซลาขลาดประมาทเด่น
 ไม่เจาะใจให้สงบด้วยอบรม
 เห็นถ้อยธรรมคำพจนพาลดละ
 แต่ดวงจิตติดทมองไม่คล่องชัย

ฉ้ามชิตฉิตมมนุษย์รุตสมัย
 เถื่อนวิสัยไกลเจริญเกิณประมาณ
 นำพินาสมาสกิตยปิดสนาน
 ชลธรรดาเวทเทวษทวิ
 พริ้มทบถมค่นว่องไวในทหน้าที
 เผาชีวิตสดรันทดเทาง
 เกิตดาเวทชนสนั่นเหมือคนกลั่นแกล้ง
 ซึ่งแสดงถึงประมาทชาตระวัง
 ช่างตุ้ตเตีตเกร็ดภษาทีล้าทหลัง
 แต่กียังไปปิดสดสำนวน
 เพระฉัดตาเต็มตักทหมักสงวน
 ไม่ทบทวนแนวอื่นเพือชั้นชม
 เพระบำเพ็ญเพียรพรตเพือกอดข่ม
 จึงตุตมสันดานไม่ผ่านภัย
 ตั้งตบะประสาณเชือมฉานใหม่
 จึงบันไดบางเบาแต่เค้าโครง

◆ ถอนฉาน ญานเยาว์

สัมมาสิกขา...การศีกษาทางเสือก

เซ่งพลักตั้น “ปฏิฐูปการศีกษา”
 เซ่งวางกฎาทสองตุ้ให้ชู้กัน
 ทหนึ่ง...เนมวทางส้างสชชคังงานศีกษา
 “การศีกษาทางเสือก” เพือเสือกเชือน
 ไรงเชือน “สัมมาสิกขา...” ปรวอโค่น
 ฮยู่เนมวขอปศิสชชทหม่นำทำตี
 “คีสเตน-เป็เนงาน-ฉาญฉิฉา”
 ฆุ่งเน็น “คีส” เป็เนหลักปชชฉักษีฮ
 “ฉาญฉิฉา” ฮอปปชู้ฮยู่ชู้จกฮ
 ฆุ่งไฉ “คีส” สอเนตนเป็เนคนตี
 เพชระไม่เน็น “ฉิฉากาฐ” เป็เนงานสอเน
 “การศีกษาทางเสือก” เพือเสือกกัน

เซ่งเส่าจะหาเนมวทางที่ส้างสชชคัง
 เซ่งส้างพ่นฉู้ฆุ่งเนคนฮอปากเชือน
 เพือให้ฆุ่งเนคนนำพาเป็เสียน
 ส้าง “เนมวเชือน” ฮากฆุ่งเนคนเกิตพลตี
 เชือนทางเสือก-ทางชชชมนำสชชช
 เป็เน “คนตี” กอเน “เนง” ไม่แข่งไคช...
 คีฮ “ปชชชฎา-สัมมาสิกขา” ไฉ
 “ฮานาเนน” ไฉให้ฆุ่งเนคนเกิตปชชช
 เป็เนเป็เนมาฮของสงมาตามทหน้าที
 “งาน” มากามีเชือนชู้ฮยู่ส้างพ่นฉ...
 “คีส” มากอเน “พิคงาน” ตามนำสชชส้นตี
 ปชชชเยชเนเนเนมวเกิตทอต่อชู้เชือน...

♥ “ตะจันแตง พะเสเจิน”

ชื่อใหม่ นายคมไว สายเบา
ชื่อเดิม นายดวงใจ สายเบา
มีพี่น้อง ๖ คน เป็นคนโต
ภูมิลำเนา จ.อำนาจเจริญ
เกิดวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๐๗
สถานภาพ สมรส มีบุตร ๑ คน
จบการศึกษา ประถมศึกษาปีที่ ๗

😊 พบชาวโศกเมื่อปี ๒๕๒๑ เรียนอยู่ประถมศึกษาปีที่ ๗ โรงเรียนกันทรลักษ์ พ่อแม่พามา ฟังธรรมที่วัดป่าศิระอะโศก ตอนนั้นชาวบ้านเขาถือกันว่าเป็นพระคอมมิวนิสต์ แต่ตนเองเห็นว่าเป็นพระที่เคร่งคัดมาก อยู่ได้อย่างไรไม่กินเนื้อสัตว์โดยเฉพาะชาวอีสาน กินแต่กระทั่งแมลงอยู่ในชี้ควาย (แมงกูดจี้) จึงเป็นเรื่องไม่ธรรมดาในความคิดของตนเอง ตอนนั้นเมื่อพบประทับใจ การบิณฑบาต

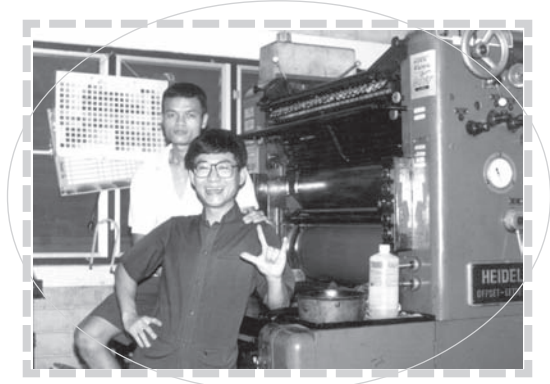

เป็นภาพที่งดงาม สงบ สำรวม เกิดศรัทธาไม่เคยเห็นที่ใดมาก่อน แม้จะเคยเห็น พระวัดป่าที่อื่นมาก่อนก็ตาม หลังจากพบก็เลิกกินเนื้อสัตว์ มีโอกาสก็ติดตามปฏิบัติธรรมที่อำเภอมาฟังธรรมตอนเย็น ซึ่งตอนนั้นยังไม่เกิดชุมชน

เข้ามาอยู่วัดเมื่อปี ๒๕๒๑ หลังจากจบประถมศึกษาปีที่ ๗ พ่อถามจะเรียนต่อไหม ผมคิดว่าการเรียนทางโลกไม่มีวันจบ แต่เรียนทางธรรมมีวันจบ เลยบอกพ่อว่าผมจะเข้าวัด ที่แรกคือศิระอะโศกอยู่ได้ไม่นานคิดถึงบ้านมาก พ่อแม่มาทำบุญก็หวั่นไหว พอมีงานพุทธาภิเษกที่ไพศาลติตรถไปร่วมงาน ตั้งใจอยู่ศาลาโศกต่อมาก็แดนอโศก ปฐมอโศก สันตอโศก อยู่แห่งละ ๒-๓ ปี ส่วนมากจะอยู่สันตอโศก งานหลักคือขับริให้วัด พอวัดมีโรงพิมพ์ก็มาเป็นช่างพิมพ์

ปี ๒๕๒๘ ตัดทหารเกณฑ์ไปฝึกทหารอยู่ ๓ เดือนทางกรุงเทพมหานคร ซึ่งสมัยนั้นลุง

จำลองเป็นผู้ว่าราชการสมัยแรก ถูกขอตัวไปช่วยราชการ ได้ไปสัมผัสชีวิตการเมืองที่เต็มไปด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ ทำให้คนหลงใหล แต่ตัวผมมีแต่ความเร่งความร้อนใส่หัวไขน ไม่สุขสงบเหมือนทางธรรม

ตัวเองก็ไม่เข้มแข็งช่วยอยู่ ๓ ปี จึงขอกลับมาช่วยงานวัด ออกจากลุงจำลองได้ห้วงมาหนึ่งห้วง คือ ภรรยา พ่อท่านชวนเข้าบริษัทฟ้าอภัยอีก เดี่ยวนี้มีเงินเดือนให้ด้วย สมัยก่อนเป็นโรงพิมพ์ มูลนิธิไม่มีเงินเดือน ทำได้ ๕ ปีก็ออกไปขับแท็กซี่ ช่วงนั้นรัฐบาลเริ่มปล่อยแท็กซี่เสรี(แท็กซี่มิเตอร์) ตั้งใจจะทำอะไรให้กับครอบครัว มีอะไรพอสมควร จะได้มาเสียสละได้เต็มที่ขับรถแท็กซี่อยู่ ๕ ปี

ได้รถเป็นของตัวเองและคอนโดตะวันฉาย ๒ ห้องหนึ่งห้อง อดทนกับโลกมาพอสมควร จึงขายรถพาถูกลมาเรียนอยู่ศิริระหอโตก ทำหน้าที่ดูแลโรงสีสังข์ข้าวกล้อง ซื้อสินค้าจากกรุงเทพมหานครกลับชุมชน

😊 **ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน** หมุกกลุ่มมีคนน้อยแต่งงานมีมากแถมคนเก่าๆ ยังออกไปอีก ผู้ที่อยู่ก็ต้องหนักโดยเฉพาะชุมชนศิริระหอโตกที่พมอยู่ งานโรงสีก็หาคนช่วยงานยาก

😊 **แนวทางแก้ไข** ทำเท่าที่เราทำได้ รู้พักรู้เพียร ทำงานเพื่อฝึกตน อย่าหลงงาน หลงเงิน หลงอวดตา แยกงานแยกความใหญ่ความโต

😊 **ข้อปฏิบัติที่ยากที่สุด** รู้จักกิเลสในตัวเองและจัดการกับกิเลสได้ยากที่สุด ตราบใดที่ยังเห็นกิเลสและสิ่งที่เราติดเรายึดว่าเป็นสุข มองไม่เห็นว่าเป็นทุกข์ โอกาสที่จะเลิกละจะหลุดยากมาก

😊 **คติประจำใจ** เป็นลูกพระโพธิสัตว์(ยังหนุ่ม) จะต้องไม่กลัวลำบาก ไม่กลัวเหนื่อย ไม่กลัวคนว่า คนดูถูก จะเป็นผู้รับใช้ ผู้เสียสละ

😊 **เป้าหมายชีวิต** ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ ตามแนวทางที่พ่อนำพา

😊 **ข้อคิดข้อฝากให้หมุกกลุ่ม** งานในชุมชนใหญ่ๆ มีมากและหนัก พวกที่คิดไปใหญ่ในซอยในตรอกก็ขอให้กลับมา ผู้ที่อยู่ก็ขอให้อยู่เป็นสุข รักกัน เห็นใจกัน อย่าคิดออกไปพ่อเรามีงานมากจริงๆ อย่าประมาทชีวิตนี้น้อยนักพี่น้องเราก็จากไปหลายคนแล้ว งามใจเราจะเอาโลกีย์หรือโลกุตระ

- พิจารณาซากศพ
รู้จบรู้จริงรู้แจ้ง
เกลียดกส้ากิเลสทุกข์แรง
เปลี่ยนแปลงได้เป็นอรหันต์

พระมหากาลเถระ

ในสมัยพุทธกาล ก่อนที่**พระมหากาลเถระ**จะออกบวช ได้กำเนิดอยู่ในตระกูลของพ่อค้าแห่งเสตัพพนคร มีชื่อว่า **มหากาล** ครั้นศึกษาเล่าเรียนจนเจริญวัยเป็นหนุ่ม บิดามารดาก็ให้ครองเรือน มีอาชีพเป็นพ่อค้าตามอย่างบิดาของตน

มีอยู่คราวหนึ่ง เขาได้บรรทุกสินค้าด้วยเกวียน ๕๐๐ เล่ม เดินทางไปค้าขายยังนครสาวัตถีในแคว้นโกศล ถึงที่แล้วก็พักกองเกวียนไว้ ณ ที่แห่งหนึ่ง ยามเย็นขณะนั่งพักผ่อนอยู่กับเหล่าบริวารของตน ก็ได้เห็น

อุบาสก อุบาสิกา(ชายหญิงที่ยึดถือพระพุทธรูปธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง) ถือเอาของหอมและดอกไม้มุ่งไปสู่พระเชตวันมหาวิหาร เขาบังเกิดความรู้สึกสนใจ จึงติดตามไปสู่วิหารบ้าง

นับเป็นวาสนาบารมี ทำให้เขาได้ฟังธรรมในสำนักของ **พระสมณโคตมพุทธเจ้า**บังเกิดจิตศรัทธาอย่างมาก ได้ขอบวชอยู่ในพุทธศาสนา

บวชแล้ว ภิกษุมหากาล

ก็พากเพียรฝึกฝนตนเองอย่างจริงจัง
ถือศีลเคร่ง เฝาคณาภิเษกด้วย
โสสานิกังคุดงค์(ถือปฏิบัติด้วย
การอยู่ป่าช้า) ไปพักอาศัยอยู่ที่ป่า
ช้าแห่งหนึ่ง

วันหนึ่ง ณ ป่าช้านั้น

หญิงสัปเหร่อ(คนเผาศพ)ชื่อ กาลี

ซึ่งมีร่างกายใหญ่โตกำยำล่ำสัน ผิวดำเข้ม

ตั้งชนกา นางเห็นภิกษุมหากาลประกอบความเพียรที่

ป่าช้าจึงปรารถนาให้ภิกษุได้ปลงอสุภกรรมฐาน(วิธีลดกิเลสด้วย

การพิจารณา ร่างกายเห็นเป็นของน่าเกลียด) จึงนำศพที่จะต้องเผา เอามาที่

เบื้องหน้าของภิกษุมหากาล แล้วหักขาซ้ายของศพด้วยเข่าของตน จากนั้นก็มาหักขาขวา หักแขนซ้าย

หักแขนขวา สุดท้ายก็ใช้ท่อนไม้ทุบศีรษะของศพ ทำราวกับทุบหม้อใส่ขนมเปี๊ยะว ฉะนั้น มันสมองก็

ไหลออกมา เสร็จแล้วก็จัดวางอวัยวะต่างๆ ให้เป็นรูปร่างตามตำแหน่งเดิมของศพ ก่อนที่จะนำไปเผา

ภิกษุมหากาลนั่งพิจารณาอยู่ เห็นซากศพเบื้องหน้า ดังกองเนื้อที่จัดวางไว้ในตลาดเนื้อสด

จึงเกิดปัญญารู้แจ้งสอนตนว่า

**“ผู้ใดไม่รู้แจ้ง เป็นคนเขลาก่อให้เกิดกิเลส ผู้นั้นยอมเข้าถึงทุกข์รำไป ตกอยู่ในอบาย(ความ-
ฉิบหาย) มีนรก(ความเดือดเนื้อร้อนใจ)วนไปเวียนมา ไม่ล่วงพ้นสังสาร(การเวียนตายเวียนเกิด)
ไปได้**

เพราะฉะนั้นบุคคลใดรู้แจ้งว่า อุปธิ(สภาวะเกลือกกลั้วกิเลส)เป็นเหตุให้เกิดทุกข์พึงกระทำ
ใจให้แยกกายไม่ควรก่อให้เกิดขึ้น เราอย่าได้ถูกเขาทุบศีรษะนอนอยู่อย่างนี้ **อย่าเป็นคนรกป่าช้า
ด้วยการเกลือกกลั้วกิเลสบ่อยๆเลย”**

เมื่อฟังเพียรสอนตนอยู่อย่างนี้ แล้วชวนชายวิปัสสนา(ฝึกอบรมปัญญาให้เกิดความรู้แจ้ง
เห็นจริง) ในไม่ช้าก็ได้บรรลุธรรม **พระมหากาลเถระได้เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในโลก**

❁ **นามพุทธ**

เสาร์ ๙ ก.ค. ๒๕๔๘
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๒๗๓
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๑ หน้า ๗๐)

รายงาน

จาก

พุทธเสถียร

สันติโศก

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

ต้นไม่มีราก แม่น้ำมีจุดกำเนิด

ไม่มีสิ่งใดเกิดโดยไร้รากฐาน...

ข้อนี้ฉันใด ชีวิตของคนฉันนั้น

เพราะมีครูเราจึงมีความรู้ใช้สอยในการดำเนินชีวิต

กระทั่งถึงวันนี้

เพราะมีบิดามารดา เราจึงได้กายฉันท์ที่เติบโตมา

กระทั่งถึงวันนี้

ชีวิตไม่สามารถดำรงอยู่ได้โดยตน

เราต่างต้องอาศัยผู้คนมากมาย

การระลึกถึงคุณของคนทั้งหลายได้เป็นเรื่องดี ...

การกตเวทิต่อผู้มีคุณทั้งหลายได้เป็นเรื่องดี

กตัญญูกตเวทิต่เป็นลักษณะของคนดี !

คำสวดจากหนังสือ เกินร้อยถ้อยยวดีรัก

มิถุนายน ๒๕๔๘ เป็นเดือนที่อบอุ่น เป็นเดือนที่ปลื้ม เตือนกตัญญูกตเวทิต่ และเตือนที่พี่น้องชาวอโศกมาช่วยกัน... เลือดและวิญญาณของเหล่าข้าพเจ้าทั้งหลายนี้ ขอถวายอุทิศแด่พระพุทธรูปที่ส่งไปตราบดินสิ้นฟ้า ขอให้ท่านช่วยแต่ละคนชะปะดิ้นพพาน โดยมีพ่อท่านหน้าพาปฏิญาณ และพิเศษกว่าที่พามาตรงที่พี่น้องท่านไม่เพียงแยกบวมชวมเนื่องใน

วาระของอย่างอายุ ๗๒ ปีเท่านั้น แต่ยังไม่แตกหาย น้ำใจพอพระไพศาลไว้กับใครๆ ใครยังไม่ได้รู้พี่ชมนชวรายต่อวัน หากเงินนี้ พี่น้องชาวอโศกสองปีนะขอขอบ... เตือนนี้ พี่น้องชาวสันติโศกต้องขอขอบคุณพี่น้องชาวอโศกโดยถ้วนหน้าที่ได้มาทำให้ได้รู้ได้... ขอขอบคุณหลาย ๆ

กิจกรรมของเดือนนี้

๑.๗ สมณะมหาเถระของชาวอโศก มาประชุมกันที่สันติโศก

ศ.๑๐ ประชุม คกร.

อา.๑๒ ประชุมพาดิษฐ์บุญนิยม

พ.๑๕ ทีมงานสวนไผ่สุขภาพ นิมนต์สมณะ ๕ รูป เพื่องานบุญเปิดร้านมังสวิวัตินี้ที่บริเวณอโศกดินแดง งานนี้พิเศษได้สมณะหม่อน มุทุกันโต เดินไปร่วมกิจนิมนต์ด้วย

ศ.๑๗-อา.๑๙ กิจกรรมศีล ๘ ครั้งที่ ๔๒ พี่น้องมาบำเพ็ญบุญกันคับคั่ง

ส.๑๘ กลุ่มชลบุรีอโศก กลุ่มวังจันทน์พฤกษา กลุ่มวังสวนฟ้า นิมนต์สมณะไปเป็นประธานการประชุมกลุ่ม

กลุ่มชลบุรีอโศก ได้รับเมตตาจาก สมณะเมืองแก้ว ดิสสวโร ไปเป็นประธาน

กลุ่มวังจันทน์พฤกษา ได้รับเมตตาจาก สมณะฝุ่นฟ้า อัครชโย ไปเป็นประธาน

กลุ่มวังสวนฟ้าได้รับเมตตาจากสมณะแก่นเมือง เกตุมาลโก ไปเป็นประธาน

อา.๑๙ กลุ่มศรีบูรพา นิมนต์สมณะไปเป็นประธานการประชุมกลุ่ม ได้รับเมตตาจากสมณะแก่นเมือง เกตุมาลโก เป็นประธาน

อา.๑๙ สมณะฟ้าไท สมชาติโก ร่วมประชุมกับกลุ่มเพื่อนบุญ

จ.๒๐ สมณะฟ้าไท สมชาติโก สมณะธรรมทาบฟ้า รวีวัฒน์ ร่วมสัมมนาการศึกษาที่โรงแรมปรีณัฐพาเลซกทม. เรื่องร่างกฎกระทรวงว่าด้วยสิทธิการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานขององค์กรชุมชน องค์กรเอกชน

ข.๒๑ สมณะฟ้าไท สมณะธรรมทาบฟ้า ร่วมสัมมนาการศึกษาที่โรงแรมเอสดี อเวนิว กทม. เรื่องปรัชญาการจัดการศึกษา ปรัชญาเมธี และศาสนากับการพัฒนการศึกษาไทย

พฤ.๒๓-ส.๒๕ กลุ่มวังสวนฟ้านิมนต์สมณะร่วมติดตามประเมินผลการอบรม งานนี้ได้รับเมตตาจากสมณะแก่นเมือง เกตุมาลโก

ส.๒๕ ประชุมชุมชนสันตอโศก

อา.๒๖ ประชุม ๘ องค์กรบุญนิยม

จ.๒๗ สันตอโศกเลื่อนเวลาเคาะระฆังช่วงก่อนฉันจันทร์-ศุกร์ เป็นเวลา ๐๘.๔๕ น. เพื่อให้พี่น้องชาวสันตอโศกที่อยู่ตามหน่วยงาน และนักเรียนสัมมาสิกขาได้มาร่วมฟังธรรมก่อนฉันด้วย

พ.๒๙-พฤ.๓๐ กลุ่มวังสวนฟ้านิมนต์สมณะร่วมติดตามประเมินผลการอบรม ที่ ร.ร. บ้านคลองยายอินทร์ และบ้านคลองอุดม งานนี้ได้รับเมตตาจากสมณะแก่นเมือง

พฤ.๓๐ จัดกิจกรรมไหว้ครู ที่สันตอโศก

สมณะสันตอโศกยังคงประชุมอภิธานิย-ธรรม ทุกวันอังคาร เวลาบ่ายโมงตามปกติ

ช่วงนี้เทศกาลเข้าพรรษามาถึงแล้ว หลายคนมาอยู่บำเพ็ญธรรมร่วมกัน เพื่อร่วมที่มาสักฝากถ้อยคำดีๆจากหนังสือ เกินร้อยถ้อยวลีรัก เป็นกำลังใจให้พี่น้องนักปฏิบัติธรรมหนึ่งล้านนกว่า...

*ในมนุษย์มีความแตกต่างกันมาก เราจะอยู่
กับคนได้ยากหากต้องการให้ติดใจตน*

*ในเขาก็อย่างนั้น ในเราก็อย่างนี้ เพียง
ตระหนักน้ำใจมิตร การพบเจอหรืออยู่ร่วมก็สุขสัน*

*และกับผู้คนพึงรู้ไว้ ไม้ต้นเข้ลยวจุลลาดปาน
ใด ไม้ต้นมากเทศนครบริหาร เก่งการเพียงไหน*

*หากไร้น้ำใจมิตร ไร้สัมพันธอันดีแล้ว
ยากจะมีมิตรแท้ในการทำงาน ยากจะมีมิตรแท้ใน
การอยู่ร่วม*

 สมณะร้อยดาว ปัญญาอุทโธ

ปฐมมโศก

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

เดือนมิถุนายนนี้เป็นเดือนที่สำคัญกับชาวอโศกอย่างมากเรื่องแรก

ศ.๓ ชาวชุมชนเดินทางไปร่วมพิธีรวมน้องของม.วช. ที่บ้านราชฯ รถบัส ๑ คันร่วม ๗๐ กว่าชีวิตเนื่องในงานโฮมไทยวังสู่หลักสูตร “พุทธชีวิตศิลป์” ของ ม.วช. ปี ๑ รุ่น ปิตุบุชา ๗๒ ปีพ่อท่าน และแจ้งเกิดใหม่แก่นิสิตใหม่ เพื่อเพิ่มปริยัติ เพิ่มปฏิบัติสู่สัมมาทิฐิ แก่นิสิตทุกคน คำของวันที่ ๖ มิ.ย. เดินทางกลับปฐมมโศก

เรื่องต่อมาประวัติศาสตร์ อีกหน้าหนึ่ง ชาวอโศกต้องจารึก จดจำ เพื่อการศึกษาของ “อนุชนรุ่นหลัง” ให้ได้ทราบถึง ความยากลำบากของบรรพชน โดยเฉพาะพ่อท่าน กว่าจะมาเป็นอโศกรำลึก และปีนี้เป็นพิเศษกว่าทุกๆปี นอกเหนือจากบูชาพระบรมสารีริกธาตุแล้ว ยังมี “ปิตุบุชา ๗๒ ปี พ่อท่าน” งานนี้จึงยิ่งใหญ่กว่าทุกปีที่ผ่านมา และผู้มาร่วมงานใหม่นี้จะได้รับ หยาดน้ำใจพระโพธิสัตว์ เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจเราว่า พ่ออยู่กับเรา เราจะประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ด้วยการปฏิบัติบูชาให้ยิ่ง และในงานนี้ นักเรียนสัมมาสิกขาปฐมมโศก ทั้งโรงเรียนได้ร้องเพลงพญาแร้ง ประพันธ์โดยคุณชัยยะ เพื่อเป็นการรำลึกถึงพระคุณของพ่อท่าน ผู้กำเนิดใหม่ทางจิตวิญญาณ เนื่อง

จากนักเรียนได้ฝึกซ้อมมาดี จึงเป็นที่ประทับใจผู้ฟังอย่างมาก

ปฐมอโศกเงินดีต้อนรับ

อ.๑๔ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และอาจารย์ น.ศ. ปริญญาโท จำนวน ๑๑ คน มาศึกษาดูงานเยี่ยมชมวิถีพุทธ

พ.๑๕ อาจารย์ เท็ด เมเยอร์ จากมหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ นำนักศึกษาจากวิทยาลัยเซนต์แมรี จากประเทศสหรัฐอเมริกา

กิจกรรม

กิจกรรมที่บ้านโยมสำลี วิจิตรโสภณ สมณะ ๓ รูป สิกขมาตุ ๒ รูป นักเรียน ชาวชุมชนไปร่วมงานอย่างคับคั่ง

ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนนำโดยสมณะเสียงศีล ชาตวโร ร่วมกับคณะกรรมการของจังหวัดสิงห์บุรี ร่วมกันจัดงาน “สิงห์บุรีพลิกพื้นผืนแผ่นดินสู่เกษตรอินทรีย์” คุณหญิงสุदारัตน์ เกยุราพันธ์ รมว.เกษตรและสหกรณ์ เป็นประธาน มีข้าราชการ และชาวบ้านมาร่วมงานเกือบสามพันคน สถานที่จัดงาน ต.หัวชัย อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี

อา.๕ สิกขมาตุมาบรจบ เถระวงศ์ รับกิจกรรมที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ อบรมทีมงานอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน(อสม.) จำนวน ๑๕๐ คน

จ.๑๓ สมณะชาตวโร รับกิจกรรม ร่วมประชุมกับคณะกรรมการดำเนินงาน ส่งเสริมเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ ที่กระทรวงเกษตรฯ แก่ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ โดยมีพลตรีจำลอง ศรีเมือง เป็นประธาน

อ.๑๔ สิกขมาตุมาบรจบ รับกิจกรรมบรรยายที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ ให้แก่น.ศ.มหาวิทยาลัยราชภัฏ จ.บุรีรัมย์ จำนวน ๑๘๐ คน

ศ.๑๗ สมณะชาตวโร เข้าประชุมวางแผน ยุทธศาสตร์เกษตรอินทรีย์กับรองผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี และวันรุ่งขึ้น ทีมงานชมรมเพื่อช่วยเพื่อน ได้ออกสำรวจพื้นที่ ทำเกษตรอินทรีย์กับทางจังหวัด

อา.๑๙ สมณะชาตวโร และเพื่อนสมณะทีมงานอบรมหลักสูตรจักรธรรมชีวิตร่วมประชุมกับกลุ่ม “เพื่อนบุญอโศก” และทำการเปิดตลาดไร้สารพิษ ประเมินผลต่อยอดเกษตรกรเพื่อสร้างชุมชนเข้มแข็งต้นแบบที่บ้านตะวันงานตลาดอุ้มทอง จ. สุพรรณบุรี

จ.๒๐ สมณะชาตวโร รับบรรยายธรรมและร่วมสัมมนา จังหวัดน่านอง ๒๔ จังหวัดที่บ้านราชวัตร โดยมีพลตรีจำลอง ศรีเมือง เป็นประธาน ตั้งแต่วันที่ ๒๑-๒๓ มิ.ย.'๔๘

อา.๒๖ สมณะ สิกขมาตุ ร่วมประชุมสมาชิก ศูนย์การเรียนรู้กสิกรรมไร้สารพิษ ละโว้ธานี จังหวัดลพบุรี เพื่อสร้างชุมชนต้นแบบอันประกอบด้วย หลักสูตรจักรธรรมชีวิต เศรษฐกิจพอเพียง

พ.๓๐-๓๑ ก.ค. สมณะ, สิกขมาตุ ทีมงานอบรม ไปประชุมกลุ่มเครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษที่ ๑) จังหวัดเพชรบุรี ๒) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๓) จังหวัดชุมพร เพื่อสร้างชุมชนต้นแบบ

ดำเนินชีวิตให้อยู่ในหลักของศาสนา ได้ผลน่าประทับใจ ก่อนเดินทางกลับ แวะเยี่ยมเยือนกลุ่มธรรมชาติอโศก ญาติธรรมที่นั่นฝากผลไม้มาให้ชาวชุมชน สาธุ

ชีวิตคือการศึกษา การศึกษานี้เราต้องศึกษาไปตลอดชีวิตเพื่อให้ถึงความเจริญอันเป็น “สัจจะจริงยิ่ง” โดยเฉพาะการศึกษาในระบบ บุญนิยมต้องพัฒนาไปเรื่อยๆ เพื่อให้เกิดความเจริญยิ่งขึ้นและเมื่อ วันที่

๑.๑๓ จัดสัมมนาคณะทีมงานศึกษาดำเนินการโดยสมณะฟ้าไท สมชาติโก นำเสนอวิสัยทัศน์ “การศึกษานุญนิยม” ซึ่งมีปรัชญา “ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาญวิชา” ให้เป็นหน่วยคิด ตามอัตราส่วนข้างต้นนั้น ส่วนวิชาการในห้องเรียนควรนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน ค้นหาประสบการณ์จริงจากการทำงาน การเรียนรู้ในห้องเรียน เพื่อพัฒนางานให้ดีขึ้น มีประสิทธิภาพขึ้น ฉะนั้นการเรียนรู้อะไรควรเน้นการปฏิบัติได้จริงใช้ประโยชน์ได้จากการเรียน วิชาที่เรียนจึงจะนำไปสร้างสรรค์พัฒนางานอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุข

ระบบการศึกษานุญนิยมนี้ จะประสบความสำเร็จได้นั้น หัวใจอยู่ที่ครู ผู้ใหญ่ในชุมชน ต้องร่วมด้วยช่วยกัน ร่วมมือร่วมใจ สร้างสิ่งมหัศจรรย์ ให้เกิดขึ้น

เป้าหมายการศึกษานุญนิยม

๑. สร้างคนให้มีอารยทรัพย์
๒. สร้างคนให้มีสมรรถนะความสามารถ
๓. สร้างคนให้มีสปิริตธรรม

หัวใจของการศึกษานุญนิยม คือ สร้างคนมาเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลสังคม เพื่อสืบทอดวัฒนธรรมของชาวอโศก มิใช่สร้างเพื่อเอาเปรียบสังคม

หลักสูตรการศึกษาที่นำเสนอมาข้างต้น ทีมการศึกษาช่วยกันเรียบเรียงออกมาเป็นหลักสูตรอย่างเป็นทางการ เพื่อสถานศึกษาชาวอโศกอื่นๆ จะได้นำไปใช้ให้ตรงกัน

อภิปรานิงธรรม

หมู่สมณะลงป่าติโมกษ์ทุก ๑๔-๑๕ ค่ำของเดือน หมู่สมณะ-สิกขมาตุประชุมอภิปรานิงธรรมทุกปาย ของวันอังคาร คณะกรรมการชุมชนประชุมทุกเช้าของวันจันทร์ คณะครูประชุมทุกวันพฤหัสบดีปาย และยังมีการประชุมของฐานย่อยอื่นๆ อีกมาก

-ปายวันจันทร์ พ่อเป็นประธานประชุมชุมชน

เมื่อเราละกิเลสตนได้แล้ว จะไม่เป็นภัยต่อโลก แต่กลับเป็นประโยชน์ต่อโลกอันไพศาล

๑๖.๑๙ สมณะ-สิกขมาตุ-ชาวชุมชนเดินทางไปร่วมฌาปนกิจศพคุณแม่สี คำขารี (แม่ของคุณวงศ์ศีล-คุณแพงดิน) ที่วัดบ้านตูมใต้ อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี อายุย่าง ๘๕ ปี จากไปด้วยโรคชรา

วันนี้เรายังมีชีวิตอยู่ พຽງนี้อาจไม่มีสำหรับเราประ-โงะไหนที่จ้งไม่ได้กระทำ จึงไม่ควรผลัดผ่อน

 @สมณะกรรมกร กุ@๑๖

ศีรชะอโศก

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

ฉัตตาทัง ทมยันตี ลัพพตา แปลว่า ผู้
ประพตติติโยสมพิกตต

พญาม่า ตีตต่อน้ำช่วยหน้าตีฮ้ายล่องบ่เห็น
แปลว่า คนเดินไปหวังเจอน้ำอยู่ข้างหน้า จะมี
หรือไม่มองไม่เห็น ใจความว่า หวังจะไปเอ็นท์ ไป
สอบเป็นโน่นเป็นนี่ ไปทำงานทำหรือกู้เงินส่งลูกเรียน
หวังได้อนาคนตสไส เป็นคนดี มีงานทำ จะได้หรือไม่
มองไม่เห็น ภาษิตไทยว่า “อย่าหวังน้ำบ่อหน้า
น้ำข้างหน้าอาจจะไม่มี” (ก็ได้) ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด

อย่างเข้าเตือนมิถุนายน ฝนตกชุ่มฉ่ำมาก
ซึ่งมีแขกที่ไม่ได้ชวนเชิญอยู่มาทวงถามศรัทธา คือ
ลุง เหตุภาทศนึ่งั้นยุค คึ่งหู้ค้ำว่า "แห" ฮอสมแห
ฮายแห, ตีนแห, เมาแห, ตั่งแห, คนตีตแห
ถ้าทำตีก็ตีตแหโพธิสัตว์ไป ถ้าลอสตตแห ก็ตีต
ทชะสไสไปแน่นอน คือชะอโศกก็เข้าฮายแห
เช่นนี้

การเคลื่อนไหวในชุมชน

อา.๕ สมณะ ชาวชุมชน คนวัด นักเรียน
ไปร่วมงานโฮมไทยวัง ที่บ้านราชฯ ปีนี้พ่อท่าน
มีคำคม และหยาดน้ำใจพระโพธิสัตว์แจกให้

เป็นที่ระลึกของเฝ้าเชื้อสายอโศกด้วย

จ.๖-๑.๗ นายฝนไท ชาวหินฟ้า ไปประชุม
คณะอนุกรรมการภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ในคณะกรรมการแห่งชาติ ว่าด้วยผู้นำชุมชน
ท้องถิ่น ณ ห้องประชุมเสียงแคน ศาลากลาง
จ.ขอนแก่น พร้อมกันนี้ได้เชิญนายแก่นฟ้า
แสนเมือง และน.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ ซึ่งเป็น
ผู้นำ และผู้มีประสบการณ์ของชุมชนไปร่วม
สัมมนา

๑.๗ สมณะมหาเถระไปประชุมที่สันติอโศก
พ.๘ ชาวชุมชน คนวัด ไปร่วมงานอโศก
รำลึกรถหกล้อสองคันปี้อพ้อคันน.ร.ม.ปลาย
สมณะไปรถตู้พากฟ้าหนึ่ง

๑.๑๒ สมณะบางส่วน กรรมการชุมชน
อยู่ประชุมพรรคเพื่อฟ้าดินกลับรถตู้ใหม่คันเบ็ด

๑.๑๓ น.ร.สาขาศีรชะอโศกทุกแห่ง มา
รวมนับตัวจากเขตการศึกษาพื้นที่

พ.๑๖ ทุกฐานะในชุมชนร่วมกิจกรรม
วันไหว้ครู

ศ.๑๗ ม.ว.ช.+น.ร.ไปเก็บสมุนไพรร
ชุมเห็ดเทศที่บ้านน้ำขุน

จ.๒๐ ม.วช. ้วยฉาบ กับ สส.ช. ทำขบวน การกลุ่ม ไปเตรียมแปลงปลูกว่านหางจรเข้ ที่สวนผลาญหิน ส.ผืนฟ้า อนุตตโรเป็นที่ปรึกษา นำไป

-ครูฝนไท ชาวหินฟ้า ไปประชุมผู้นำ ชุมชนท้องถิ่น ณ ห้องประชุมตึกสันติไมตรี หลังในทำเนียบรัฐบาล นำเสนอการประชุม คณะอนุกรรมการภาค และร่วมรับประทานอาหารกับนายกรัฐมนตรีน

พ.๒๒ มิ.ย.-ศ.๑ ก.ค. ทีม ม.วช. ้วยรุ่น และส.ถ่องแท้ วินยธโร ไปเอาหน่อกล้วยว่าน หางจรเข้ ที่ จ.ประจวบฯ เพื่อมาปลูกที่ สวนผลาญหิน และทำกระบวนการกลุ่มด้วย

ผู้ศึกษาดูงาน

อ.๑๔ จาก อ.สังขะ จ.สุรินทร์ ศึกษา เกษตรอินทรีย์ จำนวน ๑๕๐ คน

พ.๑๕ เจ้าหน้าที่ ๔ คน ตรวจนับจำนวน เด็กนักเรียนที่อาคารบุญถ้วม

-อบรมแกนนำเกษตรกรจาก จ.นครสวรรค์ ๒๒ คน ในหลักสูตรศึกษาวิถีชีวิตชุมชน ๓ คืน ๔ วัน

-เกษตรกรจาก กิ่ง อ.หนองฮี จ.ร้อยเอ็ด ศึกษาดูงานด้านเศรษฐกิจพอเพียงจำนวน ๕๐ คน

พ.๑๖ เอกอัครราชทูตจากสหรัฐอเมริกา และออสเตรเลีย จำนวน ๓ ท่าน และเจ้าหน้าที่ส่วนจังหวัดศรีสะเกษ ๑๐ คน แวะเยี่ยม ชุมชน และสอบถามเรื่องพรรคเพื่อฟ้าดิน

ส.๑๘ คณะครู และนักเรียนจากโรงเรียน บ้านละลาย อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๕๕ คน ศึกษาวิถีชีวิตชุมชน และเกษตรอินทรีย์

อา.๑๙ กศน. (การศึกษานอกโรงเรียน) จาก อ.เขื่องใน จ.อุบลฯ ศึกษาดูงานด้านการแปรรูป

และผลิตภัณฑ์ จำนวน ๓๐ คน

พ.๒๒ เจ้าหน้าที่ระดับสูงจาก ๒๒ จังหวัด โดยผ่านศูนย์ฝึกอบรม จ.กาญจนบุรี นำโดย พลตรีจำลอง ศรีเมือง ศึกษาดูงานชุมชน เศรษฐกิจพอเพียง จำนวน ๗๐ คน

พ.๒๓ เกษตรกรจาก อ.บึงบูรพ์ จ.ศรีสะเกษ ศึกษาเรื่องเกษตรอินทรีย์ จำนวน ๓๐ คน

จ.๒๗-อ.๒๘ คณะครู และนักเรียน โรงเรียนโนนแยะ อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๑๕ คน ศึกษาเรื่องเกษตรอินทรีย์ (มา เข้า-เย็นกลับ)

พ.๒๙ เจ้าหน้าที่ อสม. อ.เขื่องใน อุบลฯ จำนวน ๑๕ คน

พ.๓๐ กลุ่มแกนนำชุมชน ต.หนองหัว อ.เมือง จ.อุบลฯ จำนวน ๓๐ คน

ปิดท้ายด้วยผลเสี้ยวอันที่กว้าง

ใจบริสุทธิ์ตาเหลือม สนธิอวยกะปานดำ

ใจบริสุทธิ์ตาตอมสีปากดี กะเป็นฮ้าย “นั่นแล้ว”

แปลว่า ไม่ศรัทธาแล้ว อย่ามาพูดซะให้ ยากส์... จะมาปะเหละง้องอน บอกสอนดู หน้าเปื้อ เช้งๆๆๆ

ใจความว่า พ่อแม่ ครูบาอาจารย์บอก สอนไม่เอาใจใส่ในความหวังดี ที่ไอ้หนุ่ม อีสาวมาชมว่าหล่อ เชื่อหลงไปกับเขา แพชั่นใหม่ ก็ตามไปจ่ายๆ ลืมผ้าชิ้น วัฒนธรรมไทยอันงดงาม กลายเป็นคน ยุคใหม่สิ้นสกุลไทยไปซะแล้ว หากพลาด พลังกลับมา อย่าลืมค้นหาคำสอนไทยๆ ที่ ไม่ไปเป็นทาส “เด้อสิบอกให้”

สมณะเจ้าแห่งพุทธ สุทธิ

ศาลือโคก

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

ช่วงเดือนนี้ เป็นบวชชยาภาวศของงานอโศกศาลือโคก และงานไหว้ครูของแต่นักเรียนสัมมาสิกขาศาลือโคก

เหตุการณ์ร่างวัน

พ.๑ ประชุมนิสิตสัมมาสิกขาลัวยังชีวิตระดมสมอง “สัมมาสิกขาลัวยังชีวิต จะไปทางไหนดี ?”

พ.๒ สมณะมือมั่น ปุรณโกโร นำครู และนิสิต ม.วช. รวม ๑๑ ชีวิต ไปร่วมงานโฮมไต้หวัน ๓-๕ มิ.ย. ที่ราชอาณาจักรอโศก

จ.๖ สมณะมือมั่น และครู นำนักเรียน สส.ศ. ชั้นม.ปลาย และชั้นประถม ไปศึกษาแบบบูรณาการนอกสถานที่ และเตรียมงานอโศกรำลึกที่สันตือโคก (ปีนี้จัดระหว่าง ๙-๑๒ มิ.ย. ๒๕๔๘)

อ.๗ นักเรียน สส.ศ. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ อยู่เตรียมงาน และเรียนแบบบูรณาการ ในงานอโศกรำลึก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ ๖ กับชั้นประถม ไปศึกษาแบบ

บูรณาการนอกสถานที่ ที่มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมมาธิราช และเกาะเกร็ด จ.นนทบุรี

ศ.๑๐ สมณะเน้นแก่น พลานีโก พระ
อาคันตุกะเอเชีย ชันติโก นักเรียน สส.ศ. ม.ปลาย
(เว้น ม.๕) และชั้นประถมศึกษา ตลอดจนญาติ
ธรรมจำนวนหนึ่ง เดินทางกลับ พส.ศาลือโคก
โดยรถสวนฟ้า และบัสม่วง

ฉา.๑๒ สมณะ
เพื่อพุทธ ชินโร
สมณะก้อนหิน
โชติปาสาโน
สิกขมาตุ นักเรียน
ชั้น ม.๕ และ
ญาติธรรมจำนวน
หนึ่ง เดินทาง
กลับสู่ พส.ศาลือ

อ.๑๔ สมณะมีอัมมัน ปุรณโก และคณะ
ครู นำนักเรียน สส.ศ.ทุกชั้นเรียน เดินทางสู่
พส.ศิระชะอโคก เพื่อให้เจ้าหน้าที่กระทรวง
ศึกษาธิการนับจำนวนนักเรียน และเดินทาง
กลับ วันที่ ๑๖ มิ.ย. ส่วนนักเรียน ชั้นม.๑ ไป
เข้าค่ายที่หินผาฟ้า น้ำ เป็นการเข้าค่ายรวมชั้น
ม.๑ ของ ๔ พุทธสถาน คือ ศิระชะฯ หินผา
สีมาฯ และศาลือฯ โดยม.วช. และศิษย์เก่า
ศาลือโคกเป็นแกนนำ ผูกตั้งแต่วันที่ ๑๘-๒๒ มิ.ย.
๒๕๔๘

สมณะเพื่อพุทธ ชินโร และพระสุวรรณ
สิริภัทโร เดินทางไปร่วมการอบรมที่สถาบันฝึก
อบรมผู้นำ พลตรี จำลอง ศรีเมือง ที่กาญจนบุรี

พ.๑๕ ครู ๒ คน นักเรียน ๔๐ คน จาก
โรงเรียนอนุบาลแม่วงศ์ จ.นครสวรรค์ มาดู
งานชุมชนเศรษฐกิจพอเพียง

ศ.๑๗ นักเรียนกศน. อ.ไทรงาม จังหวัด

กำแพงเพชร จำนวน ๖๐ คน มาศึกษาชีวิต
ชาวชุมชนพึ่งตนเองศาลือโคก

จ.๒๐-๒.๒๑ สมณะเน้นแก่น พลานีโก
และพระสุวรรณ สิริภัทโร พาน.ร. ชั้นม.๒-ม.๖
ไปพักผ่อนช่วงหยุดเรียน และช่วยปรับปรุง
สวนที่สวนวังพิกุล จ.เพชรบูรณ์

พฤ.๒๓ สมณะชินโร และคณะพี่เลี้ยง
ไปติดตามประเมินผล และตรวจเยี่ยมงาน
กิจกรรมธรรมชาติ กลุ่มบ้านหนองโพธิ์ศรี
อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์ ซึ่งมีพัฒนาการเป็น
ที่น่าพอใจ

ส.๒๕ ประชุมคณะกรรมการสหพันธ์
วิทยุชุมชนบุญนิยมไพศาลีสัมพันธ์ สมณะ
ชินโร ร่วมสังเกตการณ์ เพราะสมาพันธ์รับ
ไปดำเนินการเอง

อ.๒๖ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏ
จ.นครสวรรค์ จำนวน ๒๕๐ คน มาดูงานวิถี
ชีวิตชาวชุมชน

พฤ.๓๐ นักเรียน สส.ศ. ทำพิธีไหว้ครูใน
ตอนเช้า ส่วนตอนเย็นเป็นการแสดงเพื่อบูชาครู
บรรยากาศซาบซึ้ง อบอุ่น ประทับใจ

ข้อคิดสุดท้าย

อย่ามัวไปโทษว่า ผลกรรมที่ได้รับนี้ เนื่อง
มาจากอดีต กรรมเก่าที่มองไม่เห็น ควรต้องนึก
ถึงผลกรรมที่ได้ทำไว้ในชาตินี้ด้วย โดยเฉพาะ
กรรมที่กำลังทำอยู่ในปัจจุบัน ต้องรู้ตัว และ
ทำให้ดีที่สุด เพราะเมื่อเวลาผ่านไป แม้เพียง
แค่หนึ่งวินาที กรรมที่ได้กระทำนั้น ก็สั่งสม
เป็นกรรมเก่าเรียบร้อยแล้ว

สมณะเน้นแก่น พลานีโก

สืบาอโศก

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

เมื่อฝนตกชุ่มชื้นน้ำชีวิตก็เบิกบาน ต้นไม้ใหญ่เขียวเป็นพุ่มเขียวปฏักปกคลุมเต็มทีเพราะสีมามีน้ำน้อยย ตอสน้ำและตอสน้ำเย็นเวลาทำวัตรยุ่งมามากต้องมีพัดคนละอัน เป็นภาวตั้งตนอยู่ในความลำบาก ทำชีวิตให้เมตตาสู้ง่าย

วันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ สมณะ ลีขมาตุ ปิณฑบาตที่ตลาดในเมือง ญาติโยมตั้งบาตรกันมากด้วยศรัทธา ศลินิกบางแห่ง สมณะ ลีขมาตุไปศึกษาอะไรเก็บเงิน บอกว่าที่นี่แค่ขงติสีมามีคนน้อยมีพลังศรัทธาในภาวขงตัวเองพอได้ แต่พลังในภาวทำงานยังสำราญเพราะขาดแรงงาน จึงต้องเพิ่มศรัทธาให้มาก

ผู้อายุยาวฝ่ายหญิงมีหลายคน พักที่ชมรมบาล สมณะ ลีขมาตุ ฆราวาสชน คนวัด (ถือเป็นชุมชนชาวภูมิลาวหลาน) ะช่วยกันดูแลห้วยประทาน อาหาษา ๒ มื้อ อาหาษาเสวยเล็กน้อยให้ยาสมุนไพรเป็นหลัก คุณยายอายุ ๗๐ - ๗๖ ปี ทำวัตรพึ่งเทศน์ ขนาคูไม่ติดก็ยังไม่พึ่งยกเว้นผู้มีอายุ ๗๐ ปี ไปไม่ไหวได้แต่นั่งนอนๆ คุณยายที่พอทำงานได้ ต่างสานตะกั่วบ้าง ทำสวนบ้าง พักผ่อนนอนกายบ้าง

เหตุการณ์ทั่วไป

พ.๑ เข้าส.ก.ล.ดี เตชพหุขโน มาจากอินทร์บุรี คำม.วช. และสส.ม.ประชุมตกลงกันเรื่องพิธีไหว้ครู

พ.๒ ม.วช. และสส.ม.ทำพิธีไหว้ครู ทำวัตรเข้าร่วมกัน พังธรรมาจากสมณะ ลีขมาตุ ก่อนฉันสวดบทไหว้ครูพร้อมกัน แล้ว สส.ม. ร้องเพลงพระคุณที่สาม และเพลงตามรอยเท้าพ่อร่วมกับ ม.วช.

ศ.๓ ส.สร้างไท ปณีโต สม.หยาดพลี และนิสิตม.วช.กลุ่มหนึ่งไปบ้านราชฯ โดยรถตู้เพื่อร่วมงาน “โฮมไต้หวัน” สม.เป็นหญิงและนิสิตฯ อีกกลุ่มหนึ่งไปรถโดยสาร ผู้สมัครนิสิตใหม่ให้สัมภาษณ์วันรุ่งขึ้น

ส.๔ ส.ธาตุดิน ปฐวีโรไล ไปศึกษาเรื่องการศึกษารองของชาวอโศก บ้านราชฯ กับเพื่อนเก่าซึ่งมาจากชลบุรี ส.ดินไทไปนำหินอ่อนที่สีดีควมไว้ปูพื้นสำนักงานฯซึ่งยังสร้างไม่เสร็จ มีผู้มารับส.ก.ล.ดีไปอำเภอบางช่อง

อา.๕ “งานโฮมไต้หวัน” ที่บ้านราชฯ นิสิตใหม่รับเข็มจากพ่อท่านฯ มีแม่หล้า แม่อ้วน (ใจกลาง) แม่เข็มทอง ทุกคนที่ไป รวมทั้งสมณะ ลีขมาตุ ได้รับของที่ระลึก “หยาดน้ำใจ” พระโพธิสัตว์จาก พ่อท่านฯ ทั้งหมดกลับมาโดยรถตู้และรถไฟ ยกเว้นส.สร้างไทไปสันติอโศกเตรียมประชุมสมณะมหาเถระ

จ.๖ ประชุมคณะกรรมการเตรียมการเดินทางไปงานอโศกรำลึกที่สันติฯ ซึ่งกำหนดวัน พ.๑ - ๑๒

อ.๗ คุณคมไวนำรถหม้อหรือจากศิรัษาฯ

มารับนักเรียนไปสวนคลอง ๑๓ ที่ปทุมธานี ส.ดินไท ธาณิโย ส.ธาตุดิน ปฐวีโร ส.ม.นวลนิ่ม และผู้ใหญ่บางคนไปด้วย ค่าจ้าง ๑ คืบแล้วเข้า

สันติฯ สม.หยาดพลี สม.เป็นหญิงพร้อมด้วยครู และผู้ใหญ่บางคน ไปสันติฯ ด้วยรถตู้ขอดุง

พ.๑๔ ส.ณ.ดำนตีมาจากบ้านราชฯ เพื่อตัดต้นกระถินเทพาไปบ้านราชฯสำหรับสร้างที่พัก

ส.๑๑ นักเรียนเดินทางกลับสี่มาฯ พร้อมครูและผู้ใหญ่บางคน ส.ดินไท มาส่งแล้วกลับกรุงเทพฯ เพื่อไปเยี่ยมโยมพ่อ ส.น่านฟ้า สุขมาโนไปรับของที่ระลึกจากพ่อท่านแล้วกลับพร้อมด้วยญาติโยมกลุ่มหนึ่ง ลิกขมาตุทั้งหมดประชุมที่สันติฯ(ปวย ๒ รูปไม่ได้เข้าร่วม) ส.สร้างไท เข้าร่วมด้วย

อา.๑๒ ส.สร้างไท ปณีโต สม.นวลนิ่ม สม.เป็นหญิงและชาวสี่มาร่วมประชุมพาณิชิย์ บุญนิยมที่สันติฯ แล้วเดินทางกลับหลังฉัน สม.หยาดพลี ไปเยี่ยมญาติที่นครนายกกับ สม.พึงพร้อม

จ.๑๓ บ่ายประชุมครู คำประชุมนักเรียน

อ.๑๔ สม.นวลนิ่ม คุณเย็นใจ คุณพลังใจ นำนักเรียนทั้งหมด ๓๓ คน ไปศิริฯ โดยรถตู้และรถบีคอป ๒ คัน เพื่อร่วมการสำรวจนักเรียน แวะรับประทานอาหารที่เมฆาอโศก ส.ดาวดิน ปฐวัตโต ร่วมเดินทางไปลงที่ชุมชน แล้วต่อไปสวนล่างฝัน จ.อำนาจเจริญ ส.ดินไท กลับมาจากเยี่ยมโยมพ่อ

พ.๑๕ คณะที่เดินทางไปศิริฯกลับมา ถึงเวลาค่ำ คุณแก่นขวัญนำนักเรียนระดับประถมศึกษาของปฐมอโศก(กลุ่มเทียนหยด) ร่วมชบวนมาด้วย

พ.๑๖ ส.รมเมือง ยุทธวโร ส.หินกลั่น ปาสาณเลโข มารับส.พอจริง สัจจาสโก ไปปฐมาฯ โดยรถคุณธงธรรม สม.เป็นหญิงและนักเรียนกลุ่มเทียนหยดพร้อมครู รวมทั้งคุณเก่ง(นักศึกษาจากยูนาน)ไปด้วย

-บ่ายประชุมวิสาหมัญคณะกรรมการ

ศ.๑๗ ส.เทียนธรรม จิรัลโส นำรถมาจาก

บ้านราชฯ ไปบรรทุกหินอ่อนที่ปากช่อง เพื่อนำมาปูพื้นหอรบะฆัง,สำนักงาน ส.ดินไทไปด้วย

-ส.ธาดุดิน และศิษย์เก่าจ้อย(แก้วเกร็ดรุ่ง)
นำนักเรียนม.๑ ไปเข้าค่ายกับนักเรียน ม.๑ หินผาฟ้า น้ำ จ.ชัยภูมิ (๕ คืน ๖ วัน) ศิษย์เก่า นั้น (ท้องฟ้า) ขับรถไปส่งแล้วเดินทางกลับ

ส.๑๘ ประชุมเครือแห่ วง สี เมฆ

อา.๑๙ ป้ายประชุมประจำเดือน

จ.๒๐ ส.เสียงศิลป์ ชาตวโร จากอินทร์บุรี มาแวะฉันภัตตาหารแล้วไปกินนิมนต์งานอบรมฯ ที่อุบลฯ

อ.๒๑ สณ.ด่วนดีกลับกลับบ้านราชฯ ส.นี้กนบ ฉันทโส จากสันติฯไปชัยภูมิ มาแวะฉันภัตตาหาร ที่มร.ส. สม.เป็นหญิง กลับจากปฐมฯ โดยรถคุณดาวตะวัน คุณกรักน้ำเพชร มาจากคอร์สสุขภาพที่สุรินทร์ แม่เมือง มาจากบ้านคุณใจบัวที่ลำปลายมาศ คุณหนูดี มาจากสันติฯ

พ.๒๒ ส.ดินไท นิสิตโตง(ภูผาหิน) ไปรับหินอ่อนที่จะปูพื้นสำนักงานมาเพิ่มอีก นักเรียนช่วยกันขนลงเป็นรอบที่ ๓

พ.๒๓ คณะครูนำนักเรียน ชั้นมัธยมปลาย ไปสัมมนา ภาระบวการกลุ่ม(ออกกำลังกาย) ที่ “ปุงตาหลัว” แล้วกลับมารับประทานอาหารและทำภาระบวการ พัฒนากลุ่มต่อ ถึง ๒๐.๓๐ น.

ส.๒๕ ส.ดินไทและญาติโยม รวมทั้ง สม.เป็นหญิง ไปส่งส.นานุ่ม กัสสโก ที่ปฐมอโคก เพื่อรักษาตัว กลับมาเย็น ประชุมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เตรียมรับงานอบรมฯ

จ.๒๗-ศ.๑ก.ค. อบรมเยาวชนคนสร้างชาติ นักเรียนโรงเรียนบ้านเหลื่อมพิทยาสรรพ์ ชั้น ม.๑ และ ม.๔-๕-๖ อ.บ้านเหลื่อม จ.นครราชสีมา จำนวน ๑๐๖ คน ครูนำมา ๕ คน นักเรียน ม.ปลายเป็นพี่เลี้ยง ม.ต้นทำอาหารเลี้ยง

-เมื่อ ๒ เดือนที่ผ่านมา โรงผลิตขวดช่วยชาติ ชาติแคลนบุคลากร พยายามจัดสรรหลายวิธี ตั้งคณะกรรมการ มาช่วยกันจัด ได้กลุ่มก่อร่าง และศิษย์เก่ามาช่วย เดินเครื่อง ๒๔ ชั่วโมง สัปดาห์ เว้นสัปดาห์ คุณอัมพร ดอนวิชาอยู่ฝ่ายดูแลผู้ผลิต คุณนวนย(เอื้ออภัย)อยู่ฝ่ายการตลาดขนส่ง คุณหินเรื่องฝ่ายช่างซ่อม คุณแดง(ซุสิกร) ฝ่ายบัญชี แม่นั้น(แสนหมั่น) ฝ่ายการเงิน ทุกอย่างจึงดำเนินพอเป็นไปได้

ฝากโอวาทพ่อท่าน

ชาวอโคกจะเกื้อกูลคนอื่น ขอให้ทุกคน แต่ละหน้าที่ของชีวิต อย่าพร่องในคุณสมบัติต่างๆ คุณธรรม คุณค่า คุณประโยชน์ คุณวิเศษของ พระพุทธเจ้า ทำเมื่อไว้มากๆ หรือเกินก็ไม่เป็นไร

 อม.หยาดฟ้า @ใต้กระกูด

กฐาพำน้ำ

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๘

เดือนนี้เป็นเดือนแห่งกาชไทร์ศุข และงานอโศกชาลิก บุษบาพระบรมสารีริกธาตุ ในวันที่ ๙ มิ.ย. และวันที่ ๑๐ มิ.ย. เป็นวันปิฎกบูชา พ่อท่านเริ่มอายุขึ้นชอบ ๗๒ ปีแล้ว ลูกๆของพ่อท่านได้ตั้งสังฆะอธิษฐาน ตามอินทศิษฐ์พละของแต่ละท่าน

ช่วงเดือนนี้ชาวชุมชนได้ช่วยกันทำคัมภีร เพื่อเตรียมทำน้ในฤดูกาชไทร์ใหม่

เหตุการณ์ทั่วไป

พ.๑ สมณะวิเชียร วิชโย เดินทางไปทำพั้น ที่เชียงราย กับสมณะสุสุญ สุญญคโต

-อาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต) ปัจฉาสมณะ ไปกัจฉนิมนต์ฉันที่กระท่อมปลายนาของคุณ้ำแรง แพงค่าอโคก

พฤ.๒ สมณะ ญาติโยม คนวัด ชาวชุมชนช่วยกันขนย้ายอาสนะสำหรับนั่งฉัน สิ่งของต่างๆ มาที่ศาลาญะกิน (โรงครัวกลาง) เพื่อซ่อมหลังคาศาลาชาวปี

อา.๕ สมณะ ๔ รูป นำโดย อ.๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต) นำญาติโยมชาวชุมชนเพชรผาภูมิ และกลุ่มพิษณุโลกรวม ๓๐ คนร่วมตั้งสังฆะอธิษฐาน ถวายเป็นปิฎกบูชาแด่พ่อท่าน ที่ชุมชนเพชรผาภูมิ

ส.๑๑-๑๒ สมณะนวกะ และมัชฌิมะรวม ๑๘ รูป นำโดย อ.๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต) เข้าคอร์สมหัทศจรย ที่พุทธสถานสันติอโศก

ส.๑๗ ประชุมชมร.เชียงใหม่

อา.๑๙ ประชุมกลุ่มกฐาพำน้ำ

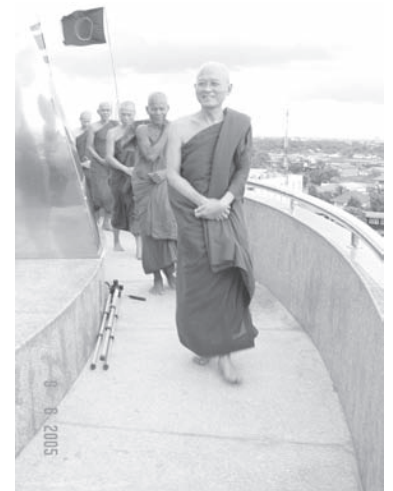
พฤ.๒๓ น.ร.สส.ภ.ไหว้ครู

ส.๒๕ ประชุมคณะกรรมการ ชุมชนกฐาพำน้ำ และประชุมกลุ่มกฐาพำน้ำ

อ.๒๘ อ.๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต) สมณะกัอนหิน ไซติปาสาโณ ประชุมคณะกรรมการชุมชนเพชรผาภูมิ ที่ชุมชนเพชรผาภูมิ จ.กำแพงเพชร

ก่อนจบ ขอฝากคำสอนจากพ่อท่าน แสดงธรรมไว้ว่า

“คิดทางที่เป็นมนุษย์ที่ดีที่สุด คือเป็นอริยบุคคล”

๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๘

ราชธานีอโศก

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

ช่วงเดือนนี้ชาวธานีอโศก มีฝนตกชุก งานที่ชุ่มชื้นเช่นเคย งานอบธรรมเกษตรทฤษฎีใหม่ อำนวยผลต่างๆในอ.อุบลฯ เข้ามาทุกสัปดาห์ ทั้งคน ๑๐๐-๒๐๐ คน และคณะบุคคลต่างๆเวียนมาเยี่ยมชมชุมชนไม่ขาดสาย การทำไร่ตัดฟุ้งธรรม (ซึ่งจะทำตอนเย็น) ต้องช่วงชิงกันทำ ในวันที่ว่างจากงานอบธรรม

ที่พ่อท่านมาเชื้อไฟใหญ่หลังคาเหล็กของชื่อ “เกียจรวมฟ้า” ขม เพาะไฟไปในเชื้อดับ ทำให้เชื้อของปี่ม่น้ำอติโรนมิติไม่ทำงาน กว่าเชื้อน้ำที่เข้าไปมากแล้ว ต้องใช้ช่วยกันดับน้ำออกแต่ไม่ทัน น้ำที่ไหลเข้ามาท่วม ทำให้เชื้อขม ร้อนตอมาต้องใส่ชุดแป้นคโห้ชุดแปลยน้ำออกจากป่องไปเกือบครึ่งป่อง จึงส่งมาช่วยกันดับเชื้อขึ้นได้ งานนี้สำเร็จได้ด้วยความร่วมมือจากพลังมตตั้งแต่สภามหุทธชาวม น.ช. สส.ช. ชาวชุมชนไปจนถึงสภมณะ

เหตุการณ์ทั่วไป

ศ.๓-อา.๕ โฮมไทวัง

พ.๓-อา.๑๒ ไปร่วมงานบูชาพระบรมสารีริกธาตุ อโศกรำลึกและปิดบูชา ๗๒ ปี

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

๑.๒๐ พ่อท่านพร้อมปัจฉาสมณะเดินทางเข้าบ้านราชฯ กลับเข้าศุกร์ ๒๔ มิ.ย.

๑.๒๑ หมู่สมณะลงอุโบสถ ฟังสวดพระปาติโมกข์

พ.๓.๒๓ ตอนเย็นประชุมชุมชน พ่อท่านเป็นประธาน

พ.๒๙ หมู่สมณะประชุมอภิธานิยธรรม

งานอบรม

๑.๖-๑.๗ เจ้าหน้าที่ในโครงการของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ๒ คน นำชาวบ้านในโครงการจากอำเภอบุญทวีกร จำนวน ๓๓ คน มาอบรมและศึกษาเรียนรู้วิถีชีวิตชาวชุมชน

๑.๑๔-๑.๑๘ งานอบรมคุณภาพชีวิตสู่เศรษฐกิจพอเพียง รุ่นที่ ๒ โดยสำนักงานพัฒนาชุมชน จ.อุบลฯ นำชาวบ้านจาก ๓ อำเภอใน จ.อุบลฯ มาอบรม คือ อ.เมือง อ.ม่วงสามสิบ และ อ.เขื่องใน จำนวน ๑๑๓ คน

๑๖.๑๙-พ.๓.๒๓ งานอบรมคุณภาพชีวิต

สู่เศรษฐกิจพอเพียง รุ่นที่ ๓ โดย สำนักงานพัฒนาชุมชน จ.อุบลฯ นำชาวบ้านจาก ๓ อำเภอ ใน จ.อุบลฯ มาอบรม คือ อ.ตระการพืชผล กิ่ง อ.นาตาล และกิ่ง อ.โพธิ์ไทร จำนวน ๑๒๐ คน

อ.๒๑-พ.๒๓ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง นำข้าราชการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงมหาดไทย มาประชุมสัมมนาจังหวัด นำร่องเกษตรอินทรีย์ จำนวน ๘๐ คน

อ.๒๘-ส.๒ก.ค. งานอบรมคุณภาพชีวิตสู่เศรษฐกิจพอเพียง รุ่นที่ ๔ โดย สำนักงานพัฒนาชุมชน จ.อุบลฯ นำชาวบ้านจาก ๓ อำเภอ ใน จ.อุบลฯ มาอบรม คือ อ.ตระการพืชผล อ.สิรินธร อ.เหล่าเสือโก้ก จำนวน ๑๐๐ กว่าคน

ผู้มาเยือน

ศ.๓ คุณวาริรัตน์ วงศ์รักษ์ (Green Way) และชาวต่างประเทศ ๓ คน มาเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน

อ.๗ นายธเนศ เจตนาดี เจ้าหน้าที่บริหารงานในสำนักงานโครงการสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ โดยนำคณะเกษตรกรฟาร์มตัวอย่างตามพระราชดำริฯ กลุ่มกะเทาะเมล็ดมะม่วงหิมพานต์ ๓๐ คน ครู ตชด. บ้านป่าไม้ และเจ้าหน้าที่ กก.ตชด.๒๒ จ.อุบลราชธานี มาเยี่ยมชมการดำเนินชีวิตแบบวิถีพุทธ การทำเกษตรแบบผสมผสาน และการปฏิบัติธรรม

ศ.๒๔ นายสมหมาย เมฆกล่อม นายอำเภอน้ำเกลี้ยง จ.ศรีสะเกษ พร้อมด้วยเกษตรกรและ ๓๐ คน มาศึกษาดูงานและเยี่ยมชมชุมชน

- นายลออองพันธ์ ศรีโสภาส พร้อมนายกอ.บต.สหธาดา และคณะกรรมการบริหารกลุ่มผู้นำ P๔ ธานี้อย มาดูแนวทางดำเนิน

ชีวิตของชุมชน

จ.๒๗ คีษานีเทศก์ สปก.หนองคาย เขต๑ ๓ ท่าน ผู้บริหารและครู ร.ร.วิถีพุทธ จ.หนองคาย มาดูงานและเยี่ยมชม ร.ร.วิถีพุทธ สัมมาสิกขาราชธานีโอศก

อ.๒๘ นางสาวสยมพร รัฐมั้น พร้อมด้วยคณะศึกษาดูงานผลิตภัณฑ์ชุมชนเพื่อสุขภาพ อ.ศรีเมืองใหม่ และเจ้าหน้าที่สำนักงานสาธารณสุข อ.ศรีเมืองใหม่ โรงพยาบาลศรีเมืองใหม่ จำนวน ๘ คน มาศึกษาวิถีชีวิตชุมชน และศึกษาดูการผลิตแชมพู ยาสระผม

- พัฒนาการ อ.เขมราฐ และคณะ จำนวน ๑๒ คน มาศึกษาดูงานและวิถีชีวิตชาวชุมชน เพื่อรับทราบจะได้ นำเกษตรกรเข้ามาอบรมคุณภาพชีวิตสู่เศรษฐกิจพอเพียง รุ่นที่ ๕

พ.๒๙ นางสาวยุพาภรณ์ ชาญช่างและนักศึกษาพยาบาลศาสตร์บัณฑิต(ต่อเนือง) รุ่น ๑๑ จำนวน ๑๑ คน มาเยี่ยมชมชุมชน

ข้อคิดสุดท้าย

เรากำงานเพื่อวางใจ ปีใช้เพื่อทำงานสมใจ
เรากำงานไม่สำเร็จ แต่วางใจได้ถือว่าเจริญ
เรากำงานสำเร็จสมใจ แต่วางใจไม่ได้ถือว่าสอบตก

(พ่อท่าน)

สมณะเจ้าชาย ปฟโธ

สังฆสถานทักษิณอโศก

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

ช่วงนี้ภาวชอบชมคนมาายนอกนอภายใน แต่
ภาวพิทกชอบชมคนมาภายในเข้มขึ้นมากขึ้น เพราะ
ใกล้ชิดเข้าพรรษาแล้ว ได้เพิ่มอริศิสิกข์อต่างๆ
โดยเฉพาะอริศิสิกข์ของข้อ ๔ มี ๖ ประการคือ

- ✧ **ไม่พูดแนะนำสั่งสอนใคร** (ยกเว้นพูดให้ผู้อื่นแนะนำสั่งสอน หรือขออนุญาต, ขอโอกาสก่อน)
- ✧ **ไม่พูดขบถบร่ำอวดผู้อื่น** (ยกเว้นตัวเอง)
- ✧ **ไม่พูดขอดีตัวเอง** (ยกเว้นผู้อื่น)
- ✧ **ไม่รับขุดปฏิเสศ ควรรับไว้พิจารณาก่อน** (ยกเว้นขอปรึกษาหารือ)
- ✧ **ไม่พูดโต้เถียง หรือต่อปากต่อคำ เมื่อได้รับขุมทรัพย์ หรือถูกตั้งขบถกล่าวหาใดก็ตาม** (ยกเว้นพูดคำว่าขอบคุณ)
- ✧ **ไม่พูดสรรบุกเสศผู้อื่น** (ยกเว้นตัวเอง)

เพื่อลดอัตตามานะ การเพ่งโทษซึ่งกัน
และกัน และเพิ่มความเป็นพี่เป็นน้องให้
มากขึ้น

สำหรับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นประจำ
เดือนมีดังต่อไปนี้

พ.๑ สมณะดินดี สันตจิตโต สมณะ
พอลแล้ว สมานิติโต ประชุมกลุ่มธรรมชาตอโศก
อำเภอพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร

ส.๔ สมณะดินทอง นครวโร พร้อม
ญาติโยมเดินทางไปเยี่ยมชาวเขาเลขวัญญ

อ.๗ สมณะ ๓ รูป พร้อมด้วยญาติธรรม
อีก ๑๒ คน เดินทางโดยรถตู้และรถพ่วงเพื่อ
ร่วมงานอโศกรำลึกครั้งที่ ๒๓ ที่พุทธสถาน
สันตอโศก

อา.๑๒ คณะที่เดินทางไปงานอโศกรำลึก
เดินทางกลับ

พ.๑๕ คุณนิยาม จากบ้านบนสวน อำเภอ
ปากพะยูน จังหวัดพัทลุง นิมนต์สมณะดินทอง
ไปแสดงธรรมกลุ่มสังฆะจะออมทรัพย์บ้านบนสวน
และขากลับแวะเยี่ยมญาติโยมกลุ่มสงขลา
และพัทลุง

พท.๑๖ ป้าใจแก้วเข้าโรงพยาบาล และ
นอนในห้องฉุกเฉินด้วยอาการไอและอาเจียน
สาเหตุเพราะเดินทางไกล ต่อมาเอกซเรย์พบ
ว่าเป็นหลอดลมอักเสบและกรวยไตอักเสบ

จ.๒๐ ประชุมสามัญชาวมุขมชน

พ.๒๒ ชาวมุขมชนรวมพลังปลูกผักมังกรหยก

ศ.๒๔ ป้าใจแก้วออกจากโรงพยาบาล

ส.๒๕ -อา.๒๖ สมณะดินดี สมณะดินทอง
พร้อมด้วยญาติธรรมอีก ๘ คน เดินทางออก
ติดตามประเพณีผลกสิกรรมตามโครงการ
พลังกู่ดินฟ้า ประชาเป็นสุข ปีที่ ๒ ที่กลุ่ม
หว่าหลังพัฒนา ตำบลสะทอน อำเภอนาทวี
จังหวัดสงขลา ขากลับแวะเยี่ยมญาติโยม ที่
จังหวัดสงขลา

จ.๒๗ ประชุมกลุ่มชาวทักษิณอโศก

อ.๒๘ ชาวมุขมชนรวมพลังหว่านกล้า

พ.๒๙ ช่างแป๊ะ บูรณะโบสถ์และปูกระเบื้อง
เรียบร้อย เสร็จในเวลา ๗ วัน

-สมณะดินดี เดินทางไปประชุมกลุ่ม
ธรรมชาตอโศก อำเภอพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร
ช่วงเดือนนี้ ชุมชนทักษิณอโศกมีสินค้าที่
ขายดีมากเก็บขายได้ทุกวัน คือ ใบปอ และ
ก้านตรง เก็บขายได้ทุกวันไม่หมดง่าย ๆ เป็น
พืชที่ไม่ต้องดูแลรักษา ไม่ต้องรดน้ำ เพียงแต่
ช่วงใกล้ฤดูฝนตากเอาเมล็ดไปหว่านไว้ แล้วรอ
เก็บเกี่ยวอย่างเดียว

ธรรมก่อนจบ

เคราะห์ใดเสมอด้วยโทษะนั้น ไม่มี

-พุทธพจน์-

สมณะดินทอง นครไว้

สังฆสภาหิโนปาฬาน้ำ

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

บชชยาศาสนาที่หิโนปาฬานี้ เต็มไปด้วยวัยกลืนโคลงนแต่ไม่มีสาบศรยว ทั้งคนในชุมชนและเต็กนักเขียน ได้ช่วยกันสงแยกถอนนาฬิกาและตักนากันทุกวัน ซึ่งเป็นบชชยาศาสนาที่หาได้ยากยิ่งแล้ว ชาวบรณาสวรรนี้เฒ่ทุกวันนี้ ได้กลายมามีอาชีพ ซึ่งคนมทาทำนาจนเกือบหมดแล้ว ถึงอย่างไร ชาวเราก็กอขม่งม่งน ที่ขอช้การศึกษาธมมชชชมอันดีนี้ให้ยารนานที่สุด

เหตุการณ์ความเคลื่อนไหวในหมู่บ้าน

๑.๔-๑.๖ สมณะกลางดิน ไสรัจใจ และสมณะหนึ่งดี สุยฎฐโร ไปจัดคอร์ส “วิถีคนกินถั่วอย่างชาญวิชา” ให้แก่ชาวสันตือโคก

๑.๖-พ.๘ คณะกรรมการประเมินการศึกษาจากภายนอก นำโดยอาจารย์ลัดดาวัลย์ และอาจารย์โสภณ มาประเมินผล โรงเรียนสัมมาสิกขาหิโนปาฬาน้ำ ผ่านการประเมินผลไปได้ด้วยดี

๑.๖-๑.๗ คณะนักศึกษานานาชาติจากหลายประเทศ จำนวน ๒๒ คน จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น นำโดย อาจารย์อติศักดิ์ มาร่วมศึกษาวิถีชีวิตของชาวหิโนปาฬาน้ำ และได้ช่วยดำนาด้วย

๑.๗ สมณะกลางดิน ไสรัจใจ ไปร่วมประชุม สมณะมหาเถระของชาวอโคก มีสมณะมหาเถระเข้าร่วมประชุมทั้งหมด ๓๓ รูปที่ พุทธสถานสันตือโคก หมู่ได้เน้นความสำคัญในการสร้างขบวนการสงฆ์ ซึ่งจะเป็นตัวสร้างคามยั่งยืนให้แก่ชาวอโคก

๑.๗ สมณะมหาเถระเข้าร่วมประชุมทั้งหมด ๓๓ รูปที่ พุทธสถานสันตือโคก

พ.๘ คณะครูจากหิโนปาฬาน้ำได้เข้าร่วมสัมมนาครูของชาวอโคก ที่สันตือโคก

พ.๘-๑.๑๒ ชาวหิโนปาฬาน้ำไปร่วมงานอโคกรำลึก ที่พุทธสถานสันตือโคก และได้ทำ

อาหารการตะแคงในงานด้วย โดยมูลนิธิ
เพื่อนช่วยเพื่อนอนุเคราะห์สถานที่

พฎ.๙ คณะเจ้าหน้าที่การศึกษา สพท.
มาตรวจเยี่ยม ร.ร.สัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ

จ.๑๓ คณะกรรมการนิเทศการศึกษา
จำนวน ๔ คน ได้มาตรวจเยี่ยมโรงเรียน
สัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ

จ.๑๓-จ.๒๐ สมณะกลางวัน พร้อมด้วย
สมณะอีก ๔ รูป ตัวแทนญาติธรรมทั่วประเทศ
ประมาณ ๓๓ คน ร่วมกับ ธ.ก.ส.ในโครงการ
เพื่อนยามยาก จาก ธ.ก.ส. สุอันดามัน ได้ลงไป
ไปจับขวัญ และแนะนำอาชีพ ให้แก่พี่น้อง
ทางภาคใต้ ที่ประสบภัยจากคลื่นยักษ์สึนามิ

พฎ.๑๖ คณะเจ้าหน้าที่เขตการศึกษาชัยภูมิ
เขต ๒ จำนวน ๕ คน มาติดตามตรวจสอบ
จำนวนนักเรียนสัมมาสิกขาหินผาฯ ประจำปี
การศึกษา ๒๕๔๘

-คณะเครือแหจาก ดินหนองแดนเหนือ
แก่นอโคก เลไธย์อโคก มาร่วมกันวางแผน
การอบรม โครงการพลังกูดินฟ้า ปีที่ ๒ มี
สมณะแกนผา สารูปไป เป็นประธาน

ส.๑๘-พ.๒๒ หินผาฟ้าน้ำ ได้จัดการเข้า
ค่าย ในโครงการ“สัมมาสิกขาร่วมใจ” โดย
เน้นฝึกฝนนักเรียนชั้นม.๑ ซึ่งมีมาจาก ศิระ
อโคก ศาลีอโคก สี่มาอโคก และ หินผาฟ้าน้ำ
จำนวนทั้งหมด ๘๓ คน ครู ๑๔ คน พาฝึก
โดยทีม ม.วช. ๗ คน ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

จ.๒๐-พฎ.๒๓ สมณะกลางวัน และ
สมณะหนึ่งดี ไปจัดคอร์ส“วิถีคนกินถั่วอย่าง
ชาญวิชา” ให้แก่ชาวปฐมอโคก

จ.๒๐-ศ.๒๔ ครูมานพรไปอบรมโครงการ
พัฒนาบุคลากรทางการเมือง ที่มหาวิทยาลัย
ราชภัฏอุดร จ.อุดรธานี

ศ.๒๔-ส.๒๕ สมณะนิกนบ ฉันทโส อบรม
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดร ในโครงการ
รวมพลังเยาวชนคนวัยใส ที่ชุมชนดินหนอง
แดนเหนือ จ.อุดรธานี

อ.๒๖-พฎ.๓๐ สมณะฉันทโส อบรม
นักเรียน ระดับประถมศึกษา จาก ร.ร.บ้านตุ้ม
ร.ร.บ้านดงแคน ร.ร.บ้านหนองบัว อ.กุมภวาปี
จ.อุดรธานี รวม ๑๕๓ คน ในโครงการเยาวชน
คนสร้างชาติ ที่ชุมชนดินหนองแดนเหนือ
จ.อุดรธานี

ศ.๒๔-ธ.๒๖ สมณะกลางวัน และสมณะ
หนึ่งดี ไปจัดคอร์สการสร้างบ้านดิน ได้รับ
การสนับสนุนจากมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน มี
สมาชิกมาเรียน ๓๐ คน สร้างอาคารอเนก-
ประสงค์เสร็จได้ภายใน ๓ วัน

อ.๒๘-พฎ.๓๐ ครูแผ่นผา คงนาง
ไปร่วมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่อง“แนวทาง
การจัดเตรียมเกษตรกรและชุมชน รองรับ
การฟื้นฟูและจัดตั้งโรงงานผลิตปุ๋ยอินทรีย์-ชีวภาพ
ชุมชน” ที่วังรีรีสอร์ท จ.นครนายก

พฎ.๓๐ โรงเรียนสัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ
จัดงาน“วันไหว้ครู” ครูและนักเรียนเปิดใจ
และแสดงละครร่วมกัน

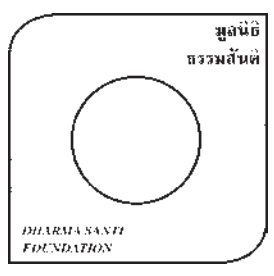
*สุดท้ายชาวอโคกกำลังได้รับการยอมรับ
จากสังคมมากขึ้น ลาก สักการะ และ
เสียบสรรเสริญก็ตามมา พอในรัฐเกิดว่า ลาก
สักการะ และเสียบสรรเสริญนั้น
พระศาสดาตรัสว่า เป็นอันตรายที่
ทารุณแสบเผ็ด*

สมณะกวางดิษฐ์ ไสวี่อุ

สรุปรายงานการประชุม
 คณะกรรมการมูลนิธิธรรมสันติ
 E-mail: thatfab2520@yahoo.com

ครั้งที่ ๖ / ๒๕๔๘ (๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๘)
 -กรรมการขาดประชุม ๔ คน
 -รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๕ / ๒๕๔๘
 -รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่าย ประจำเดือน พฤษภาคม ๒๕๔๘

-โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก (สส.ฐ.) และ
 โรงเรียนสัมมาอาชีวสิกขาปฐมอโศก (สอ.ฐ.) ประชุม
 คณะกรรมการการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
 ณ ชุมชนปฐมอโศก เมื่อ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๘

-คณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษามาดตรวจ
 รายชื่อนักเรียนและกิจกรรมเพื่อการอนุมัติเงินอุดหนุน
 ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๘

-โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโคก(สส.สอ.) สมณะ
 ฟาโท เข้าร่วมประชุมระดมความคิดเห็นเรื่อง ร่าง
 กฎกระทรวงว่าด้วยสิทธิการจัดการศึกษาขั้น
 พื้นฐานขององค์กรชุมชน องค์กรเอกชนรูปแบบ
 ศูนย์การเรียนรู้ ณ โรงแรมปรินซ์ พาเลซ กรุงเทพฯ
 และร่วมสัมมนาในกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและนักวิชาการ
 ด้านปรัชญาการศึกษา ในโครงการศึกษาแนวทางการ
 พัฒนาการศึกษาไทยตามแนวคิดของปรัชญา
 เมธีและปรัชญาศาสนา เพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนดี เก่ง
 และมีความสุข ณ โรงแรมอวานี กรุงเทพฯ จัดโดย
 เลขาธิการสภาการศึกษา เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน
 ๒๕๔๘ นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมโครงการแบ่งปันให้
 น้องปีที่ ๒ กับสวนสนุก Dream World Snow
 Town เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๘ ครูและ
 นักเรียนเข้าร่วมประชุมเรื่องอาหารปลอดภัยใน
 โรงเรียน ออย.น้อย ปี ๒๕๔๘ ณ โรงแรมเฟิสต์
 ราชเทวี กรุงเทพฯ, ๒๘-๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๘
 น.ส.พึงฝน จังคศิริ ครูใหญ่เข้าร่วมสัมมนาแลกเปลี่ยน
 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในร่าง พ.ร.บ.
 การศึกษาตลอดชีวิต และกฎกระทรวงการจัดการ
 การศึกษาโดยองค์กรเอกชนและองค์กรชุมชนที่
 สำนักเลขาธิการ สภาการศึกษาแห่งชาติ

-ธรรมสันติทันตกรรม สถิติผู้มารับบริการ เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๘ จำนวน ๔๗ ราย

-อาคารตะวันตก ๑ การดำเนินงานเป็นไปตามปกติ

-ได้รับหนังสือขอความร่วมมือตอบแบบสอบถาม และขอข้อมูลข่าวสารของมูลนิธิจากสมาคมประสานงานองค์กรเอกชนเพื่อการสาธารณสุข (ประเทศไทย)

-กำหนดการประชุมเพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ แทนชุดเก่าที่ครบวาระ(๒ปี) ในเดือนสิงหาคม ๒๕๔๘

สรุปรายงานการประชุม คณะกรรมการกองทัพอธรรมมูลนิธิ

E-mail: ktf2524@doramail.com

ครั้งที่ ๖/๒๕๔๘ (๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๘ คน

-ชมรมขยะวิทยา ได้เร่งรัดให้แต่ละชุมชนในเครือข่ายอโคกพัฒนาเรื่องขยะวิทยา โดยเฉพาะ ๓อาชีพภูษาติ(ขยะวิทยา-ปุ๋ยสะอาด-กลีกรวมธรรมชาติ)

-ชุมชนราชธานีอโคก เมื่อวันที่ ๒๑-๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการส่งเสริมเกษตรอินทรีย์แห่งชาติพาข้าราชการจากกรมการปกครอง ในจังหวัดน่าน ๒๓ จังหวัดและเจ้าหน้าที่จากกรมต่างๆในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มาอบรม โดยจะนำไปส่งเสริมให้เกิดเกษตรอินทรีย์ทั้ง ๒๓ จังหวัดน่าน

-สหพันธ์วิทยุชุมชนบุญนิยม ได้ลดขนาดความสูงของเสาอากาศแล้วที่คลื่น FM ๑๐๗.๙ MHz และแจ้งให้กรมประชาสัมพันธ์ทราบแล้ว

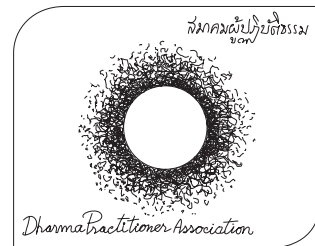
-ได้รับบริจาคครดโฟล์คสวาเกนรุ่นทรานสปอร์ต เลขทะเบียน อต ๔๕๗๘ กรุงเทพมหานคร คิดเป็นมูลค่า ๒,๙๒๐,๐๐๐ บาท

-ได้รับจดหมายเชิญประชุมจากเครือข่ายสิ่งแวดล้อมไทย ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๘ ณ กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

สรุปรายงานการประชุม คณะกรรมการสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

E-mail: ppaniya@excite.com

ครั้งที่ ๕/๒๕๔๘ (๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๖ คน

-ชมรมมิ่งสิริดีแห่งประเทศไทย สาขาหน้าสันติอโคก(ชมร.สตอ.) และสาขาจตุจักร (ชมร.กทม.) และสาขาเชียงใหม่ (ชมร.ช.ม.) รายงานกิจกรรมที่ผ่านมา

-ร้านอาหารแผง ๒๒ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปิดร้านระหว่างวันที่ ๙-๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๘ เพื่อร่วมงานอโคกรำลึก

-ห้องสมุดสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม รายงานผลการดำเนินงานตลอดเดือนพฤษภาคม ตั้งข้อสังเกตว่าชาวชุมชนสันติอโคก และนิสิตสัมมาสิกขาลัยวังชีวิตมาใช้บริการมากกว่าประชาชนทั่วไป

-กลุ่มวนเกษตรชลบุรี ปลูกข้าวโพดได้ ๒,๐๐๐

ฝึก และก่อสร้างเรือนเพาะชำสำหรับเพาะต้นกล้า ๑๐-๑๒ มิถุนายน เปิดโรงบุญเพื่อแจกอาหาร มังสวิรัตินองานอโคกร้าลิก

-กลุ่มวังจันทน์พฤษภา รายงานบัญชีรายรับ-รายจ่ายเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๘ และอนุญาตให้สมาชิกพักค้างในสถานที่ของกลุ่มได้ทุกคืนวันศุกร์

-ได้รับวารสารมองไกลโอเอฟดี จำนวน ๑ ฉบับ

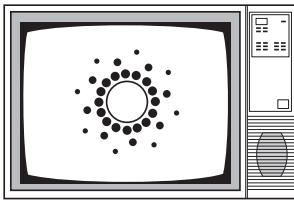
-ชมรมสัมมาสิกขาพุทธธรรม (สส.พธ.) นายศิริ ตีรตนา ได้รับเลือกเป็นผู้รับใช้คนใหม่ ดำรงตำแหน่งเป็นสมัยที่ ๑๓ แล้ว เปิดโรงบุญในงานอโคกร้าลิก นักเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์เข้าแถว เวลา ๐๘.๐๐ น. สมณะให้โอวาทและสีกขมาตุร่วมฉันอาหาร

สรุปรายงานการประชุม

คณะกรรมการธรรมทัศน์สมาคม

E-mail: tta2531@lycos.com

ธรรมทัศน์สมาคม

ครั้งที่ ๕/๒๕๔๘ (๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๔ คน

-หนังสือจำหน่ายดี ได้แก่ นาฬิกาชีวิต ของอาจารย์สุทธีวิมลส์ คำภา, ฐิติธรรมที่ออกซ์, ซีดีชุดฝรั่งทำนา มาร์ติน วิลเลอร์, เทปจำหน่ายดีชุด เสียงปลุกเสียงปลง เสียงธรรม

-อนุมัติเงิน ๑๒,๐๐๐ บาท เพื่อทำเทปแจกในงานอโคกร้าลิก

-อนุมัติหนังสือนาฬิกาชีวิต จำนวน ๒๐ เล่ม

ให้โครงการถอดเทปฯ บริจาคหนังสือให้เรือนจำจังหวัดเพชรบูรณ์

-ญาติธรรมแสดงความจำนงจองที่ดินสวนบุญผักพืช คลอง ๑๓ ปทุมธานี ให้ธรรมทัศน์สมาคมนำไปใช้ทำประโยชน์และยื่นติดออกค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างที่พักอาศัย

-เสนอให้ปลูกสบูดำ ณ ชุมชนสวนบุญผักพืช และเครือข่ายอโคกร้าลิก เพื่อใช้ทดแทนน้ำมัน

กำหนดการประชุมครั้งต่อไป วันอาทิตย์ที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ณ เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ สันติอโคกร้าลิก

สรุปรายงานการประชุม ชมรมมังสวิรัตินองานอโคกร้าลิก สาขาหน้าสันติอโคกร้าลิก (ชมร.สตอ.)

๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๑๖ คน

-นักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาสันติอโคกร้าลิก เข้าฐานงานชมรมจำนวน ๑๕ คน

-อาสาสมัครหลายคน เดินทางไปร่วมงานโอมไทวงที่ชุมชนราชธานีอโคกร้าลิก วันที่ ๓-๕ มิถุนายน ๒๕๔๘

-ชมรมจะรับสินค้ามาจำหน่ายจากหน่วยงานที่ร่วมสาธารณโภคีเท่านั้น

-ปิดบริการระหว่างวันที่ ๙-๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ เพื่อเปิดโรงบุญมังสวิรัตินองานอโคกร้าลิก

รับโอวาทจาก สมณะเมืองแก้ว ตัสสวาโร

การทำงานในชมร.สตอ. เสมือนห้องเรียนที่ได้ฝึกปฏิบัติศึกษาอาณาปานสติ อย่าเผลอใจ-อย่าห่างใจ ผู้ใดวางได้ ผู้นั้นย่อมเย็นก่อน ให้มีโยนิโสมนสิการ และปรโตโมสะ เมื่อมาเสียสละ อดทนต่อการขัดเกลาซึ่งกันและกัน หากมีความเห็นใจและวางใจกันได้ ย่อมเกิดความสบาย ขอให้พิจารณาเนืองๆ

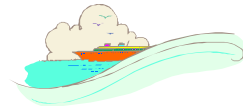
สรุปรายงานการประชุม คณะกรรมการบริษัทแต่ชีวิต จำกัด

ครั้งที่ ๒/๒๕๔๗ (๒๖ เมษายน ๒๕๔๘)

- กรรมการขาดประชุม ๔ คน
- การซ่อมแซมอาคาร ดำเนินการเสร็จแล้ว สิ้นค่าใช้จ่าย ดังนี้ หลังคาหน้าร้าน ๖๒,๗๓๓ บาท หลังคาตาดฟ้า ๖๑,๗๖๕ บาท พื้นครัวด้านหลัง ๖,๓๘๔ บาท
- รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่ายตั้งแต่เดือน มกราคม - มีนาคม ๒๕๔๘
- บริษัทร่วมกับชุมชนสันติอโศกดำเนินกิจกรรม ๕ ส. โดยเฉพาะศาลาพระวิหารพันปี นำโดย สมณกอบชัย ภัมมาวุธ
- เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๔๘ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่และประชุมผู้ถือหุ้น
- บริจาค ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อจัดพิมพ์หนังสือ แจกในโอกาสครบรอบ ๗๒ ปีของพ่อท่านโพธิ์รักษ์
- รับโอวาทจาก *สมณะชาบซี สรีเดวิ* หากเปลี่ยนแปลงผู้ส่วนที่ดีสมควรเปลี่ยนแปลง ให้นำส่วนที่ดีมาใช้ อาทิ ธรรมกายมีส่วนดีเรื่องความสะอาด

การจัดระเบียบให้นำส่วนดีนั้นมาใช้ สิ่งใดไม่เหมาะสมก็ไม่นำมา ชาวพุทธต้องเข้าใจหลักไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

สรุปรายงานการประชุม เครือข่ายอโศก ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๘

☆ กลุ่มดอยรายปลายฟ้า

(๒๓ เมษายน ๒๕๔๘)

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๒๒ คน
- ร่วมออกร้านอาหารปลอดภัยตาม คำเชิญของโรงพยาบาลศูนย์เชียงใหม่ ประชาณุเคราะห์ ระหว่างวันที่ ๒๗-๒๙ เมษายน ๒๕๔๘
- เตรียมงานอบรมสังฆกรรมชีวิต บ้านจุ่มเมืองเย็น และงานเยาวชนคนสร้างชาติ
- ตัวแทนชุมชนไปประเมินผลบ้านหลวง อ.เชียงใหม่
- นางฝากหล้า บริจาคเงินช่วยซ่อมคอก สะพาน และการสร้างโรงน้ำดื่ม เป็นเงินรวม ๓๐,๐๐๐ บาท โดยนายน้ำจริง จะช่วยติดตั้งระบบและช่วยดูแล
- มีมติให้ปลูกข้าวเหนียวและข้าวเจ้า ในอัตรา ๑ : ๒ ส่วน
- สมาชิกร่วมงานเพื่อฟ้าดิน ณ ชุมชนราชธานีอโศก อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี ระหว่างวันที่ ๑๖-๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๘
- รายชื่อคณะกรรมการชุมชน นายต้นเสียงธรรม คณะรินทร์ ผู้รับใช้

นางใจซึ้ง บุญเรือง รองผู้รับใช้
นายไม้เพชร กระจปะ นายทะเบียน
นางสาวเวียงคำ มหาวงศ์ เหมรัญญิก, เลขานุการ
นายอภิชาติ ธงประยูร เลขานุการ
ประชาชนในชุมชนเป็นกรรมการ และแบ่ง
แผนกงานให้รับผิดชอบ อาทิ กสิกรรมบุญนิยม
สุขภาพบุญนิยม บริโภคบุญนิยม

- รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่าย เดือน
มีนาคม ๒๕๔๘

- แจงปฏิทินงานเดือน มีนาคม-เมษายน
๒๕๔๘

☆ *หินผาฟ้าน้ำ*

(ต.นาหนองพุ่ม อ.แก้งคร้อ ชัยภูมิ ๐๔๔-๘๓๑๒๒๓)

โรงเรียนสัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ (สส.ผ.)

จัดงานไหว้ครู กราบบูชาอาจารย์คุณ

เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๘
เป็นวันไหว้ครูของนักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขา
หินผาฟ้าน้ำ นักเรียนตื่นกันตั้งแต่ ๐๔.๐๐ น.
เข้าแถวพร้อมหน้าพร้อมตากัน เวลา ๐๔.๑๕ น.
เสียงเจริญธรรม สำนึกดีดังก้อง และเดินไปยัง
ศาลาเป็นชั้นๆอย่างสงบสำรวมตามวิถีพุทธแท้ๆ
บรรยากาศดูแล้วน่าศรัทธา สมณะทุกรูป
แสดงท้าวตรเข้า เน้นให้เห็นถึงความดีของ
ครูบาอาจารย์ ทุกคนสดับอย่างตั้งอกตั้งใจ
เล็กท้าวตรแล้วไปออกกำลังกาย นำโดยครู
มานพร จากนั้นลงฐานงาน ลงแขกทำปุ๋ย ลงนา

เวลา ๐๗.๔๕ น. นักเรียนทุกคนเข้า
แถวเคารพธงชาติ หลังจากนั้นทำกิจกรรม
หน้าเสาธง แล้วไปที่ศาลาเพื่อประกอบพิธี
ไหว้ครู แม้นักเรียนจะทำงานเหนื่อยมาตั้งแต่
เช้าแล้วก็ตามแต่ทุกคนได้พักหัวใจดวงน้อยๆที่

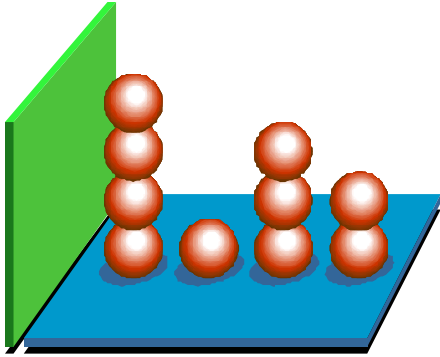
ใส่ชื้อบวิสุทธิมาเพื่อทำพิธีอันสำคัญในวันนี้ คือ
วันไหว้ครู โดยนักเรียนชั้นละ ๔ คนได้ตกแต่ง
พานพุ่มไว้เรียบร้อยตั้งแต่เช้าแล้ว เพื่อมอบ
แต่ครูด้วยดวงใจ เสร็จพิธีสมณะกล่าวสรุป และ
รับประทานอาหารร่วมกันจนถึงเวลา ๑๑.๐๐ น.
และช่วยกันทำ ๕ ส. จนเสร็จ แต่ละชั้นเรียน
แยกย้ายกันไปฝึกซ้อมการแสดง จนถึงเวลา
๑๔.๐๐ น. จากนั้นนักเรียนได้รวมกันลงแขก
ทำนาอีกช่วงหนึ่ง แม้แดดจะแผดเผา จนเหงื่อ
ไหลเป็นทาง แต่ทุกคนต่างสนุกสนานกับงาน
ด้วยการยิ้มให้กัน หัวเราะ ร้องเพลงอย่างมี
ความสุขตามประสานบ้านป่า จนถึงเวลา
๑๔.๔๕ น. จึงขึ้นจากนา อาบน้ำ เตรียมตัว
ทำกิจกรรมในช่วงเย็น ซึ่งเป็นการเล่นกีฬา
พื้นบ้าน โดยมีผู้ใหญ่ในชุมชน ครู ต่างมาเล่น
กับเด็ก เป็นบรรยากาศที่น่ารัก อบอุ่น จากนั้น
ประกวดร้องเพลงจนถึงเวลาอาหารเย็น ทุก
คนมาร่วมรับประทานอาหารและช่วยกันเก็บจน
เรียบร้อย ได้เวลาการแสดงของแต่ละชั้นเรียน
เตรียมไว้ แม้จะแสดงรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง
ก็ไม่เป็นไร

งานนี้แม้ครูจะเหนื่อย เพราะมีงานทั้ง
วันแล้วยังต้องร่วมเล่นกิจกรรมกับเด็กๆ เพื่อ
ความอบอุ่น ไกล่ลัด เป็นกำลังใจ ทำให้
นักเรียนมีพลังพอที่จะต่อสู้กับอุปสรรคในภาย
ภาคหน้า งานนี้ได้เห็นน้ำใจอันดีงามของพี่น้อง
สส.ผ. แม้เหนื่อยแสนเหนื่อย ร้อนแสนร้อน
สนุกแสนสนุก จะทุกข์หรือสุข ต่างก็มีน้ำใจให้
รอยยิ้มแก่กันและกัน

▲ สส.ผ. บัวสายทิพย์ วงษ์ชัย

สถิติเผยแพร่สัจธรรม

ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘

ห้องเผยแพร่เทีป

ทำวัตร

ศาสตร์อันเอกแห่งพุทธ	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
จิตนิพพานเป็นอย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์	๒	ม้วน
ปฏิบัติโพธิปักขิยธรรมให้ถึงพร้อม	สมณะโพธิรักษ์	๒	ม้วน

ก่อนฉัน

ตื่นหลับขับพิษทั้งนอกใน	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
อิทธิบาทเพื่อสุขภาพ	" "	๑	ม้วน
เอาภระมรดกพุทธ	" "	๒	ม้วน
นิพพานกับเทคโนโลยี	" "	๑	ม้วน
บันทึกไตรสิกขาพาสุนิพพาน	" "	๑	ม้วน
วิเคราะห์ทุกข์ ๑๐ ประการ	สมณะโพธิรักษ์	๒	ม้วน

ปาฐกถา

เร่งสร้างโลกุตรชะลอกลิยุค	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน

☆☆☆

ธรรมปฎิกรรม

	พ.ค.	มิ.ย.	
จดหมาย	๖๓๐	๓๑๕	ฉบับ
สิ่งตีพิมพ์	๕๐	๒๐	ฉบับ
ตีคืน	๑๐	๑๕	ชิ้น
แสดมปีบุญ	๑๒๕๐	๕๕๕	บาท

➤ ➤ ➤

ธรรมพิมพ์

สารอโศก(อโศกรำลึก'๕๘)	๕,๐๐๐	เล่ม
ดอกหญ้า (น้ำใจจากฟ้า)	๒๓,๐๐๐	เล่ม

☆☆☆

สถิติธรรมโสด

	เทีป	ซีดี	เอ็มพี 3	วีซีดี	วิดีโอ	
ผู้มาติดต่อ	๓๓	๑๓	๑๕	๓๖	๑๒	ราย
จำนวนที่ยืม	๑,๔๒๘	๔๓	๓๓	๑๐๕	๒๒	แผ่น/ม้วน
สมาชิกเพิ่ม	๕	๕	๕	๔	๔	ราย
สื่อที่ออกใหม่	๑๒	๓	๕	๑	-	แผ่น/ม้วน

พัสดุ

๒๐ ชิ้น

๘ ๘ ๘

ธรรมปฎิสัมพันธ์

จดหมายออก	๕	ฉบับ

๘ ๘ ๘

ใต้ร่มอโศก

ศูนย์รวมข่าวคราวของญาติธรรมจากทั่วสารทิศ
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ให้กรรมฐาน
และแก้ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม

สารอโศก ฉบับที่ ๑๐ ปีที่ ๒๕(๒๘)
ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘

วิฏสงสารอันยาวไกล มิใช่ปี มิใช่ศตวรรษ
แต่เป็นกับป้...เป็นอสงไขยกัป...เป็นแสนอสงไขย
หากเรียงเม็ดทรายไปดวงจันทร์...ก็ยังไม่ย่นัก
ในความยาวนานหล่อหลอมการเรียนรู้...การตกลึกความคิด
สรรพชีวิต ล้วนสู่ความฉลาด...คือทางพ้นทุกข์
หลังจากลองผิดลองถูกมากมาย
ผ่านความเจ็บปวด ผ่านความทรมาน
ผ่านมหาสมุทรแห่งน้ำตาอันเว้งว่าง
ไม่ได้อีกแล้ว...ไม่ได้อีกต่อไป
ปล่อยตัวไปตามสายน้ำ เหมือนปล่อยใจไปตามยถากรรม
ไม่จบไม่สิ้น...เจ็บปวด...ทุกข์ทรมาน
เจ็บปวดซ้ำซาก...ซ้ำแล้วซ้ำอีก
จำเป็นต้องเดินทางสู่แดนนิพพาน
ด้วยการบำเพ็ญความดี
ลดวัตถุ...ลดตัวตน.....
ลดบริการตน...เพิ่มบริการผู้อื่น
ทำมากขึ้นๆๆๆๆ

๒
เขา
พรรษา
'๔๘

อโคกสร้างคน คนสร้างเมือง

“ข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิต ดังต่อไปนี้

๑. โกรธยากขึ้น โมโหยากขึ้น
๒. ไม่กินเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต
๓. ไม่เที่ยวยามวิกาล
๔. พุดน้อยลงกว่าเดิม
๕. ไม่นอนที่นอนอ่อนนุ่ม.....”

วิเชียร วงศ์สถาน (ดอกคำใต้ พะเยา)

ขอชื่นชมคนเขียนจดหมาย

จึงขออนุโมทนาญาติธรรมทุกท่าน ที่จดหมายมาถึงกอง บ.ก.สม่าเสมอ บางคนรายงานผลการปฏิบัติ บางคนวิจารณ์ข้อเขียนมา

ญาติธรรมจินตนา เลิศไพบุลย์ (อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา) มีวิธีเขียนที่จึงจกอ่านแล้วดี เข้าทำดี เหนือวิจารณ์ที่ละคอแล่มน์ อ่านคอแล่มน์นี้คิดอย่างไร นี่ก็เป็นวิธีเขียนที่ง่ายดี เป็นการฝึกเขียนไปในตัว

ความรู้สึก หัดเรียบเรียงออกมา ถือเป็นการฝึกสติที่ได้ผล เป็นธรรมวิจยไปในตัว เป็นสติปัญญาโดยปริยาย ! จุ๊ยยๆ

เป็นกำลังใจแก่คณะผู้จัดทำ

“สื่อสาระนี้มีค่ายิ่งสำหรับผมที่อยู่ห่างไกลจากหมู่กลุ่ม แต่ยามใดที่ได้รับสื่อสาระที่ส่งไปให้ และที่ได้อ่านทุกครั้ง เปรียบเสมือนตัวเองอยู่ใกล้พ่อท่านและหมู่กลุ่มมีความปีติ อบอุน สำนึกดียิ่ง กระผมขอกราบน้อมนมัสการพ่อท่านและหมู่กลุ่มชาวอโคกด้วยจิตคารวะ ด้วยความสำนึกดียิ่ง ขอ น้อมกราบนมัสการครับ...”

ญาติธรรมสมชาย สีโหมด (อ.เมือง จ.ลำพูน) เล่าความรู้สึกที่มีต่อหนังสือชาวอโคก คนอื่นๆ ท่านรู้สึกอย่างไร? จุ๊ยยๆ

โลกถูกเป็นไฟ จะอยู่อย่างไรดี

“แต่คิดๆจะลาออกแล้ว มันเหนื่อยและเบื่อกับคน คนเห็นแก่ตัว เราคนดีที่มีน้อยในสังคม นับวันต้องพ่ายแพ้ตลอดไป ผมก็ไม่ทราบว่าจะเมื่อไรคนดีได้เติบโตในสังคม สังคมจอมปลอม ผมก็สู้

จนสู้ไม่ไหวกับสังคมชั่วๆนี้ บางครั้งก็ท้อแท้แต่ยังไม่ท้อถอย ขอทำไปอีกสัก ๒ เดือนจะลาออก...”

จุดหมายของญาติธรรมธนา กิ่งชุม (อ.เมือง จ.กระบี่) คงเป็นความรู้สึก เหมือนกันกับอีกหลายคน ที่ระอากับโลกมนุษย์ ทางออกก็คือ

๑. มาอยู่กับชาวอโศก มาช่วยงานศาสนา
๒. เอาวิกฤตมาเป็นโอกาส ถือเสียว่าได้ปฏิบัติธรรม
๓. ฝึกกินน้อย ใช้น้อย เพื่อจะได้มีโอกาสมาข้อที่ ๑

คุณธนาอย่าคิดว่าเจอคนเดียว คนอื่นๆในโลกนี้ก็ล้วนเจอกันถ้วนทั่ว ไหนๆก็ไหนๆ เอาวิญญาณหมอชีวกๆมาใช้ก็น่าจะดี หมอชีวกๆท่านมองต้นไม้ทุกต้นล้วนทำยาได้

เราจะมองทุกเหตุการณ์ให้เกิดประโยชน์ต่อการปฏิบัติธรรม จุ้ยๆๆ

สนุกกับการแก้ไขข้อบกพร่อง

จุดหมายรายงานของญาติธรรมประกาศิต จันทรศร (อ.สีคิ้ว จ.นครราชสีมา) แจ้งผลการปฏิบัติธรรมมาให้ พอย้อนกลับไปอ่าน เจ้าตัวกลับรู้สึกอึดอัด ทำตัวรู้มาก อวดฉลาด เวอร์เพื่อเจ้อ อยากดัง อยากได้สรรเสริญ

“.....น่าละอายที่สุด จึงขอสารภาพผิดในความโง่เขลาเบาปัญญา พร้อมกราบขออภัยมา ณ โอกาสนี้ ขอได้โปรดดลลงพิมพ์ใน “จดหมายญาติธรรม” ของสารอโศกหรือหนังสืออื่นใดทั้งสิ้น...”

สาธุ ทำสิ่งใดก็ตาม พอย้อนกลับก็มักเห็นมุมมองใหม่ที่คิดไม่ถึง ที่เข้าท่า ที่ดูดี พอย้อนกลับมาไม่ติเลย ก็มีเยอะ

เราจะสนุกกับการแก้ไข แต่ข้อสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ “เมื่อขออภัยญาติธรรม ในความรู้เท่าไม่ถึงการณ์แล้วอย่าลืม ให้อภัยตัวเองด้วย !” จุ้ยๆๆ

การประชุมมีใช้เรื่องเล็ก

“ที่งานมหาปวารณาพ่อท่านได้กล่าวขอบคุณพวกเราที่ได้มาร่วมประชุม ที่นี่ก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีพวกเรา งานศาสนาก็จะไม่เดิน ขอขอบคุณที่พวกเราเห็นความสำคัญของการประชุม ซึ่งเป็นอุปทานิชธรรม คือความไม่เสื่อม เห็นความสำคัญในความสำคัญของการประชุม ก็ขอให้รู้สึก สำนึก ฝึกตน

ชวนขยาย หมายถึงพัฒนา.....”

(ข้อคิดจากสมณะแก้วกั้ว สรณีย์โย ในงานประชุมกลุ่มภุมพหาน้ำ ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๖ ๑๖ พ.ย. ๒๕๕๖ ณ ศาลาชาวน้ำ พ.ส.ภุมพหาน้ำ)

การบำเพ็ญบารมีพระโพธิสัตว์

เมื่อโรงเรียนมีห้องสมุดแต่ขาดหนังสือธรรมะ ญาติธรรมดวงจันทร์ พักเกิดผล(อ.ชนแดน จ.เพชรบูรณ์) จึงเห็นการเสียสละ “จึงได้ให้หนังสือดอกหญ้า และสารอโศก ไปไว้มุมธรรมะของห้องสมุด ซึ่งเมื่อให้ไปแล้วก็เสียดาย เพราะหนังสือทุกเล่มไม่มีขยับเขยื้อนเลย อ่านเล่มใหม่แล้ว ก็ยื้อนไปอ่านเล่มเก่าๆอีก แต่นับจากวันนี้ **ไม่มีแล้ว** เพราะมอบให้โรงเรียนไปหมดเป็นของโรงเรียนไปแล้ว ถ้าอยากอ่านต้องเข้าไปในโรงเรียน คงไม่สะดวกเหมือนที่บ้าน แต่บรรดาครูบาอาจารย์ทุกๆท่านก็ตั้งใจที่ได้หนังสือไป”

สาธุ การให้ของรักของหวงถือเป็นทานบารมียิ่งใหญ่ พระเวสสันดรท่านบริจาคลูกเมีย ท่านให้ของรักของหวงศาสนิกชนที่ดีต่างน้อมมาปฏิบัติตาม ซาดกทุกชาติเป็นแนวทางให้เราสะสมบำเพ็ญบารมีตาม จุฬีๆๆ

เรื่องของโลกสีขาว

ตำนานจากราชธานี

เรื่องที่ ๑ นายรินไท เป็นผู้ใหญ่บ้านของชุมชนราชธานีจึงต้องแต่งชุดราชการเข้าประชุม แต่เป็นผู้ใหญ่บ้านตื่นเปล่าในทุกสถานการณ์

เรื่องที่ ๒ เมื่อจะต้องเลือกตัวแทนชุมชน (มี.ย. '๕๘) เข้าเป็นสมาชิกอบต. ก็มีแต่การเกี่ยงกัน ไม่มีใครอยากไปยุ่งกับโลกมนุษย์ !

เพื่อตำแหน่งนี้

ข้างนอกเขาซ่ากัน มีแต่เราที่เกี่ยงกัน จึงต้องใช้มาตรการสุดท้ายคือการโหวต ลูกบ้านทั้งหมดเลือกคุณ“ตายแน่”เป็นตัวแทน คราวนี้เจ้าตัวเจียบเลย เมื่อเพื่อนฝูงรุมผลักลงบอบุญ!

จึงจกขอเป็นกำลังใจ ความดีที่ยิ่งใหญ่คือ **“การเสียสละ !”** นั้นเอง จุฬีๆๆ

ละชั่ว ประพฤติดี ทำจิตใจให้แจ่มใส

“จิตสำนึกดีๆที่ได้รับการปลูกฝังจากแนวทางอโศก ทำให้ละชั่วกลัวบาปมากในปัจจุบัน.....”

เป็นสิ่งได้มาของญาติธรรมทองคำ สุตตาชาติ (อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม)

อโศกเราเน้น “ละชั่ว” ก่อนข้างละเอียด จึงใช้ศีลตีรั้วล้อมกิเลส แล้วค่อยๆไล่จัดการทีละ

อย่าง ๒ อย่าง

ศีล ๕ ไม่พอก็ต่อศีล ๘ หากเป็นกิเลสก็คือ อบายมุข กามคุณ ๕ โลกธรรม ๘

บางคนทำทีละอย่าง บางคนทำทีละหลายๆอย่างสุดแต่ความสามารถ

การละชั่วจึงเริ่มเป็นประพฤติดีไปโดยปริยาย แต่ถ้าหากจะบำเพ็ญสูงขึ้น “ความดีเชิงรุก”

ต้องศึกษานั้นคือ บริการรับใช้คนอื่นให้มากขึ้นนั่นเอง ส่วนจิตใจให้แจ่มใส ก็คือทำงานไม่ฝืนใจทำได้
ง่ายขึ้น จุ๋ยๆ

กายต้องเคลื่อนไหว-ใจต้องฝน

ญาติธรรมที่บวชเป็นพระ(ท่านไม่ได้แจ้งว่าอยู่ที่ไหน) เล่าการปฏิบัติธรรมของท่านมา “อาตมา
ฝึกปฏิบัติธรรมอยู่คนเดียว ไม่มีเพื่อน ไม่มีอาจารย์คอยแนะนำ เวลาเหงาท้อแท้ ก็ได้อ่านวารสาร
ดอกหญ้า สารอโศก เพื่อสร้างกำลังใจให้แก่ตนเอง เมื่อก่อนตอนที่ยังไม่ได้เป็นสมาชิกหนังสือ ก็ไป
ขอยืมจากลุงมาอ่าน ก็ได้รับความรู้ ที่มุ่งสู่เป้าหมายดี เวลาญาติโยมมาเรียนฝึกปฏิบัติธรรมที่วัด
อาตมาก็ไม่รู้จะบอกสอนญาติโยมอย่างไรดี ก็อาศัยหนังสือ

สารอโศกนี่แหละให้เขาอ่าน สุดท้ายขอให้ทีมงาน

สำเร็จกิจกันทุกคน...”

อยู่คนเดียวให้ระวังความคิด

อยู่กับมิตรให้ระวังวาจา อันที่จริง

ความคิดอย่างเดียวไม่พอ ต้องต่ออีก

เรื่อง “อยู่บ้านท่านอย่างไร้ญาติ” ทำ

ตัวเป็นแม่บ้าน ปัดกวาดเช็ดถูให้มี

เหงื่อแล้วผ่อนคลายตัวเอง ยิ่งอยู่วัด

ยิ่งต้องหาเรื่องออกกำลังให้มาก เพื่อ

จิตใจจะได้ผ่อนคลาย ใครมีประสบการณ์

อื่นๆแจ้งมาเล่าสู่กันฟังบ้าง จุ๋ยๆ

ประวัติศาสตร์หน้าหนึ่งแห่งการเขีนกกลัธธรมจักร

บันทึกไว้เพื่อให้เห็นแนวทางการทำงานการบริหารจัดการของรุ่นนี้ เพื่อรุ่นหลานเหลนจะได้เอาไว้ศึกษา “๓.๓ คุณปึกฟ้า แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่าในการจัดงานปีใหม่ ตลาดอาหารจะแบ่งประเภทของอาหารและผู้ดูแลออกเป็น ๔ ส่วน ดังนี้

สันติโอศก จะดูแลอาหารประเภทข้าวราดแกงและก๋วยเตี๋ยผัด

ปฐมโอศก จะดูแลอาหารประเภทก๋วยเตี๋ย

ศิระชอโอศก จะดูแลอาหารประเภทอาหารพื้นบ้านอีสาน

ลีมาโอศก จะดูแลอาหารประเภทน้ำหวานและขนม

ที่ประชุมรับทราบ

๓.๔ คุณดาบบุญ แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่าทางราชธานีโอศกได้ขอที่มงานวันละ ๑๐ คน เพื่อช่วยที่แผนกล้างจานซึ่งอาจจะมีเด็กนักเรียนสัมมาสิกขาจากส่วนกลางมาช่วยด้วย โดยจะมีการจัดหาพื้นที่ส่วนกลางซึ่งจะอยู่ใกล้พื้นที่ของแต่ละส่วน สำหรับใช้เป็นสถานที่ล้างจานกลาง และจะมีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ

ที่ประชุมรับทราบ.....”

(คัดมาจากรายงานการประชุมอาสาสมัครชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาหน้าสันติโอศก ครั้งที่ ๒๐/๒๕๔๗ ๑๖ ธ.ค.'๔๗)

ธุรกิจบุญนิยม

ญาติธรรมทรงชัย วิมลภัทรานนท์ เล่าเรื่องต้นตอให้ฟังเมื่อน้องสาวขอซื้อปุ๋ยดินจาก ปฐมโอศก หลังจากทดลองใช้แล้ว

“ขอซื้อดินปุ๋ย ๑ ตันค่ะ” น้องสาว

“มารับเองนะคะ” ปฐมโอศก

“บริษัทซีพี เขายังส่งถึงที่เลยคะ แต่ไม่ก็ร่อยกิโลเขาก็ส่ง”

“ถ้าใช่เยอะ มาเรียนทำเองดีกว่า ประหยัดกว่าซื้อเยอะเยอะ.....”

มุมมองที่ ๒

มุมมองที่ ๑ มักไม่ค่อยมีปัญหา แต่มุมมองที่ ๒ มักจะทำให้เกิดปัญหา ลองฟังคนอื่นเขาคิดบ้าง การฝึกใจกว้างเคารพความคิดผู้อื่น ก็เป็นเรื่องสำคัญ

จากญาติธรรมท่านหนึ่ง วิจารณ์ประเด็นการขอเปลี่ยนชื่อและนามสกุล ของนายตายแน่ เขียวเขตรวิทย์ “ผมขอถามคุณต่อไปนะครับว่า อริยทรัพย์แท้ๆที่คุณ

ตายแล้ว สามารถนำไปได้ทุกภพทุกชาตินั้น คุณหาไว้บำเพ็ญไว้เต็มทีหรือยัง ผมตามอารมณ์จิตแท้ๆ ของคุณแล้วกันว่า ตอนนี้อารมณ์จิตของคุณนิ่งหรือยัง เมื่อต้องเจอผัสสะต่างๆ เช่น รูป สวप्น เสียง เพราะไฟเราะ สัมผัสนุ่มนวลที่เรียกว่า รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เมื่อเจอหรืออยู่กับสิ่งเหล่านี้ อารมณ์จิตนิ่งไหม หรือเมื่อต้องเจอจากที่เสียดสี ทิ่มแทง ร้ายแรงรุนแรง ยั่วชวน และกลั่นแกล้ง ทัศนคติของคุณยอมและนิ่งไหม และที่สำคัญ อารมณ์ โลก โกรธ หลง เมื่อกระทบแรงๆ จิตคุณผ่าน หรือยัง ถ้าผ่านได้ คุณทำได้ ก็เป็นของคุณเอง นี่ดีอบารมีและทรัพย์แท้ๆ แต่ถ้ายังไม่ผ่าน ทำให้ไม่เน้นบำเพ็ญตรงนี้ให้มากๆ การอยากได้ซื้อเก๋ๆ เป็นความอยาก และเป็นความหลงหรือไม่ จริงๆ แล้วชื่อตนเองมีอยู่แล้ว อยากเปลี่ยน อยากได้ใหม่อีกเป็นความโลภหรือไม่ ชื่อที่พ่อแม่ให้มาแม้ไม่สวยไม่เท่ ก็ไม่เป็นไรนี่ แต่อยากได้ใหม่อีก เป็นกิเลสใหม่ ชื่อมีอยู่แล้วอยากได้อีก อย่างนี้สันโดษไหม ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนี้ คำว่าพอจะอยู่ตรงไหน พุดให้ชัดคือ คำว่า “พอ” รู้จักไหม.....”

ไปเผาขยะ ตบะเผากิเลส

ปฏิบัติธรรมไม่หัดตั้งตบะ ก็เหมือนพระไม่ใส่จีวร

คุณแก้วตะวัน มีความสุขกับการได้ตื่นมาทำวัตรเช้า อาหารกินได้ ๒ มื้อ ไม่ค่อยกินจุจิก อารมณ์ก็ควบคุมได้ดีขึ้น อยู่วัดมา ๙ เดือน ได้รับอานิสงส์มาก

คุณยุวดี(เพียงใบหนึ่ง) การกินอาหาร ๑-๒ มื้อ ได้ปลุกผักเพื่อทำตามนโยบายของวัด ทำวัตรเช้าเป็นประจำทุกวัน

คุณวิบูลย์ รับประทานอาหารมังสวิรัตได้มากขึ้น สวดมนต์ทำวัตรเช้าทุกวัน

คุณตะวันงาม ใจชุ่มตอนจะทำกายจั๊บ แล้วมีคนนำเห็ดไปทิ้ง ทุ้งๆที่ได้จัดเตรียมมาอย่างดี แต่พอมีการแก้ปัญหาที่ไม่มีอาการชุนมัวอีก

คุณส่องโลก ในปีที่ผ่านมาได้ต่อสู้กับการกินไข่ เพราะภรรยากลัวขาดอาหาร แต่ภายใน ๒-๓ เดือนที่ผ่านมาไม่ได้กินไข่ นำผลการตรวจเลือดไปยืนยันให้ภรรยาดูก็เลยไม่ว่าอะไร แต่ใจยังอยากกินไข่ดาวอยู่บ้าง แต่ท่านสมณะนำไท่ท่านรณรงค์ให้เห็นโทษภัยของการกินไข่

คุณพ่อถมธรรม กลับไปบ้านก็กินนอกมื้อ ดูโทรทัศน์บ้าง อยู่วัดดีกว่าเพราะได้กินเป็นมื้อ เป็นคราว อยู่บ้านก็ตื่นสวดมนต์ทำวัตรเช้าอยู่เสมอ มังสวิรัตบริสุทธิ์

กตัญญู

ปฏิบัติธรรมไม่หัดตั้งตบะ
ก็เหมือนพระไม่ใส่จีวร

ป.ปรีดา

email : porpreeda@chaiyo.com

มันมากับอาหาร และอันตรายจากสิ่งรอบตัว

ความโชคร้ายของคนเรา ไม่ใช่เพราะดวงชะตา แต่เป็นเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์มากกว่า อย่างรายนี้ นายวิรัตน์ วงษา อายุ ๓๙ ปี อาชีพขับรถสองแถวรับจ้าง ได้นำแม่แรงมากระดกเพื่อซ่อมระบบเบรก โดยใช้ขอนไม้รองแม่แรง แต่โชคร้ายพื้นดินบริเวณดังกล่าวนิ่ม เพราะมีฝนตกลงมาบ่อยๆ ทำให้

ขอนไม้ยุบตัวลงไป在地 แม่แรงล้ม รถจึงหล่นมาทับร่างนายวิรัตน์จนเสียชีวิต

ต่อไปใครจะมุดเข้าไปซ่อมที่ใต้ท้องรถ ต้องดูสภาพของดินเสียก่อนว่า หากดินนุ่มๆ ไม่ใช่พื้นปูนซีเมนต์ล่ะก็ ไม่เสี่ยงดีกว่า

ผู้ใหญ่ก็พลาด แล้วเด็กละ ย่อมพลาดได้ง่ายกว่า เมื่อ ด.ช.พิทยา หรือน้องแป้ง ลังข์มูล เล่นอยู่ใกล้ลิฟต์แก้วในสุภาราชอพาร์ทเมนต์ ซอยพหลโยธิน ๑๔ แล้วถูกลิฟต์หนีบจนเสียชีวิต เป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น แต่ก็เกิดขึ้นแล้วเมื่อกลางเดือนธันวาคม ๒๕๔๕ นี้เอง

ข่าวจาก น.ส.พ.ไทยรัฐ รายงานว่าสาวยุ่น ซ็อกเคียวขนมเจอนี้คน เธอส่งให้แพทย์ตรวจ

● แสบอ้วกแตก เมื่อได้รับการยืนยันว่าเป็นนิ่วมนุษย์
● สำนักข่าวต่างประเทศรายงานจากกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ถึงภัยจากการรับประทานขนมห่อไม่ได้มาตรฐานครั้งนี้ว่าเธอซื้อขนมห่อชื่อ “โอนิกิริ” จากร้านลอร์วสัน

● เมืองซันได ประเทศญี่ปุ่น
● มารับประทาน ขนมมีลักษณะเป็นข้าวปั้นกลมๆ แต่งกลิ่นสไตล์

● เกาหลี ขณะที่เธอเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อยอยู่นั้น ได้เคี้ยวไปเจอวัตถุเหนียวๆเข้า แกรมมีรสชาติแปลกแปร่งไปจากข้าวปั้นชิ้นอื่นๆ จึงรีบคายทิ้งพบเป็นชิ้นเนื้อขนาด ๑ ซม. จึงส่งให้แพทย์พิสูจน์ และต้องซ็อกเป็นซ้าสองเมื่อได้รับการยืนยันว่าเป็นนิ่วมนุษย์จริง สอบถามไปยังบริษัทนิฮอน เพรช เดลิกะ ผู้ผลิตยอมรับโดยดีว่าเป็นนิ่วคนงานหญิงที่โดนเครื่องบดโรงงานกดทับจนขาด โดยทางร้านแสดงความเสียใจต่อเรื่องที่เกิดขึ้นในครั้งนี ดินะที่ยังไม่ได้กลิ่นลงไป

● ในเมืองไทยผู้เขียนก็มักเจออย่างก้วยเตี่ยวผัดไทย วันร้ายคืนร้ายขณะที่ดักอาหารใส่ปาก

● เหลือบไปที่ซ็อนเห็นยางหนังสติก สีเหมือนเส้นผัดไทย โชคดีที่ยังไม่ทันเอาเข้าปาก
● อีกเรื่องที่ผู้เขียนเจอกับตนเอง นั่นโชคร้ายหน่อย เมื่อน้ำดื่มในแก้วใสสะอาดที่ผู้เขียนค่อยๆจิบทีละนิดๆ รู้อีกมีเม็ดอะไรที่ลื่น จึงใช้มือหยิบออกมา ท่านเชื่อหรือไม่ว่าน้ำที่หยิบสิ่ง

นั้นออกมา ถูกบาดเลือดไหลไม่หยุด จึงทราบว่ น้ำที่ดื่มเข้าไปปนเศษแก้ว วันร้ายคืนร้ายหาก ดื่มอย่างหิวกระหาย เศษแก้วมีไปบาดคอบาด ท้องหรือกระดูกหรือ การล้างแก้วตามงานต่างๆ

หากผู้ล้างไม่พิถีพิถัน เพราะมีแก้วจำนวนมาก โอกาสที่แก้วจะแตก ย่อมมีมากด้วย เมื่อ

แก้วแตกในน้ำล้างแก้ว เศษแก้วย่อมผสมปน อยู่ในอ่างน้ำนั้น ผลก็คือแก้วใบอื่นๆ ที่ล้างแล้ว

โอกาสที่เศษแก้วเข้าไปติดในแก้ว แต่ละใบย่อมเกิดขึ้นได้อย่างที่ผู้ เขียนประสบการณ์กับตนเอง ทุกวันนี้หากไปดื่มน้ำที่บรรจุด้วย แก้ว จะระวังเป็นพิเศษ เพราะ ไม่อยากให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย และอาจไม่โชคดีเหมือนครั้งนี้ ที่ เอาเศษแก้วออกมาได้แม้จะถูก บาดนิ้วก็ตาม ผู้เขียนจึงยังคงให้ ความสำคัญกับถ้วยน้ำพลาสติก ที่มีกระดาดพลาสติกปิดผนึก อย่างเรียบร้อยและสะดวกในการ ดื่ม เพื่อความปลอดภัยของ สุขภาพ แม้จะไม่ช่วยลดปริมาณ การใช้พลาสติกอย่างที่กรมส่งเสริมคุณภาพ สิ่งแวดล้อม และองค์กรที่รณรงค์ให้ลดการใช้ พลาสติกก็ตาม

ลวดเย็บกระดาษที่ปัจจุบันนิยมนำมาเย็บ ถูบรรจุอาหาร หรือใช้แทนไม้กัลดกัลดกระหว มักจะตกลงไปในอาหาร ผู้ประกอบการควรได้ ระมัดระวังในเรื่องนี้ เพื่อไม่ให้ผู้บริโภคต้องโชค ร้ายกลืนสิ่งของที่ไม่พึงประสงค์เข้าไปแทน ผู้ บริโภคเองก็ควรระวังในเรื่องนี้ด้วย

● เครื่องทำน้ำอุ่นที่นิยมใช้กันทุกครัวเรือน โดยเฉพาะในหน้าหนาว หากติดตั้งก่อนปีพุทธ ศักราช ๒๕๓๙ ก็น่าเป็นห่วง เพราะไม่ได้ติด ตั้งสายดิน กรณีข่าวนักร้องแกรมมี่ฯ ถูกไฟดูด เพราะกระแสไฟฟ้ารั่วจากเครื่องทำน้ำอุ่น การ ไฟฟ้าฯ ได้เข้าตรวจสอบที่เกิดเหตุพบว่า มีการ ติดตั้งสายดิน แต่ต่อผิดวิธี จึงทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว การเลือกซื้อเครื่องทำน้ำอุ่นควรเลือก ตราสินค้าที่มีระบบตัดไฟรั่วอัตโนมัติภายใน ตัวเครื่อง ป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้น โดย

เฉพาะเครื่องทำน้ำอุ่นเป็น อุปกรณ์ไฟฟ้าที่ต้องคำนึงถึง ความปลอดภัย เนื่องจากใช้งาน ร่วมกับน้ำซึ่งเป็นตัวนำไฟฟ้า อย่างดี วิธีปฏิบัติในการใช้ให้ ปลอดภัยมีดังนี้ ใช้เสร็จแล้วปิด เครื่อง อย่าเปิดสวิตซ์ทิ้งไว้ ไม่ ควรปรับปุ่มความร้อนเกิน ความจำเป็น สวิตซ์และส่วน ประกอบอื่นๆ ต้องเป็นชนิดกัน น้ำ หากใครต้องการมีเครื่องทำ น้ำอุ่น สามารถปรึกษาได้ที่ศูนย์ บริการข้อมูลผู้ใช้ไฟฟ้า โทร. ๑๑๓๐ ตลอด ๒๔ ชม.

● นอกจากนี้การไฟฟ้าฯ ยังให้บริการเรื่องการ ออกแบบ ติดตั้งระบบไฟฟ้าในบ้านพักที่อาศัย อีกด้วย ก่อนเลือกใช้เครื่องทำน้ำอุ่นศึกษาให้ ถ้วนถี่สักนิดแล้วชีวิตจะปลอดภัย ข้อมูลจาก คุณจิรา จิราลิต และการไฟฟ้านครหลวง สวิตซ์ไฟ หรือเบรกเกอร์ หากไว้ใน ตำแหน่งที่น้ำรั่ว โอกาสที่ผู้ใช้จะถูกไฟดูดมีสูง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตรวจตราอุปกรณ์ เครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้านว่ามีสิ่งใดที่เสี่ยงต่อ

อันตรายสมควรที่จะได้รับการแก้ไขโดยด่วน มิเช่นนั้น อาจสายเกินไป เมื่อบ้านท่านมีเด็กเล็กๆ ไม่รู้วิธีไหนอันไหนเกิดไปเล่นเข้าย้อมได้รับอันตราย ปลั๊กไฟควรติดตั้งในระดับพื้นมือเด็ก เป็นต้น ขณะที่มีความชื้นอยู่ในตัวห้ามทำการใดๆ เกี่ยวกับอุปกรณ์ไฟฟ้า นอกจากสถานที่นั้นได้เดินสายดินไว้แล้ว

รถจักรยานไม่สมบูรณ์แบบก็มีอันตรายได้ เมื่อเด็กชายอายุ ๘ ขวบถูกเหล็กบันไดจักรยานแทงทะลุขาขวา หลังจากประสบอุบัติเหตุจักรยานล้ม ขณะกำลังปั่นจักรยานเล่นอยู่กับเพื่อนที่ลานจอดรถบริษัทสยามคราฟท์ จำกัด สาขา ๑๔ ถนนพระราม ๓ เขตยานนาวา กรุงเทพฯ เจ้าหน้าที่ต้องใช้เวลานานกว่า ๓ ชั่วโมง จึงสามารถตัดจักรยานออกเป็นสองท่อน แล้วรีบนำส่งโรงพยาบาล เหตุเพราะเด็กชายผู้นี้นำรถจักรยานที่ไม่มียางหุ้มบันไดเมื่อรถจักรยานล้มเหล็กแหลมจึงแทงขา

- ขวามุมบาดเจ็บ
- ผู้ทำงานในโรงงาน จะต้องมีสติเต็มร้อย
- ขณะปฏิบัติกรร เผลอนิดเดียว ท่านอาจต้อง
- สูญเสียอวัยวะ
- รถที่ท่านใช้เป็นประจำท่านได้หมั่นตรวจ
- ตรายางดีหรือไม่ มีใช้เล่นๆไปไฟเกิดลุกไหม้
- เพลารถขึ้นมาเสียตื้อๆ

เพื่อให้เศษกระจกหมดเกลี้ยง ให้ใช้กระดาษหนังสือพิมพ์ชุบน้ำแล้วทาบไปตรงพื้นที่ที่มีเศษกระจก เศษกระจกจะติดขึ้นมาบนกระดาษหนังสือพิมพ์

สำนักงานที่ติดตั้งประตูด้วยกระจกใสๆ ให้นำรูปภาพปิดที่กระจก เพื่อไม่ให้คนเผลอเดินชนกระจกจนต้องนำส่งโรงพยาบาลมาหลายรายแล้ว โดยเฉพาะเด็กๆ ที่วิ่งชนกระจกแล้วได้รับบาดเจ็บ แม้แต่ผู้ใหญ่ที่รีบๆ หลายคนได้ชนกระจกแผ่นใหญ่ที่ลอคตาคนมองมาแล้ว จึงไม่ควรประมาท ติดภาพให้สวยงามบนกระจกเพื่อป้องกันอุบัติเหตุกันดีกว่า เพราะเมื่อเร็วๆ นี้ (พ.ย.๒๕๔๕) นักการเมืองเดินเข้ากระทรวงใหม่ ไม่ถนัดเส้นทางเดินชนกระจกจนได้รับบาดเจ็บมาแล้ว

บอกเล่าแก้ลิบมาในคอลัมน์นี้ เพราะปรารถนาให้ท่านผู้อ่านไม่จำเป็นต้องประสบภัยที่ไม่พึงปรารถนา หากภัยนั้นเราสามารถหลีกเลี่ยงได้ด้วยความไม่ประมาทนั่นเอง

หากท่านผู้ใดมีประสบการณ์จริงจากชีวิต สามารถส่งมายังคอลัมน์นี้หรือส่งมาทาง email ช่างตัน &

น้ำจืด

ดีจริงหรือ

โดย จุลกาน

ฉบับนี้เป็นการรายงานผลการดื่มจากแม่ชีปราณี จ.พิษณุโลก

ดิฉันได้อ่านคอลัมน์น้ำจืดดีจริงหรือ? มีผู้ไม่เห็นด้วย ดิฉันว่าเขาไม่ได้ทดลองด้วยตัวเขาเองคะ ส่วนดิฉันนั้นพิศุจน์ด้วยตัวเอง ไม่ต้องเชื่อตามใคร เชื่อพระพุทธเจ้าคะ เพราะใช้กันมา สอนกันมานานกว่า ๒๕๐๐ ปีมาแล้ว ไม่ใช่ชาวอโศกเพิ่งมาพาทำนะคะ ประสบการณ์ของดิฉันเป็นหลายโรค เช่น เป็นเนื้องอกในลำไส้ ถ่ายไม่ออก ดิฉันก็กินยาถ่ายมากเกิน จนไปกัดกระเพาะ และลำไส้ทะลุ ๙ แผล ถ่ายออกมาก็มีแต่ น้ำเลือด น้ำหนองเหม็นเน่าทั้งนั้น ท้องอืดจนเข็มขัด

ขาด ไปหาหมอ หมอบอกว่าต้องตัดลำไส้ทิ้ง ดิฉันไม่มีเงินเลยไม่ได้ผ่าตัด และยังเป็นไข้ทับระดูอีก โรคกรดสีดวงจมูก ใช้มาลาเรีย ความดันต่ำ โรคภูมิแพ้ ดิฉันผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ผมน ขน ร่วงหมด ผิวหนังแห้งแตกทั้งตัว นอนหยอดน้ำข้าวต้มอยู่เกือบ ๓ ปี ไปหาหมอทุกโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ หมอส่วนใหญ่บอกว่าไม่รอด ทางวัดแม่ชีก็บอกดิฉันว่า เขาไปติดต่อเมรุให้แล้ว เขาคิด ๕๐๐

บาทเท่านั้น สำหรับคนยากจน สมัยปี ๑๙-๑๙-๒๐ ค่ะ ดิฉันคิดว่าไหนๆ จะตายแล้ว ควรไปตายตามป้าดีกว่า เพราะมีไม้เผาเยอะ ไม่ต้องเสียเงิน พอมีเพื่อนเขาไปปฏิบัติธรรมที่เพชรบุรี เขามาชวนให้ไปปฏิบัติดู ก็เลยไปกับเขา พร้อมด้วยยาโรงพยาบาลอีก ๒ กล่องขนมปังกลมๆ กินยามากๆ

ก็บีบหัวใจ จะตายหลายครั้ง สลับไปก็หลายครั้ง จนรู้ว่าการตายจริงๆนั้น ไม่ยาก ถ้าจิตไม่กังวล จะเบาสบาย พอไปถึงหลวงพ่อก็ให้ทั้งยาทั้งหมด แล้วให้ดื่มน้ำจืดของท่าน และให้กินมังสวิรัต ๑ มื้อ ตั้งแต่นั้นมา ดื่มน้ำจืด ๓ วันแรก รู้สึกปวดท้องมาก และเป็นไข้แฉะเลย คิดท้อแท้ทนมไม่ไหวแน่ ก็เตรียมตัวจะกลับไปหาหมอที่กรุงเทพฯ อีก แต่พอวันรุ่งขึ้น วันที่ ๔ ปรากฏว่าอาการดีขึ้นเป็นลำดับ เมื่อก่อนยกขันน้ำล้างหน้าก็ยกไม่ไหว

พอไม่นานก็แบกหิน ปูนทราย ขึ้นเขาได้สบาย และการขึ้นเขา ลงเขาวันละหลายเที่ยว ก็เป็นการออกกำลังกายไปในตัว ทำให้แข็งแรงเร็ว ตั้งแต่ดื่มน้ำจืดมาจนบัดนี้ ๒๐ กว่าปีแล้ว ไม่ต้องหาหมอหายอีกเลย ใช้ดื่มน้ำจืดโดยมาก ไม่ว่าจะเป็นหวัด เจ็บคอ ใสแผล หยอดตา ล้างหน้า ล้างเท้า ก้นเท้าแตก ดื่มแก้ปวดหลังได้ดีมาก ในที่สุดน้ำโปรดฝัก หรือต้นไม้งามมากคะ แต่ต้องผสมน้ำ

ก่อนนะ ดิฉันว่าน้ำจืดมีประโยชน์หาประมาณมิได้คะ ที่เล่ามานี้ โดยย่อ นะคะ ดิฉันยังปรุงไขโลกตันตะไคร้กระเทียม ใบชะพลู เกลือ น้ำมะกรูด รสอร่อย กลิ่นหอม ให้ผู้เป็นโรคเลือดลมไม่ปกติดื่มอีกด้วย ดื่มาแล้วได้ผลดีคะ

ท่านที่ ๒ จากหมายเลขสมาชิก ๒๒๐๙๔๔ ค่ะ เริ่มเรื่องการดื่มน้ำจืด ผมได้ทดลองดื่มดูมาหลายปีแล้ว รู้สึกว่าได้ผลจริงๆ ดังนี้

๑. ทำให้หายเมาหัว เมื่อก่อนนี้ตื่นขึ้นมาต้องเมาแล้ว
๒. ไม่ค่อยเป็นหวัดมาหลายปีแล้ว

วิบาก

ดรุณ

มี

จริง

กระต่ายนายหนึ่ง มาพบกับข้าพเจ้า หลังจากสนทนากัน ทราบว่าชายคนนี้เป็นชาวอำเภอสีชล จังหวัดนครศรีธรรมราช เขาเล่าให้ฟังว่า...

เขาได้ไปจับสาว จนเป็นแฟนสนิทกันมาก ถึงขั้นพาไปเยี่ยมบ้าน ให้คุณพ่อคุณแม่ดูตัวว่าที่ลูกสะใภ้คนนี้ เนื่องจากอยู่บ้านนอกอาหารการกินไม่บริบูรณ์ ปกติกินข้าวกับน้ำพริกผักจิ้ม แต่วันที่พาวที่ลูกสะใภ้ไปนั้นนับเป็นวันพิเศษ จึงต้องไปจับไก่มาเชือดทำแกงไก่เลี้ยงแขกหรือที่มาเยือนตนเองเป็นผู้ไปจับไก่เอาปีกมาขัดกันแล้วบรรจุถนอมขนที่คอ จากนั้นใช้มีดเชือดคอไก่เอาถ้วยตราไก่มารองเลือดไก่ และคิดว่าไก่ต้องตายตั้งใจหวังเลยปล่อยมือ

ขณะที่ไก่หลุดมือนั้น ไก่ดิ้นสุดชีวิตที่เหลือกำลังเพียงน้อยนิด และโดนถ้วยตราไก่ที่ใส่เลือดไก่อยู่นั้น ทำให้เลือดนองพื้นแดงฉาน มีทั้งลักษณะเป็นลิ่มเลือด ผู้เชือดรู้สึกสลดใจ ภาพนั้นติดตราตรึงใจมาจนทุกวันนี้ ซึ่งไม่อาจลบเลือนไปจากความทรงจำได้ ระลึกถึงคราใดก็ให้สลดสังเวชครานั้น

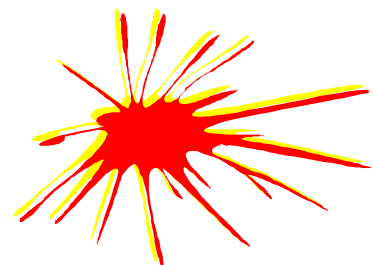
เวลาผ่านไป กระดาษขายนั่นได้แต่งงาน อยู่กินฉันสามีภรรยา กับแฟนสาวคนนั้นจนตั้งครรภ์ ได้ ๖ เดือน ภรรยาเกิดอาการตกเลือด เลือด กระจายเป็นลิ่มๆ ซึ่งเป็นภาพเดียวกับที่ตอนเช็ด อดไก่อเมื่อหลายปีก่อน เห็นสภาพที่ภรรยาเกิด อาการเช่นนั้น ก็นึกถึงเหตุการณ์ที่ตนเช็ดไก่อทันที ข้าพเจ้าฟังแล้วได้แต่ปลงสังเวช ทำให้ระลึกว่า คนเราเกิดมามีภาวะผูกพันเป็นพ่อแม่ สามี ภรรยา ต่างทำบาปกันมาไม่น้อย วิบากกรรม ย่อมชดทอดผู้เกี่ยวข้องให้เจ็บช้ำ ระกำใจ เพราะต่างเป็นหนี้ชีวิต หนี้สังคม หรือแม้แต่ เป็นหนี้ธรรมชาติ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย คลายกำหนด เห็นโทษภัยในสังสารวัฏ

ฉะนั้นคนเกิดมาเวียนว่ายตายเกิดแล้วมาพบ กัน หากมีเรื่องราวใดๆเกิดขึ้น ไม่ควรกล่าวโทษ หรือเอาทุกข์มาทับถมตนให้ซับซ้อนเพิ่มขึ้นอีก ควรเมตตาสงสาร มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ชักนำไปประกอบแต่กรรมดี เพื่อให้วิบากกรรมลดลงได้

การไม่เบียดเบียนกันเป็นสุขในโลก

☀️ ตานแจ็บ

๒๘ มกราคม ๒๕๔๖

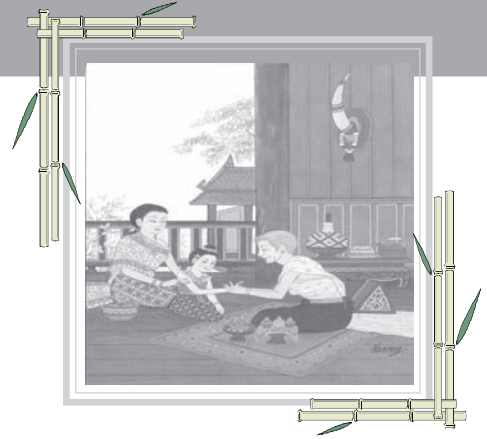
เก็บเล็กผสมน้อย

♥ กอไผ่

ลดเลว - เพิ่มดี

ปัจจุบันสังคมจะมากไปด้วยผู้จ้องเพ่งร้ายป้ายยโทษคนอื่น แทนที่จะจ้องจับผิดและเพ่งโทษตนเอง แล้วหันมาแก้ไขปรับปรุงมุ่งพัฒนาตนเอง กลับคอยแต่จะแก้ไขผู้อื่นหรือแก้กฏกติกา ความจริงกฏกติกาทุกอย่างวางไว้เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว ยิ่งแก้ก็ยิ่งยุ่งเพราะกิเลสคนไม่เหมือนกัน ทางที่ดีควรจะแก้ไขที่คน ปรับระดับกิเลสให้ยอมรับกฏกติการะเบียบวินัยเข้ากับส่วนรวมเสีย ทุกอย่างจะเรียบร้อย มีใช้เพราะกิเลสเหตุแห่งปัญหาตอกหรือ? ที่ทำให้เรามองหน้ากันไม่ติด ร่วมงานกันอย่างสนิทใจไม่ได้ อยู่ร่วมกันด้วยความหวาดระแวง ขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้น มานะทิฐิ ความอหังการมมังการ จำต้องแก้ไขละลายให้หมดไป เรียกว่า “ลดเลว - เพิ่มดี” โดยวิธี “ปรับ - เปลี่ยน” ดังนี้

เปลี่ยนความร้าย เป็น ความดี
เปลี่ยนตระหนี่ เป็น เสียสละ
เปลี่ยนโลภะ เป็น รู้จักพอ
เปลี่ยนความหลง เป็น ความรู้ (แท้จริง)
เปลี่ยนความเห็นแก่ตัว เป็น เห็นแก่ส่วนรวม
เปลี่ยนความโกรธ เป็น เมตตา
เปลี่ยนความริษยา เป็น ยินดี
เปลี่ยนรังเกียจ เป็น ให้เกียรติ
เปลี่ยนพยาบาท เป็น ให้อภัย
เปลี่ยนเหลวไหล เป็น จริงจัง

เปลี่ยนอยากดัง เป็น ออยากดี
เปลี่ยนลำเอียง เป็น เท่าธรรม
เปลี่ยนพูดมากกว่าทำ เป็น ทำมากกว่าพูด
เปลี่ยนแก้แค้น เป็น แก้โย
เปลี่ยนระเบียบวินัยไม่มี เป็น มีระเบียบวินัย
เปลี่ยนทำลาย เป็น สร้างสรรค์
เปลี่ยนกระด้าง เป็น อ่อนโยน
เปลี่ยนแตกแยก เป็น รู้รัก - สามัคคี
เปลี่ยนฟุ้งเฟ้อ เป็น ประหยัด
เปลี่ยนประมาท เป็น ระวัง
เปลี่ยนหวาดระแวง เป็น ไว้วางใจ
เปลี่ยนมักง่าย เป็น รอบคอบ
เปลี่ยนอ่อนแอ เป็น เข้มแข็ง
เปลี่ยนขัดคอ เป็น ขัดสี
เปลี่ยนขัดใจ เป็น เข้าใจ
เปลี่ยนประะบาง เป็น หนักแน่น
เปลี่ยนเกียจคร้าน เป็น หนักเอาเบาสู
เปลี่ยนศัตรู เป็น มิตร
เปลี่ยนนินทา เป็น สรรเสริญ
เปลี่ยนนิ่งดูเฉย เป็น ขวนขวายช่วยกัน
เปลี่ยนมองโลกแง่ร้าย เป็น มองโลกในแง่ดี

(จากคอดัมน์คุยกับพระ น.ส.พ.พระชาวจารณ์
ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๓๓)

อาการแพ้พิษ

สภาพอากาศเป็นสาเหตุหนึ่งของอาการไม่สบาย อากาศหน้าฝนทำให้เกิดโรคหวัด ไข้ เกิดเสมหะในลำคอ ไอ หายใจลำบาก ฯลฯ ซึ่งก็คือโรคทางเดินหายใจทั้งหมด

หากเราปรับตัวเองให้สู้กับสภาพอากาศที่เปลี่ยนไปให้ได้ ที่เราพอทำได้ ได้แก่ ทำตัวให้อบอุ่น เสื้อผ้าใส่ให้เพียงพอ อย่าใส่เสื้อเปียกๆ หรือทำตัวให้ชื้นแฉะ จัดอาหารการกินให้เหมาะสม จึงจะแก้ขึ้น เพิ่มความร้อนให้กับร่างกาย และเพิ่มภูมิต้านทานต้านเชื้อไวรัสที่มาพร้อมกับฝนได้

คนไทยโบราณแนะนำให้กินเพิ่มความอบอุ่นให้กับร่างกาย ได้แก่ พริกไทย

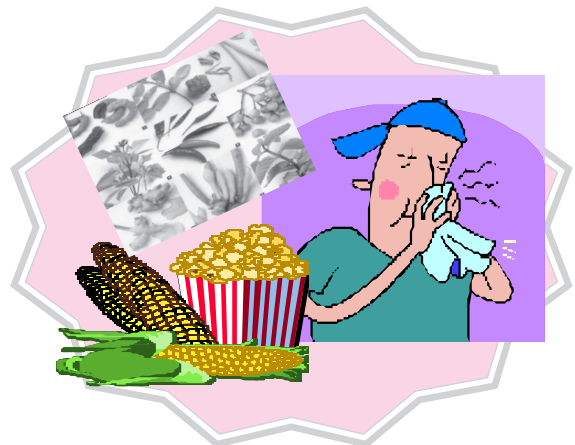
พริกไทยอ่อน พริกชี้หนูสด พริกชี้ฟ้า กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด หอมแดง กระเทียม กระชาย ขิง ข่า ลูกผักชี ดอกกานพลู เป็นต้น เหล่านี้จะไล่ความเย็นขึ้นจากร่างกาย เวลาฝนตกติดๆกัน ให้กินอาหารที่มีส่วนประกอบของสมุนไพรต่างๆ จะป้องกันไม่ให้ป่วยได้ เช่น ต้มยำ แกงเลียง แกงส้ม เป็นต้น แกงไทยๆที่ว่ามีมา หากชดน้ำร้อนๆ เหมื่อจะออก ทำให้สบายตัว

นอกจากนี้ อาหารที่กิน ควรเป็นกลุ่มที่เพิ่มภูมิต้านทาน ได้แก่กลุ่มที่มีวิตามินซีสูงๆ เช่น มะขามป้อม ยอดมะกอก ผักเม็ก ผักติ้ว ยอดกระโดน ส้มทุกประเภท(ส้มเขียวหวาน ส้มโอ ส้มแขก) และควรกินผักสด หรือน้ำคั้นจากผักสด ผลไม้สด เป็นประจำในระยะนี้ เช่น น้ำส้มคั้น น้ำแครอท อย่างน้อยวันละ ๑-๒ แก้ว

หากเกิดอาการคันเนื้อคันตัวในวันที่โดนฝน ทำท่าจะเป็นหวัด เกิดอาการเสบคอ แนะนำให้กินวิตามินซี(๑,๐๐๐ มก.) ๒ เม็ด และขมิ้นชัน ๕ เม็ด แล้วทำตัวให้อบอุ่นเข้าไว้ พักผ่อนให้เพียงพอ ถ้าจะให้สบายเร็ว ให้เอากะละมังใส่น้ำอุ่น แล้วแช่เท้าทั้งสองสัปดาห์

การแช่เท้าในน้ำอุ่นจัดๆ จะทำให้เลือดไปเลี้ยงแถวโพรงจมูกเพิ่มมากขึ้น และทำให้จมูกโล่ง หายใจสะดวกขึ้น ดังนั้นการนั่งเอาเท้าแช่น้ำอุ่นๆ ง่ายๆในเวลาที่พักผ่อนปรนๆ ขึ้นและทั้งวัน บางครั้งก็ช่วยป้องกันหวัดได้

☀ แม่ น้ำ ลักขิตะ

โอกาสงามคือการลงมือกระทำ

**“ไม่มีประโยชน์กับการครุ่นคิดถึงโอกาสที่ผ่านพ้นไปแล้ว
และการฝันถึงโอกาสในอนาคตที่ว่างเปล่า
โอกาสในปัจจุบันต่างหาก
ที่เราต้องรีบคว้าเอาไว้”**

เราแต่ละคนย่อมประสบโอกาสงามบนเส้นทางชีวิต แต่ด้วยเหตุช่วยหลายประการ ทำโอกาสนั้นพลาดหลุดลอย

ภายหลังมาได้คิดเสียดายแทบแย้ แต่ก็เท่านั้น โอกาสผ่านพ้นไปแล้ว เสียดายให้ตายก็ไร้ประโยชน์

เราได้อะไรจากสิ่งที่ล่วงไปแล้ว?... คนเรานี้ก็แปลก ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรเลยกับการคิดถึงสิ่งอันล่วงผ่าน โอกาสที่หลุดลอยมีอาจเอาคืน แต่เรามักหับถมใจให้เป็นทุกข์ ด้วยการบริภาษตัวเอง ที่ไม่คว้าโอกาสงามนั้นไว้

คนเราฉลาดเลิศก็จริง แต่บางครั้งยังโง่เบิดเสรีจ

เมื่อโอกาสงามผ่านพ้นอย่างสุดเสียดาย... เรายังหวังพบโอกาสเช่นนั้นอีกครั้ง จึงฝันหวานไปถึงโอกาสในอนาคต ฝันรอแล้วรอเล่า จนฝันค้างในที่สุด

ทั้งอดีตและอนาคตเป็นสิ่งว่างเปล่า ปัจจุบันต่างหากที่เราพึงให้ความสำคัญ

จะอย่างไรก็ไม่ปล่อยโอกาสงามในปัจจุบันหลุดลอย???

อย่าเป็นคนช่างเลือก... **บ่อดริ้งก็โอกาสเป็นของเรา แต่เพราะความช่างเลือกโลเล ทำให้พลาดในที่สุด**

อย่ารอเวลา... รีบทำทันที โอกาสเป็นของเราแล้ว จะมัวชักช้าอยู่ไย เดียวก็ชวดอีกหรือกรอกรู้จักช่วงชิง... ของดีใครก็อยากได้ หากเราอืดอาดยืดยาด มีหวังโดนคนอื่นตัดหน้าเอาไปหมด เราต้องมีไหวพริบปฏิภาณ ช่วงชิงทันทีเมื่อโอกาสมาถึง

เพียงเท่านั้น โอกาสแสนงามจะเป็นของเรา

แต่กระนั้นอย่าได้วางเฉย รอให้โอกาสเดินมาชนเราจึงตะครุบ โลกนี้ไม่มีความสำเร็จใดได้มาด้วยการอยู่เฉย

แท้จริงแล้ว โอกาสงามคือการที่เราลงมือกระทำนั่นเอง กระทำสิ่งใดก็ตามที่ เมื่อเริ่มลงมือ นั่นล่ะโอกาสเป็นของเราแล้ว ส่วนจะออกมาดี หรือเหลวละ อยู่ที่ฝีมือเราจับผิดชอบ

ปัจจุบันเราลงมือทำทันที นี่แหละโอกาสงามที่สุดใน